

AMANDA QUICK

Autoarea celebrelor romane INELUL DE ADIO,
MEDUZA ALBASTRĂ, DAMA DE COMPANIE,
MEANDRE

TAINELE NOPTII

AMANDA QUICK

Tainele nopții

Traducere: LOREDANA PĂUN

EDITURA ORIZONTURI

*Lui Frank,
cu toată dragostea mea*

PROLOG

Spre sfârșitul domniei reginei Victoria...

O expoziție impresionantă a puterilor spirituale

De
Gilbert Otford
Correspondent
Flying Intelligencer

Doamna Fordyce, renumita autoare, a făcut de curând o demonstrație tulburătoare dezvăluindu-și puterile psihice, în fața unei audiențe restânse, private, compusă în întregime din doamne.

Cei prezenți descriu o scenă fascinantă. În cameră, domnea întunericul. Doamna Fordyce stătea singură la o masă luminată de o singură lampă. Din acea poziție continua să răspundă la întrebări și să facă remarci dintre cele mai personale despre mulți dintre cei prezenți.

La sfârșitul expoziției, toți au apreciat că doar existența unor puteri psihice extraordinare putea explica această capacitate ciudată a doamnei Fordyce de a răspunde corect la întrebările care îi erau puse. Claritatea uimitoare a remarcilor sale despre cei din cameră, pe care nu-i cunoscuse înainte, a produs o puternică impresie.

Apoi, doamna Fordyce a fost asaltată cu invitații la sedințe de spiritism. I s-a sugerat chiar să i se adreseze domnului Reed, președintele Societății de Cercetări Spirituale, pentru a putea susține un test la Winterset

House, sediul Societății. Ea a refuzat toate aceste invitații făcând cunoscut faptul că nu vor mai avea loc demonstrații ale puterilor sale.

Cei care studiază astfel de fenomene susțin unanim faptul că existența acestor capacități psihice solicită în mare măsură nervii care, potrivit legilor naturii, sunt mai fragili în cazul femeilor decât al bărbaților.

Domnul Reed i-a explicat intermediarului său că preocuparea unei femei pentru sănătatea nervilor săi este singurul motiv pentru care ezită să susțină demonstrații. I-a mai relatat faptul că discreția înnăscută a sentimentelor și modestia, particularități definitorii pentru o doamnă adevărată, determină orice femeie, înzestrată deopotrivă cu calități psihice veritabile și cu bun-simț, să reziste ideii de a-și demonstra puterile într-o ședință publică.

1

Fața mediumului mort era ca o ceață fantomatică pe sub vălul de nuntă însângerat.

În timpul vieții, fusese destul de drăguță. Rochia de seară, lungă, grea, de un albastru întunecat, era șifonată în jurul picioarelor zvelte. Vătraiul de fier care fusese folosit pentru a-i sparge craniul, în spate, fusese și el aruncat alături.

Adam Hardesty a înaintat în camera mică și întunecată, vrând să treacă peste bariera creată de mirosul specific și rece al morții. S-a ghemuit lângă trupul ei, ridicând lumânarea în aer.

Prin vălul străveziu a zărit strălucirea mărgelilor albastre care împodobeau colierul de la gâtul lui Elizabeth Delmont. O pereche de cercei atârnavă de urechile ei. Pe podea, lângă degetele ei palide, inerte, era un ceas de buzunar. Cadranul fusese spart, iar limbile rămăseseră înțepenite pentru totdeauna la miezul nopții.

El își scoase propriul ceas din buzunarul pantalonilor pentru a verifica ora. Era două și zece. Dacă ceasul de pe covor fusese spart în timpul unei confruntări violente care părea să fi avut loc în cameră, Delmont fusese omorâtă înainte cu două ore.

O broșă neagră de doliu zăcea pe corsajul strâns, ușor dantelat, al rochei albastre. Broșă arăta ca și cum ar fi fost prinsă intenționat în pieptul lui Delmont, ca o parodie nemiloasă a respectului funerar.

El a smuls broșă și a întors-o pentru a-i cerceta reversul. Flăcăriua lumânării luminează o mică fotografie: portretul unei femei blonde, acoperită de un voal de nuntă și o

rochie de mireasă. Femeia nu părea să aibă mai mult de optsprezece - nouăsprezece ani. Ceva din tristețea și resemnarea întipărite pe chipul ei frumos, fața fără de zâmbet dădeau impresia că mariajul nu era ceea ce-și dorise de la viață. Sub poză, o șuviță din părul său odulat și blond era închisă sub un cristal teșit.

A privit îndelung femeia din fotografie, memorând fiecare detaliu vizibil. Când a terminat, a pus la loc, cu grijă, broșa pe pieptul lui Delmont. Poliția ar putea să considere un indiciu important.

S-a ridicat și s-a întors ușor pe călcâie pentru a cerceta camera în care fusese ucisă Elizabeth Delmont. Locul arăta ca și cum o furtună puternică se abătuse asupra sa. Masa mare din mijlocul camerei fusese răsturnată, scoțând la iveală un mecanism ciudat dedesubtul ei. În orice caz, nu Delmont fusese cea care activase mecanismul ascuns ce determinase alunecarea și răsturnarea mesei grele de lemn. Surorile Gullible interpretează astfel de fenomene ca semne ale prezenței spiritelor.

Sub masă, chiar la mijloc se aflau două sertare. Ambele erau deschise. El s-a apropiat și le-a închis. În felul acesta, nu mai puteau fi observate.

Și-a plimbat degetele pe marginea mesei pătrate, căutând și alte sertare bine ascunse. Nu a mai găsit niciunul.

Câteva scaune erau împrăștiate prin cameră. Multe obiecte ciudate zăceau în dezordine pe covor - un flaut, o trompetă, câțiva clopoței și un set de clopoței muzicali.

O vergea telescopică, o tăbliță și câteva lacăte zăceau într-un morman de obiecte lângă o debara deschisă. A extras un lacăt și l-a cercetat în lumina lumânării. În câteva secunde, a descoperit metoda prin care a fost deschis.

Lângă un scaun se afla o mână albă, inertă, care părea

să fie smulsă din cot. Mâna grațioasă încă mai atârna. El o împinse cu vârful pantofului.

Era din ceară, modelată cu grijă în jos, spre degetele albe și liniile palmei. Își păstra scepticismul în privința ultimelor descoperiri spirituale. Era conștient de faptul că atunci când va apărea știrea morții unui medium, mulți oameni vor crede că Delmont a fost sfâșiată de spiritele periculoase pe care ea le-a chemat din Lumea Cealaltă.

Când se ajunge la scandaluri există o singură regulă, de la care nu trebuie să te abați: nu te implica în ele. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca moartea lui Delmont să devină o senzație, dar întrevedea puține șanse ca acest lucru să fie evitat acum. Tot ce putea face era să se țină cât mai departe de zvonurile vehiculate în presă.

A cercetat cu atenție camera de spiritism cu gândul că există un loc în casă unde mediumul prefera să-și ascundă secretele. A descoperit încă trei compartimente, unul în perete și două în podea, dar nici urmă de un jurnal secret.

După ce a terminat, a urcat scările care duceau spre dormitorul lui Elisabeth Delmont, unde a verificat cu atenție toate sertarele și garderoba.

În zadar. Singurul lucru interesant era un mic catalog cu titlul *Secretele Mediumurilor*. Multitudinea de obiecte puse în vânzare includea părți corporale artificiale menite să imite manifestări supranaturale, oglinzi false și o invenție ciudată din fire și un scripete care făcea posibilă levitația. Firma garanta clienților potențiali stricta confidențialitate a tranzacțiilor.

Apoi, a coborât printr-un hol întunecat, cu intenția de a părăsi casa pe ușa de la bucătărie. Făcuse tot ce putuse. Îi era imposibil să cerceteze fiecare centimetru al casei, în speranța de a mai găsi și alte compartimente sau dulapuri secrete.

Când a traversat salonul semiîntunecat, a zărit un birou

în mijlocul încăperii.

A intrat în cameră, traversând covorul în nuanțe de roșu și negru, și a deschis în grabă mai multe sertare. Niciunul nu ascundea jurnalul, dar într-un ungher, se afla o coală de hârtie mototolită cu o listă de nume și adrese.

Data din ziua precedentă și cuvintele *ora nouă* erau scrise la începutul paginii.

A cercetat lista pentru câteva secunde, până când și-a dat seama că descoperise numele surorilor care participaseră la ultima ședință de spiritism a lui Elisabeth Delmont.

Unul dintre nume era subliniat. I se părea vag cunoscut, dar nu știa de unde să-l ia. În general, avea o memorie bună. Era și cazul când se gândea că pe vremuri vânduse bârfe sau alte secrete ale oamenilor ca să traiască.

Acum, se învățea în cercuri mai înalte, dar unele lucruri nu se schimbaseră. Nu uitase niciodată un nume, o figură sau un zvon. Informația îi dădea puterea de a răzbi în jungla orbitoare și schimbătoare a societății, așa cum îl ajutase să supraviețuiască pe străzile Londrei, în tinerețe.

S-a concentrat asupra numelui subliniat, încercând să invoce o imagine sau o impresie sau chiar o zvâcnire malefică de bârfă. Își simțea memoria împrăștiată. Era aproape sigur că Julia sau Wilson pronunțaseră în trecere numele acela. Avea legătură cu un articol dintr-un ziar. Nu *Times*; era sigur de asta. Îl citea zilnic.

A decis. Era vorba de un ziar mai puțin cunoscut. Genul de ziar care relata întâmplări senzaționale - crime violente și scandaluri sexuale murdare - cu scopul de a vinde cât mai multe exemplare.

Nu-i acordase atenție la momentul respectiv, pentru că persoana despre care era vorba nu făcea parte din lumea relativ mică a celor bogați și privilegiați, care constituiau domeniul lui de interes.

O scânteie de lumină fantomatică i-a dat fiori.
Doamna Fordyce, Corley Lane, numărul 22.
De data aceasta nu-i va mai uita numele.

2

Bărbatul misterios era învăluit de o mantie invizibilă croită din intrigă și umbră. Avea ceva oarecum tulburător, chiar deprimant, își spuse Caroline Fordyce în ușa studioului ei. Îi stârnise curiozitatea. Era aproape ora nouă dimineața și nu-l mai întâlnise niciodată în viața ei pe Adam Grove. O doamnă înzestrată cu respectul firesc al manierelor nu i-ar fi permis niciodată să intre în casă și, în mod sigur, nu la o oră așa de matinală, gândea ea. Dar o responsabilitate excesivă face viața prea monotonă. Trebuia să știe; în ultimii trei ani, fusese chinuitor de prudentă în privința manierelor, iar lucrurile fuseseră extrem de plictisitoare aici, pe Corley Lane, numărul 22.

— Vă rog, luați loc, domnule Grove. Caroline se ridică de la biroul său și se opri în fața ferestrei dinspre grădină, așezându-se în fața strălucirii calde a soarelui care acum lumina fața vizitatorului ei. Menajera mi-a comunicat că ați sunat pentru a discuta o problemă de o importanță covârșitoare pentru amândoi.

Într-adevăr, sintagma *o importanță covârșitoare* îi atrăsese atenția și o determinase să o roage pe doamna Plummer să-l conducă pe Grove în studioul său. Ce cuvinte delicios de amenințătoare, gândea ea fericită. Sintagma *o importanță covârșitoare* dezvăluia un Incident Senzațional.

Nimeni nu o căutase pe Corley Lane, numărul 22, pentru a-i aduce la cunoștință vești de *o importanță covârșitoare*, mai puțin fiica negustorului de pește care o sfătuisese pe doamna Plummer să miroasă bine somonul înainte de a-l cumpăra, săptămâna trecută. Fata i-a explicat că tatăl său tratase peștele cu o substanță menită să estompeze

mirosul de alterat. I-a mărturisit că ea nu dorea să fie responsabilă cu contaminarea întregii case. *Ca și cum eu aș fi fost păcălită de o astfel de escrocherie*, rostise doamna Plummer, și din cuvintele ei răzbătea disprețul.

Astfel, sunau știrile de o importanță covârșitoare în casa doamnei Fordyce.

S-ar putea ca acest vizitator matinal să-și fi dat seama că greșise adresa și că vestea de o importanță covârșitoare trebuie transmisă altcuiva, gândea Caroline. Dar, în același timp, voia să profite din plin de acest moment care o scotea din rutina zilnică.

— Mulțumesc pentru amabilitate, doamnă Fordyce, spuse Adam Grove din ușă.

Dumnezeule, gândi ea. Vocea lui era irezistibilă, joasă și profundă, plină de o siguranță masculină. De data aceasta, se simți străbătută de un tremur de vigilență. A înțeles că Grove era un bărbat înzestrat cu o voință formidabilă; genul de om obișnuit să-și atingă obiectivele, probabil, cu orice preț.

Inspirația lovi cu forța fulgerului ploii de vară. Adam Grove era exact ce căutase în dimineața aceea.

Privi în fugă hârtia și stiloul de pe biroul său, întrebându-se dacă putea îndrăzni să își noteze ceva. Nu dorea să-l impacienteze pe Grove sau să-l determine să plece în grabă. Ar fi înțeles că a greșit adresa și s-ar fi făcut nevăzut. Era o ocazie specială și nu voia să o rateze. Poate că nu va observa dacă își va nota câteva observații în timpul conversației.

— Bineînțeles că m-am simțit obligată să ascult vestea dumneavoastră de o importanță covârșitoare, spuse ea, lasându-se cât mai comod pe scaunul din spatele biroului.

— Nu v-aș fi deranjat la această oră, dacă motivul vizitei mele nu ar fi fost atât de presant, o asigură el.

Stând pe scaun, doamna Fordyce îi adresă un zâmbet

încurajator, în timp ce-și căuta stiloul.

— Luați loc, vă rog.

— Mulțumesc.

Ea îi indică un scaun. Când trecu el prin dreptul luminii, putu să observe haina și pantalonii cu o croială sofisticată. Degetele i se încleștară în jurul stiloului.

Fii atentă, gândi ea. Omul ăsta vine din lumea cealaltă; nu din cea spirituală cu care erau obișnuite mediumurile, dar dintr-o sferă a societății mult mai periculoasă. Locul unde cei bogați și puternici fac regulile și îi exploatează pe cei pe care-i consideră inferiori. Acum trei ani, a avut o experiență îngrozitoare cu un bărbat care se învârtea în cercuri privilegiate. Atunci a învățat o lecție pe care își propusese să n-o uite niciodată, oricât de misterios și interesant părea să fie domnul Adam Grove.

Îl studia, încercând să nu fie observată. Era zvelt și bine făcut. Avea gesturi controlate, dar pline de grație. Privindu-l aveai impresia că s-ar înfuria în cazul unui pericol, dar atât tăria, cât și voința lui erau deplin controlate. Deborda de energie și vitalitate masculină, fapt imposibil de ignorat.

Fără îndoială, era bărbatul potrivit pentru a interpreta personajul lui Edmund Drake.

Ea scrise repede *Debordează de vitalitate masc.*, ca și cum ar fi improvizat o listă de cumpărături.

S-a hotărât să-și noteze câte ceva și despre stilul vestimentar. Era deopotrivă elegant și distins, dar nu se conforma modei masculine actuale.

Grove era îmbrăcat din cap până-n picioare în tonuri puternice, închise, de gri. Cămașa reprezenta singura excepție. Era de un alb imaculat. Gulerul era întors după noua modă, ușor deschis și părea să fie mult mai comod decât cel ridicat. Cravata avea un nod riguros.

Nu-i de mirare că avusese atâtea probleme când a

trebuit să se decidă cum să-l îmbrace pe Edmund Drake. A încercat să-l îmbrace cu o pereche de pantaloni frapant de dungați și cămăși cu imprimeuri deschise pe care le observase la toți bărbații moderni, în ultima perioadă. O vestimentație atât de îndrăzneată nu îl avantaja pe Edmund. El trebuia să exprime amenințare și determinare absolută. Bulinele, dungile și carourile nu i se potriveau.

Scrise fără să privească spre hârtie: *Pantaloni și haină gri închis.*

Grove ședea pe fotoliu, în fața căminului.

— Observ că erați ocupată cu corespondența de dimineață. Îmi cer scuze din nou că v-am întrerupt.

— Nici o problemă, domnule. Ea îi adresă un zâmbet aprobator. Îmi notam doar câteva idei pentru a nu omite niște detalii de care urmează să mă ocup mai târziu.

— Înțeleg.

Părul lui Grove se potriveau, de asemenea, personajului Edmund Drake, gândi ea. Avea o nuanță foarte apropiată de negru, puțin grizonat la tâmple. Era tuns scurt și pieptănat pe spate. Nu cedase modei actuale a mustăților și bărbilor scurte, dar putea să observe o umbră neagră ce îi acoperea obrazul și marginile feței. Își dădu seama că nu se bărbierise în dimineața aceea. Ce ciudat!

Îmbrăcămintea și frizura lui Edmund Drake nu erau singurele lucruri care trebuia schimbate pentru ca el să pară mai amenințător. Greșise când îl concepuse arătos. Era convinsă acum că fața lui trebuia să aibă trăsături la fel de dure ca cele ale lui Adam Grove. Drake trebuia să devină omul modelat de un trecut aspru și întunecat.

Își notă: *trăsături aspre.*

Din locul în care se afla, Adam nu putea vedea pe deasupra biroului sofisticat, sculptat în stil rococo, ca să poată să distingă ceea ce scrisese ea, dar aceasta simți că este observată. Se opri și îl privi, zâmbind larg.

A înghețat însă când a văzut indiferența privirii de un verde intens, ce strălucea în întuneric.

Foarte atentă și din nou fără a privi spre hârtie, mângâli cuvintele: *ochi ca smaraldele; strălucesc în întuneric.*

— Vă continuați adnotările, doamnă Fordyce? întrebă el brusc.

— Da. Îmi cer scuze. Puse stiloul deoparte.

Acum, că stătea în lumină, putea observa semnele profunde de oboseală care îi înconjurau gura și îi atingeau colțurile ochilor. Era încă dimineață. Care putea fi cauza acestui aer subtil de extenuare?

— Doriți o ceașcă de ceai? întrebă ea prevenitor.

El păru ușor mirat de propunere.

— Nu, mulțumesc. Nu intenționez să zăbovesc mult.

— Înțeleg. Probabil că ar trebui să-mi spuneți care este motivul vizitei dumneavoastră.

— Foarte bine. S-a oprit pentru a se asigura că îl urmărește cu atenție. Cred că ați auzit despre o femeie pe nume Elizabeth Delmont.

Pentru un moment a părut nedumerită. Apoi, și-a amintit numele.

— Mediumul din Hamsey Street?

— Da.

S-a rezemat din nou de scaun. Dintre toate subiectele posibile, acesta era ultimul pe care se aștepta ca el să-l abordeze. Deși întreaga țară părea fascinată de spiritism, mediumuri și studiul puterilor spirituale, chiar nu-și putea imagina cum un barbat ca Adam Grove era interesat de astfel de lucruri.

— Da, am întâlnit-o, spuse ea încet. Din întâmplare, am participat la o ședință de spiritism acasă la doamna Delmont, noaptea trecută, împreună cu mătușile mele. Ezită. De ce întrebați?

— Elizabeth Delmont a murit.

Șocată, îl fixă cu privirea câteva secunde.

— Poftim?

— A fost ucisă la puțin timp după ședința de spiritism de noaptea trecută, adăugă el, cu un calm desăvârșit.

— Ucisă, înghiți ea cu greu. Sunteți sigur?

— Eu însumi i-am găsit trupul după aproximativ două ore, în dimineața asta.

— *Dumneavoastră* ați găsit trupul? Abia după câteva clipe își reveni după tragicul anunț. Nu înțeleg.

— Cineva i-a spart capul cu un vâtrai.

Doamna Fordyce simțea un nod în gât. Se pare că decizia de a primi în casa ei un domn care susținea că găsise trupul unei femei ucise nu a fost dintre cele mai fericite. A privit repede clopoțelul care atâna în spatele biroului. Probabil că intenționa s-o cheme pe doamna Plummer.

Deși se afla pe punctul de a o alerta pe menajeră, cedă în fața celui mai mare viciu, curiozitatea.

— Pot să vă întreb ce căutați în casa doamnei Delmont la acea oră târzie?

De îndată ce rosti acele cuvinte, își dădu seama de gravitatea greșelii sale. Roși. Era un singur motiv pentru care un bărbat bogat și, bineînțeles, viril, ca Adam Grove, ar fi venit la Elizabeth Delmont la ora două dimineața.

Doamna Delmont fusese o femeie foarte frumoasă, seducătoare și senzuală, care atrăgea orice bărbat. Printre ei se numără domnul McDaniel, bătrânul văduv, care fusese prezent la ultima ședință, noaptea trecută. În mod sigur, el nu era singurul bărbat din preajma ei.

— Nu, doamnă Fordyce, Elizabeth Delmont nu a fost amanta mea, răspuse Adam, de parcă i-ar fi citit gândurile. De fapt, până azi-noapte, nu am întâlnit-o niciodată. Când am găsit-o, era prea târziu pentru a mai face cunoștință.

— Înțeleg. Se luptă cu emoțiile și încercă să adopte o atitudine mai rațională. La urma urmei, era considerată o văduvă; o femeie cu ceva experiență de viață. Mă iertați, domnule Grove. Discuția asta a luat o întorsură destul de ciudată. Habar n-aveam că doamna Delmont a murit.

— A fost ucisă, doamnă Fordyce. Adam o privi cu atenție. Ați afirmat că discuția asta a luat o turnură neașteptată. Spuneți-mi, care credeți că e motivul vizitei mele?

— Sincer, am crezut că ați greșit adresa.

— Atunci, de ce n-ați rugat-o pe menajeră să verifice acest lucru? Întrebă el cu o logică deprimantă.

— Recunosc, am fost curioasă să aflu ce vești îmi aduceți, își deschise brațele larg. Rar ni se întâmplă să primim vești despre incidente deosebit de grave, înțelegeți. De fapt, nu a existat niciodată un astfel de vizitator, de trei ani de când locuim aici.

— Să primiți?

— Cele două mătuși ale mele locuiesc împreună cu mine. Sunt afară acum. Își fac exercițiile de dimineață. Mătușa Emma și mătușa Milly consideră foarte importante plimbările în ritm vioi și le practică zilnic.

Adam se încruntă.

— Nu le-am găsit numele pe lista participanților la ședința de spiritism. Ați spus că v-au însoțit noaptea trecută.

Nu-i plăcea cum decurgeau lucrurile. Avea impresia că o interoghează.

— Da, răspunse ea ceva mai precaută. Nu mi-au dat voie să merg noaptea, singură. Doamna Delmont nu avea nimic împotriva prezenței lor.

— De ce ați participat la ședință? Chiar credeți că Elizabeth Delmont putea comunica cu spiritele? o întrebă el, fără a se feri să-și exprime opinia despre astfel de

lucruri.

Sarcasmul lui o deranjă. Se simți obligată să se apere.

— Vă amintesc, domnule, răspuse ea tăios, că foarte multe persoane eminente, educate și respectate iau în serios spiritismul și alte chestiuni de natură psihică.

— Niște proști cu toții.

— Au fost înființate societăți și cluburi pentru a sprijini cercetarea fenomenelor spirituale și pentru a investiga aprecierile mediumurilor. Reviste prestigioase apar cu regularitate. Se întoarse la biroul ei și înșfacă un exemplar al *New Dawn*, care sosise ieri. Aceasta, de exemplu. Este publicată de Societatea de Cercetări Spirituale și vă asigur că autorii articolelor sunt documentați.

— Prostii. Adam mișcă o mână cu un gest dezaprobator. Orice om cu puțină rațiune știe că cei care susțin că dețin puteri psihice sunt cu toții niște șarlatani.

— Aș putea spune că sunteți foarte ferm pe poziție, replică ea. Vă rog să mă scuzați, însă raționamentul dumneavoastră nu presupune o minte deschisă, analitică.

El zâmbi dezgustat.

— Cât de deschisă este mintea dumneavoastră, doamnă Fordyce? Chiar luați în serios treaba cu spiritele care se mișcă, vorbesc și coboară la masa dumneavoastră?

Ea înțepeni o vreme în scaun.

— De fapt, eu însămi am demarat o cercetare, de curând.

— Și ați întâlnit vreun medium autentic? Doamna Delmont, de exemplu?

— Nu, recunosc ea, ezitând să-i dea dreptate. De fapt, nici nu cred că e posibilă comunicarea cu spiritele.

— Mă bucur să aud asta. Îmi confirmă impresia inițială despre inteligența dumneavoastră.

Ea se încruntă.

— Îmi permit să vă reamintesc, domnule, că domeniul

cercetării spirituale se extinde foarte repede. În ultima vreme, a început să reunească tot felul de fenomene, nu doar invocarea spiritelor. Deși nu cred că mediumurile pot comunica cu stafiile și spiritele, nu pot nega toate tipurile de puteri psihice.

Ochii lui verzi se îngustară, iar privirea îi deveni fixă.

— Dacă nu credeți că mediumurile pot invoca spiritele, atunci de ce ați fost prezentă la ședința de spiritism din casa doamnei Delmont?

Nu mai încăpea nici o îndoială. Doamna Fordyce era supusă unui interogatoriu. Privi din nou soneria.

— Nu e nevoie să chemați menajera ca să vă salveze, spuse el sec. Nu vă fac nici un rău. Dar aștept să-mi dați niște răspunsuri.

Ea se încruntă.

— Parcă ați fi un polițist, domnule Grove.

— Liniștiți-vă, doamnă Fordyce. Îmi dau cuvântul că nu am nici o legătură cu poliția.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce vă aflați aici? Ce doriți?

— Informații, răspunse el scurt. De ce ați luat parte la ședință?

— V-am spus, cercetam fenomenele psihice, răspunse ea. În ciuda aversiunii dumneavoastră, este un câmp de cercetare legal.

El clătină din cap dezgustat.

— Trucuri de salon și jocuri. Nimic mai mult.

Decise că era prea târziu să mai pună întrebări personale. Doamna Fordyce își împreună mâinile deasupra biroului, intenționând să pară fermă și autoritară.

— Îmi pare foarte rău să aflu că doamna Delmont a fost ucisă, spuse ea impasibil. Dar nu înțeleg de ce vă interesează împrejurările în care a murit. Dacă dumneavoastră și doamna Delmont nu vă cunoșteți, așa

cum mi-ați spus, ce căutați în casa ei la ora două dimineța?

— Cred că este suficient să vă spun că aveam motivele mele să o caut pe Elizabeth Delmont la ora aceea și că acele motive erau extrem de presante. Acum, că este moartă, nu-mi rămâne decât să aflu cine a omorât-o.

Fordyce era șocată.

— Doriți să-l prindeți de unul singur?

— Da.

— În mod sigur, asta e treaba poliției, domnule.

El ridică din umeri.

— Bineînțeles că vor investiga și ei cazul, dar mă îndoiesc că-l vor prinde pe făptaș.

Doamna își desfăcu brațele și apucă din nou stiloul.

— Foarte interesant, domnule Grove. Apoi, scrise pe hârtie: *hotărât și îndârjit*. Să vedem dacă am înțeles lucrurile în ordinea corectă. Dumneavoastră investigați moartea doamnei Delmont și ați venit aici ca să mă întrebați dacă am vreo informație despre crimă.

El o privea cum mișca repede stiloul.

— În rezumat, cam așa stau lucrurile.

Apropo de incidente surprinzătoare, gândi ea. Incidentele, de obicei, nu sunt mai surprinzătoare decât acesta.

— Mi-ar plăcea să vă povestesc tot ce-mi amintesc, domnule, dar nu mai înainte ca dumneavoastră să-mi spuneți ce vă interesează în afacerea asta.

Ea îl studie, ca și cum ar fi avut de-a face cu un specimen biologic nemaîntâlnit care se ivise pe neașteptate și cu greu putea fi identificat. Ceasul de perete bătea cu putere în liniștea camerei.

După o bună bucată de vreme, domnul Grove părea să fi ajuns la o concluzie.

— Foarte bine, spuse el, voi răspunde la câteva dintre

întrebările dumneavoastră. În schimb, insist să păstrați discreția în legătură cu ceea ce vă voi spune.

— Da, bineînțeles. Își notă pe hârtie cuvântul *secretos*.

El se ridică de pe fotoliu înainte ca ea să-și dea seama măcar că se mișcase.

— La naiba! Surprinsă de caracterul imprevizibil al acțiunilor lui, gâfâi și scăpă din mână stiloul.

Din doi pași, el străbătu distanța dintre ei, ajunse la ea și-i smulse foaia de hârtie de pe birou.

Cam mult pentru oboseala lui aparentă, gândi ea. Și când te gândești că aproape îi era milă de el.

— Domnule! încercă să-i smulgă hârtia din mână. Vă rog să mi-o dați înapoi imediat. Ce credeți că faceți?

— Mă interesează lista dumneavoastră de îndatoriri, doamnă. Cercetă pagina repede și chipul i se înăspri.

— *Jachetă și pantaloni gri închis? Trăsături ferme?* Ce naiba se întâmplă aici?

— Nu cred că adnotările mele au vreo importanță pentru dumneavoastră, domnule.

— Tocmai v-am spus că insist ca această problemă să rămână strict secretă. Pentru a nu isca un scandal. Am o regulă de la care nu mă abat în astfel de situații.

Ea se încruntă.

— Aveți o regulă în ceea ce privește scandalurile? Care este aceasta?

— Prefer să le evit.

— Toți ne dorim asta. Neputând să-și recupereze hârtia, adoptă o atitudine îndrăzneată. Credeți-mă domnule, nici eu nu-mi doresc să mă las antrenată într-un scandal. Vă asigur că n-am nici cea mai mică intenție de a discuta despre investigația dumneavoastră în afara acestei case.

— Atunci, de ce a trebuit să vă notați aceste comentarii?

— Îmi organizam gândurile, doar.

El cercetă ce scrisese ea.

— Am dreptate când spun că unele mâzgălituri de aici au legătură cu vestimentația și culoarea ochilor mei, doamnă Fordyce?

— Păi...

— Doresc să știu de ce vă notați observațiile astea pe hârtie. La naiba, femeie, dacă vrei să faci din mine subiectul jurnalului personal...

— Vă asigur că nu am nici cea mai mică intenție să vă includ în jurnalul meu privat, a mărturisit ea cu cea mai mare sinceritate.

— Atunci, să înțeleg că sunteți într-adevăr implicată în afacerea asta cu asasinarea mediumului, adăugă el, ușor amenințător.

Doamna Fordyce se îngrozi.

— Nu e adevărat

— Atunci, nu înțeleg care e logica acestor note personale. Dacă nu intenționați să reproduceți conversația noastră pentru jurnalul dumneavoastră personal, atunci nu-mi rămâne să cred decât că întocmiți un raport pentru complicele dumneavoastră.

— Complice? Era dezorientată și foarte speriată. Sunteți imoral, domnule. Cum îndrăzniți să insinuați că aș putea fi implicată într-o crimă?

El se repezi la hârtia din fața ei.

— Cum altfel puteți explica nevoia de a înregistra acest interviu?

Ea încercă să se concentreze și să gândească limpede.

— Nu vă datorez nici o explicație, domnule Grove. Dimpotrivă. Vă amintesc că dumneavoastră sunteți cel care a dat buzna astăzi în această casă.

Această acuză l-a enervat în mod evident.

— O spuneți ca și cum aș fi intrat cu forța în casa dumneavoastră. Însă lucrurile nu s-au întâmplat așa. Dumneavoastră i-ați cerut menajerei să-mi dea drumul

înăuntru.

— Doar pentru că ați declarat că aveți de discutat o problemă de importanță majoră pentru amândoi. Spunând asta, se retrase. Adevărul e că moartea doamnei Delmont este de o importanță covârșitoare doar pentru dumneavoastră, domnule Grove.

— Vă înșelați, doamnă Fordyce.

— Prostii, spuse ea cu emfază, menținându-se ferm pe poziție. Nu mă interesează în niciun fel împrejurările care au însoțit moartea lui Elizabeth Delmont.

Adam ridică din sprâncene. Nu spuse nimic.

Timp de câteva secunde, în cameră se lăsă tăcerea.

— Nimic în afară de o curiozitate absolut normală din partea unei persoane care tocmai a aflat despre o crimă îngrozitoare, adăugă ea liniștit.

— Dimpotrivă, doamnă Fordyce, sunt sigur că interesul dumneavoastră pentru aceste evenimente nu izvorăște doar din curiozitate.

— Cum e posibil? Noaptea trecută am întâlnit-o prima oară pe femeia asta. Nu am avut nici cea mai mică intenție de a o revedea. Vă mai amintesc faptul că, în afară de mine și de mătușile mele, mai existau încă două persoane la acea ședință. Dacă nu mă înșel, numele lor erau doamna Howel și domnul McDaniel.

El se îndreptă spre fereastră, privind spre grădină. În ciuda aerului său obosit, umerii puternici erau perfect drepecți.

— Amândoi sunt destul de bătrâni și slabi, răspunse el scurt. Nu cred că vreunul dintre ei ar fi avut puterea și încrâncenarea necesare pentru a apuca un vătrai și a sparge capul unei persoane mai tinere, mai puternice, ca să nu mai vorbim de forța de a răsturna o masă și câteva scaune.

Ea ezită.

— Ați vorbit cu ei?

— Nu era nevoie. Am făcut câteva investigații pe străzile unde locuiesc. Sunt sigur că nici unul dintre ei n-are a face cu treaba asta.

— Da, puțin probabil, recunosc eu ea.

— Spuneți-mi, ce s-a întâmplat la ședința de spiritism?

— Nu e prea mult de spus. Ea își desfăcu brațele. Doar obișnuitele invocări și desemnări. Una sau două reprezentatii. Niște îndrumări de natură financiară venite de pe lumea cealaltă.

— Îndrumări financiare? întrebă el cu asprime.

— Da, domnul McDaniel a aflat că în curând va primi o ofertă de investiție. Nu a fost nimic neobișnuit. Participanții sunt adesea anunțați că vor primi bani dintr-o sursă necunoscută.

— Înțeleg. Se întoarce ușor și o privi cu o expresie triumfătoare. Deci, a existat subiectul banilor, nu-i așa?

Ea strânse scaunul atât de tare, încât încheieturile degetelor începură să se albească. Abia mai respira. Oare Grove se va duce la poliție și le va acuza de crimă pe ea și pe mătușile sale?

Știa acum că toate trei se aflau în mare pericol. Erau nevinovate, dar nu încăpea nici o îndoială că, dacă un bărbat ca Adam Grove, puternic și cu o poziție privilegiată, le va acuza de crimă, vor fi într-o situație foarte dificilă.

Nu le rămânea altceva de făcut decât să părăsească Londra imediat, hotărî ea în grabă. Singura șansă era să dispară din nou, așa cum făcuseră în urmă cu trei ani. Încercă să calculeze câți bani aveau în casă. De îndată ce domnul Grove va pleca, o va trimite pe doamna Plummer să rezerve biletele de tren. Cât de repede își vor face bagajele?

Adam își încruntă sprâncenele negre.

—Vă simțiți bine, doamnă Fordyce? Arătați de parcă

sunteți pe punctul de a leșina.

Doamna Fordyce se înfurie dintr-o dată.

— Mi-ați pus în pericol viața mea și pe cea a mătușilor mele, domnule. Cum vă așteptați să reacționez?

El se încruntă.

— Ce vă trece prin minte? Nu v-am amenințat nicicum, doamnă.

— Ne-ați acuzat de crimă, dacă nu pe toate, cel puțin pe mine. Dacă vă prezentați la poliție cu bănuielile astea, vom fi arestate și închise. Ne vor spânzura.

— Doamnă Fordyce, imaginația dumneavoastră depășește limitele rațiunii și ale logicii. Am câteva bănuieli, dar acestea nu înseamnă mare lucru.

— Ah, niciuna dintre noi nu poate dovedi că nu s-a întors după ședință ca să-l omoare pe medium. Declarația noastră ar contrazice-o pe a dumneavoastră, domnule, și amândoi suntem conștienți de faptul că trei doamne, în situația noastră, care nu dispun de relații în societate, nu vor avea nici o șansă în fața unei persoane cu o poziție socială și materială ca a dumneavoastră, dacă veți decide să ne considerați vinovate.

— Liniștiți-vă, doamnă. Se pare că mă aflu în fața unei crize de isterie.

Mânia o îndârji și mai mult pe doamna Fordyce.

— Cum îndrăzniți să-mi spuneți să nu mă alarmez? Mătușile mele împreună cu mine vom fi spânzurate din cauza dumneavoastră, domnule.

— Ei, nici chiar așa, mormăi el.

— Ba da, chiar așa.

— La naiba! M-am săturat de teatrul ăsta. Făcu un pas spre ea.

— Opriți-vă! Ea apucă spătarul scaunului cu ambele mâini și îl plimbă în jurul său ca o pavăză în calea lui. Nu vă apropiați! O să țip dacă mai faceți vreun pas. Doamna

Plummer și vecinii mă vor auzi, vă garantez.

El ezită, expirând zgomotos.

— Vă rog să vă calmați, doamnă Fordyce. E deja prea obositor, ca să nu mai vorbim de faptul că reprezintă o pierdere de timp pentru amândoi.

— Nu pot să fiu calmă în fața unor astfel de amenințări.

Pentru un moment, el o privi cu seriozitate.

— V-ați gândit vreodată la o carieră în teatru, doamnă Fordyce? Văd că aveți un desăvârșit simț dramatic.

— Cred că situația în care mă aflu este potrivită unei drame, spuse ea printre dinți.

El o studie îndelung. Ea avu impresia că el își reface schemele secrete.

— Respirați adânc, doamnă, și adunați-vă, spuse el în cele din urmă. Nu am nici cea mai mică intenție de a vă acuza de crimă pe dumneavoastră și pe mătușile dumneavoastră.

— De ce v-aș crede?

El își frecă tâmpilele.

— Vă asigur că nu mă interesează să fac dreptate în cazul acesta. Las problema asta pe mâna poliției, deși mă îndoiesc că vor reuși. Sunt foarte eficienți, trebuie să soluționeze crime obișnuite, dar aceasta nu este o crimă obișnuită.

Ea își dădu seama că spune adevărul. Oricum, nu lăsă din mână scaunul.

— Dacă nu ați venit aici ca să aflați adevărul despre moartea lui Elizabeth Delmont, atunci, ce doriți, domnule Grove?

El o privi cercetător.

— Singurul meu obiectiv în afacerea asta este să recuperez jurnalul.

Ea nu încercă să-și ascundă nedumerirea.

— Ce jurnal?

Cel care a fost furat din casa lui Elizabeth Delmont, noaptea trecută.

— Încercați să găsiți jurnalul doamnei Delmont? Ei bine, vă asigur că nu știu nimic despre el, nici eu și nici mătușile mele. În plus, vă pot spune cu certitudine că nu am observat nici un jurnal pe masă, la ședința de azi-noapte.

El o studie pentru alte câteva momente și, apoi, clătină din cap, ca și cum ar fi acceptat situația, în cele din urmă.

— Știți ce, vă cred pe cuvânt, doamnă Fordyce. Se pare că într-adevăr m-am înșelat în privința dumneavoastră.

În cele din urmă, se liniște și ea.

— V-ați înșelat, domnule.

— Am venit în grabă aici, de dimineață, cu speranța că veți recunoaște că ați luat nenorocitul ăla de jurnal. În cel mai rău caz, am crezut că îmi veți oferi unele indicii ca să aflu ce s-a întâmplat cu el.

— De ce este așa de important jurnalul acesta pentru dumneavoastră?

Zâmbetul lui deveni amenințător ca un cuțit.

— Cred că e de-ajuns să vă spun că doamna Delmont intenționa să mă șantajeze cu acest jurnal.

În mod cert, doamna Delmont alesese lăcomia în locul precauției și al dreptății, gândi Caroline. Nici o persoană înzestrată cu bun-simț n-ar fi riscat să sustragă bani de la un astfel de om.

— Ce v-a făcut să credeți că aș avea vreo legătură cu lucrurile astea? întrebă ea.

El își îndreptă spatele și-și prinse mâinile la ceafă.

— Dumneavoastră și celelalte persoane prezente la ședință ați fost ultimii care ați văzut-o în viață pe Elizabeth Delmont, în afară de ucigaș, bineînțeles. Am înțeles de la vecinii doamnei Delmont că menajera era liberă aseară.

— Da, e adevărat. Doamna Delmont în persoană ne-a deschis ușa. Ne-a spus că mereu procedează așa în nopțile

în care are ședințe de spiritism pentru că altfel nu poate intra în starea de transă. Bineînțeles, cuvintele ei m-au făcut să mă gândesc dacă nu cumva...

— Da? interveni el. Ce anume v-a făcut să vă întrebați, doamnă Fordyce?

— Ei bine, cred că doamnei Delmont îi displăcea prezența menajerei în timp ce se afla în ședință. Se temea că femeia își va da seama de șmecheriile ei și va încerca s-o șantajeze. Cercetătorii din acest domeniu obișnuiesc să plătească servitorii mediumurilor ca să-și spioneze stăpânii, înțelegeți?

— Bun raționament, doamnă Fordyce. Adam îi aprecie logica. Cred că aveți dreptate. Mediumurile sunt cunoscute ca persoane secrete.

— Cum ați aflat numele și adresa mea?

— Când am găsit cadavrul, am descoperit și o listă cu persoanele care au participat la ultima întrunire a doamnei Delmont. Adresele se aflau pe o hârtie, lângă nume.

— Înțeleg.

Văzu parcă aieva imaginea lui Adam Grove, cercetând în amănunt salonul doamnei Delmont, în timp ce trupul femeii ucise zăcea întins pe podea. O imagine înfricoșătoare care spunea mult despre nervii domnului Grove. Înghiți în sec.

— Am petrecut tot restul nopții și dimineața discutând cu servitorii, birjarii și... Ezită, ca și cum și-ar fi ales cuvintele cu mare grijă... Cu alte persoane ce locuiesc pe aceeași stradă, aproape de casa doamnei Delmont. Printre altele, am aflat că menajera doamnei Delmont avea grijă de fiica sa, care urma să nască azi-noapte. Un alibi de necontestat. Doar dumneavoastră ați mai rămas, doamnă Fordyce.

— Acum, înțeleg de ce păreți așa de obosit, spuse ea încet. Ați fost treaz toată noaptea.

El își freca indiferent barba, apoi, se strâmbă.

— Îmi cer scuze pentru deranj.

— Nici o problemă, având în vedere împrejurările care v-au determinat să procedați astfel. Ezită. Prin urmare, ați venit aici cu intenția de a mă investiga în modul ăsta subtil. V-ați propus să mă speriați și, apoi, să mă determinați să mărturisesc implicarea mea într-un plan anume, nu-i așa?

El își trecu mâna prin părul scurt, negru, fără nici un fel de remușcare.

— Da, cam astea erau intențiile mele.

Conștientă de faptul că s-ar fi putut ca el să nu fie pe deplin convins, doamna Fordyce încercă să găsească alți posibili suspecti.

— Poate doamna Delmont a fost victima unui hoț care a atacat-o după ce a dat buzna în casa ei, sugerează ea.

— Am căutat peste tot. Nici urmă de uși sau ferestre forțate. Se pare că doamna Delmont în persoană l-a primit pe criminal în casă.

Modul firesc în care a făcut această afirmație accentuă neliniștea doamnei Fordyce.

— Cu siguranță ați făcut destule observații noaptea trecută, domnule Grove. Oricine știe că în prezența unei femei ucise cu sălbăticie este greu de acționat rațional și metodic.

— Din nefericire, se pare că nu am reușit să obțin vreo informație folositoare, spuse el. Se îndreptă, apoi, spre ușă cu pași hotărâți. Am irosit timpul dumneavoastră, dar și pe al meu. V-aș fi recunoscător dacă nu ați discuta cu altcineva despre această întrevedere.

Ea nu răspunse.

El se opri cu mâna pe clanță și o privi.

— Ei bine, doamnă Fordyce, pot avea încredere în dumneavoastră că veți păstra secretul acestei discuții?

Ea se dezmetici.

— Depinde, domnule.

El începu să râdă cinic.

— Bineînțeles, doriți ceva în schimbul tăcerii. Care este prețul, doamnă Fordyce?

Un alt acces de furie o cuprinse.

— Nu vreau banii dumneavoastră. Ceea ce mă interesează este siguranța mea și a mătușilor mele. Dacă vreuna dintre noi se va afla în pericol sau va fi arestată din cauza dumneavoastră, nu voi ezita să dezvălui numele dumneavoastră poliției și să le dau toate amănuntele discuției noastre.

— Mă îndoiesc că poliția o să vă creeze probleme. După cum ați spus și dumneavoastră, vor decide că doamna Delmont a fost ucisă de un hoț și asta ar fi tot.

— Cum puteți fi sigur de asta?

— Pentru că ăsta este răspunsul cel mai ușor și se știe că oamenii legii preferă genul acesta de explicații.

— Și dacă găsesc lista cu participanții la întrunire și îi vor considera pe toți suspecti, așa cum ați făcut și dumneavoastră, domnule?

Își băgă mâna în buzunar și scoase o hârtie împăturită.

Nu vor găsi lista.

Ea privi hârtia.

— Ați luat-o?

— Sunt sigur că nimeni de pe lista asta nu va fi de folos poliției.

— Înțeleg.

— Fiindcă tot a venit vorba de nume, zise el în treacăt, trebuie să vă spun că n-are niciun rost să dezvăluiți poliției numele meu.

— De ce? întrebă ea rece. Un domn cu poziția dumneavoastră socială și materială n-ar trebui să-și facă prea multe griji dacă va fi interogată de poliție.

— Nimeni nu e mai presus de lege. Dar nu acesta este motivul pentru care v-am sfătuit să nu menționați numele meu. El schiță un zâmbet ciudat. Problema e că domnul Grove nu există. L-am inventat pentru această întrevedere. Când voi părăsi această cameră, va dispărea la fel ca acele prezențe fantomatice atât de populare în rândul amatorilor de spiritism.

Doamna Fordyce se așeză pe scaun, simțind cum îi vâjâie capul.

— Dumnezeule! V-ați prezentat cu un nume fals!

— Da. Sunteți amabilă să îmi răspundeți la o ultimă întrebare?

Ea clipi, încercând să se liniștească și să-și adune gândurile.

— Ce întrebare?

El ridică hârtia pe care o luase de pe birou.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai scris ideile astea?

— A, acelea. Posomorâtă, recuperează hârtia. Sunt scriitoare, domnule. Povestirile mele sunt publicate în *Flying Intelligencer*. Se opri. Poate că citiți ziarul acesta.

— Nu, nu îl citesc. Din câte îmi amintesc, este unul dintre ziarele care urmăresc să facă senzație.

— Bine...

— Genul de ziar care, pentru a-și atrage cititori, recurge la știri despre scandaluri ilicite și crime senzaționale.

Ea oftă.

— Să înțeleg că preferați *Times*.

— Da.

— Nu încape nici o îndoială, mormăi ea. Spuneți-mi, nu e cam plictisitor?

— Îl consider la obiect și scris într-o manieră accesibilă, doamnă Fordyce. Este genul meu preferat de lectură publicistică.

— Bineînțeles. După cum spuneam, *Flying Intelligencer* îmi publică povestirile. Sunt obligată prin contract să-i predau editorului meu, domnul Straggett, câte un capitol pe săptămână. Am avut câteva probleme cu personajul Edmund Drake. Are un rol foarte important în poveste, dar am întâmpinat unele dificultăți în redarea naturaleții lui. Mă tem că este puțin confuz. Trebuie retușat.

Adam părea fascinat și, totodată, amuzat.

— V-ați luat notițe despre înfățișarea și vestimentația mea, pentru ca apoi să le atribuiți eroului povestirii dumneavoastră?

— Dumnezeuule, nici gând, îl asigură ea cu o mișcare a mâinii. De unde v-a venit ideea asta? Edmund Drake nu este eroul poveștii mele. E personajul negativ al acestei piese.

3

În mod surprinzător, îl deranja că îl distribuise în rolul hoțului.

Adam Hardesty medita, în drum spre casa din Laxton Square, la întâlnirea eșuată pe care o avusese cu interesanta doamnă Caroline Fordyce. Era conștient de faptul că părerea pe care o avea acea doamnă despre el ar fi trebuit să fie ultimul lucru care să-l preocupe la ora aceea, dată fiind viteza cu care apăreau problemele.

Oricum, îl deranja faptul că doamna Fordyce văzuse în el omul potrivit pentru a interpreta personajul tâlharului. Intuiția îi spunea că nu doar asprimea trăsăturilor justifica părerea femeii. Avea impresia că doamna Fordyce nu-i prea agreea pe oamenii de rangul său.

În altă ordine de idei, ea își câștigase pe loc respectul din partea lui. O singură privire asupra ochilor căprui, inteligenți, curioși, extrem de atrăgători l-a convins că se află în fața unui adversar redutabil. El însuși se hotărâse să fie precaut în preajma acestei doamne.

Din nefericire, Caroline Fordyce nu i-a câștigat doar respectul, ci a trezit în el toate simțămintele unui bărbat îndrăgostit la prima vedere. Deși era extenuat după o noapte lungă de cercetări inutile, el a reacționat printr-o prezență fizică tulburătoare.

La naiba! Nu avea nevoie de astfel de complicații. Ce se întâmpla cu el? Nici când fusese tânăr nu se lăsase controlat de pasiuni. Învățase cu mult timp în urmă că disciplina este cheia succesului și a supraviețuirii atât în stradă, cât și în cercurile periculoase ale societății. Își stabilise niște reguli proprii după care trăia în fiecare zi și

care îi guvernau relațiile cu ceilalți.

Îi conveneau aceste reguli și nu avea nici cea mai mică intenție să le schimbe.

Oricum, nu putea să uite acea primă privire a lui Caroline Fordyce și fusese surprins de trăirile fascinante. Imaginea ei, în fața biroului micuț, luminată de strălucirea soarelui de dimineață, i se întipărise adânc în minte.

Purta o rochie de casă simplă, fără accesorii, de un arămiu pal. Corsajul discret îi punea în evidență liniile feminine ale sânilor și ale taliei subțiri.

Părul strălucitor, blond-castaniu fusese răsucit într-un coc, pieptănătură care îi scotea în evidență linia fină a cefei. Părea să aibă în jur douăzeci și cinci de ani.

Vocea ei părea o mângâiere îmbietoare. Venită din partea unei alte femei, ar fi sunat ca o provocare, dar în cazul de față nu fusese premeditată. N-avea nici o îndoială că modul în care Caroline vorbea era asemeni felului ei de a fi. Genera pasiuni profunde.

Ce se întâmplase cu răposatul domn Fordyce? se întrebă el. Murise de bătrânețe? Îl doborâse o boală? Un accident? Oricare ar fi fost cauza, Adam se bucura că văduva nu optase pentru acel stil neplăcut de doliu care fusese introdus de regină după moartea iubitului său Albert. Uneori, i se părea că jumătate din femeile din Anglia erau înveșmântate în văluri șifonate și cernite. Îl amuzase mereu felul în care sexul frumos reușise să facă o modă din hainele și accesoriile sobre.

Mai mult, Caroline purta doar o singură bijuterie de culoare neagră. Probabil că misterioasa doamnă Fordyce nu regreta prea mult pierderea soțului. Probabil că era în căutarea unei alte relații intime.

Nu e momentul să intri în necazuri, gândi el. Situația era prea periculoasă. Nu putea risca să se îndrăgostească de ea, oricât de atrăgătoare ar fi fost.

Traversă strada, timp în care se opri pentru a permite trecerea unui camion încărcat cu cherestea. Birjarul unei trăsurii cochete opri și îl invită să urce. Adam îl refuză. Prefera să meargă pe jos.

Când ajunse pe partea cealaltă, o luă pe o alee pietruită, îngustă și străbătu un parc părăsit. La capătul aleii pavate, zări un băiat cu ziare anunțând ultimul număr al publicației *Flying Intelligencer*.

Un impuls absurd îl făcu să se oprească în fața vânzătorului jerpelit.

— Aș dori un exemplar, vă rog. Scoase o monedă din buzunar.

— Da, domnule. Flăcăul rânji și vârî mâna în sac pentru a scoate un ziar. Aveți noroc. A mai rămas doar unul. Cred că sunteți nerăbdătoare să citiți următorul episod al poveștii doamnei Fordyce, ca toți ceilalți cumpărători.

— Trebuie să recunosc că sunt curios.

— O să vă placă fascicula din *The Mysterious Gentleman*, domnule, îl asigură băiatul. Începe cu un incident neașteptat și se încheie într-o atmosferă de suspans.

— Chiar așa? Adam privi prima pagină a ziarului ieftin și observă că *The Mysterious Gentleman*, de doamna C.J. Fordyce, ocupa trei coloane întregi. Ce se întâmplă cu Edmund Drake? își găsește sfârșitul în episodul ăsta?

— Nu încă, domnule. Prea devreme pentru așa ceva. Drake rămâne încă destul de misterios, deși în mod clar se va întâmplă ceva rău cu el. Ochii băiatului licăriră, ca și cum ar fi anticipat ceva. Pune el ceva la cale împotriva eroinei, domnișoara Lydia Hope.

— Păi, cu asta se ocupă șarlatanii, nu-i așa? Țes intrigi împotriva domnișoarelor nevinovate.

— Da, așa e, dar n-are rost să vă îngrijați, spuse băiatul voios. Edmund Drake va avea o soartă

necruțătoare. Tâlharii doamnei Fordyce își primesc de fiecare dată răsplata cuvenită în ultimele episoade.

Adam împături ziarul și îl vârî sub braț. Fără nici o îndoială, avea ceva de urmărit.

La scurt timp după acest incident, urca scările casei din Laxton Square. Morton, cu chelia strălucindu-i în soarele dimineții, îi deschise ușa înainte să apuce să scoată cheile.

— Bine ați venit, domnule, spuse Morton.

Dacă nu ar fi fost atât de obosit, l-ar fi amuzat discreția lui Morton. Toate ca toate, era 10:30. Plecase de acasă, la clubul său, cu puțin timp înainte de ora nouă, seara trecută, și nu se mai întorsese. Oricine ar fi crezut că majordomul îi va pune câteva întrebări, dar Morton era mult prea bine instruit sau, mai bine zis, prea obișnuit cu excentricitățile acestei case.

— Domnul Grendon tocmai își ia micul dejun, domnule. Morton luă haina și pălăria lui Adam. Poate doriți să-i țineți companie.

— Excelent, Morton. Cred că așa o să fac.

Avea nevoie atât de mâncare, cât și de somn, gândi el. În plus, mai devreme sau mai târziu trebuia să-l vadă pe Wilson și să-i anunțe veștile proaste. Oricum, trebuia să facă față acestei situații.

Când intră în salonul lambrizat, Wilson Grendon îl privi din spatele ziarului de dimineață. Îl studie pentru câteva secunde și, apoi, își scoase ochelarii cu rame din aur și îi puse deoparte.

— Pun pariu că n-ai avut noroc, spuse el, fără nici o introducere.

— Mediumul era mort când am ajuns acolo. Ucisă.

— La naiba! Sprâncenele groase ale lui Wilson se încruntară spre nasul său mare. Delmont a murit? Ești sigur?

— Nu prea ai cum să te îndoiești de astfel de lucruri.

Adam aruncă ziarul pe masă și se îndreaptă spre dulap ca să-și ia vesela pentru micul dejun.

— Nici urmă de jurnal, așa că, probabil, l-a furat criminalul. Jumătate de noapte și întreaga dimineață le-am petrecut făcând investigații.

Wilson ascultă tulburat relatarea lui Adam.

— În mod sigur, crima este o afacere ciudată.

— Nu neapărat. S-ar putea ca tâlharul să fi considerat chestiunea un potențial jaf. Adam luă o furculiță de argint și se servi cu o porție de ouă jumări și somon afumat. Bani îi împing pe mulți la crimă.

Wilson se întoarce spre el cu un aer gânditor.

— Ești sigur că mediumul a fost ucis pentru a i se fura jurnalul?

— Nu. Adam își puse o farfurie pe masă și se așeză. Dar pare a fi cea mai logică explicație, având în vedere momentul și împrejurările.

— Atunci, dacă ai dreptate, oricine ar deține acel jurnal, în curând va afla.

— Prefer să nu aștept mesajul criminalului care să mă invite să dau curs șantajului. Intenționez să-l găsesc înainte.

Wilson bău puțină cafea și lăsă ceașca pe masă.

— Ai obținut vreo informație utilă în urma investigațiilor de azi-noapte și din cursul dimineții?

— Nu. Singurul așa-zis suspect era o femeie extrem de dificilă și imprezvizibilă, care crede că sunt compatibil cu personajul unui hoț dintr-un roman de senzație, scris de ea.

— Mi se pare ciudat. Ochii de un gri stins ai lui Wilson străluciră cu interes. Dă-mi mai multe amănunte despre ea.

Adam înțelese că pe Wilson îl interesa un aspect al

problemei despre care el nu dorea să vorbească. Își unse cu unt o felie de pâine în timp ce se gândea la răspuns.

— Nu sunt prea multe de spus. Sunt sigur că doamna cu pricina n-are nici un amestec în problema asta.

Wilson se așază mai bine pe scaun.

Nu e prima oară când noi doi doi discutăm despre o crimă și posibile indicii la micul dejun.

— Erau doar chestiuni de afaceri.

— Fără doar și poate, este prima oară în istoria prieteniei noastre când amintești despre o discuție cu o doamnă extrem de dificilă și imprevizibilă care te consideră compatibil cu personajul unui hoț. Să mă ierți, dar toată povestea asta mă intrigă.

Adam mesteca felia de pâine.

— Ți-am spus, nu cred că doamna în cauză are vreo legătură cu jurnalul.

— Cu siguranță te-a impresionat într-un fel.

— Ar fi impresionat pe oricine.

— Știi ce spune francezul: *cherchez la femme* (caută femeia)

— Trăim în Anglia, nu în Franța. Adam lăsă jos colțul pâinii și se întoarse la ouă. Lucrurile diferă aici.

— Nu mereu. Nu mă pot abține să observ că doamna a avut o contribuție considerabilă asupra stării tale de spirit.

Adam se gândi că Wilson îl cunoștea îndeajuns de bine.

— Îți amintesc că nu am dormit în ultimele douăzeci și patru de ore, spuse el scurt. Nu e de mirare că nu sunt în cea mai bună dispoziție.

— Dimpotrivă, spuse Wilson. Din cât te cunosc eu, cu cât situația este mai tensionată, cu atât devii mai distant. Mai exact, destul de glacial.

Adam îi aruncă o privire.

Wilson îl ignoră.

— De fapt, dacă cineva nu te-ar cunoaște, ar spune că nu

ești dominat de pasiuni.

Adam se impacientă puțin. Se opri cu furculița în aer.

— Cu tot respectul, domnule, aceste *pasiuni* sunt ultimul lucru despre care vreau să vorbesc în dimineața asta.

— Acum, Adam, sunt sigur că ești un om pasional. Un motiv în plus pentru care ar trebui să te însori și să ai moștenitori pentru averile Grendon-Hardesty.

— Nu duceți lipsa moștenitorilor, domnule. Julia s-a căsătorit deja și o să vă ofere doi. Jessica își va face intrarea în lume primăvara viitoare și în două săptămâni va primi zeci de oferte, sunt sigur. Când se va căsători și ea va mai da naștere altor moștenitori. Să nu uităm de Nathan. Mai devreme sau mai târziu, o să-și piardă interesul pentru filosofie și matematică și se va îndrăgosti, apoi, se va căsători și va mai aduce alți moștenitori.

— Aceasta totuși nu te include în calcul, Adam. Ești cel mai mare dintre ei. Ar fi trebuit să fii primul însurat.

— E absurd să stăm aici și să discutăm despre eșecul meu în căutarea unei soții, acum, când ne preocupă probleme mai importante. Adam rosti aceste cuvinte, străduindu-se să-și păstreze calmul. Propun să revenim la problema jurnalului.

Wilson se strâmbă.

— Foarte bine, dar țin să te anunț că nu mă interesează atât de tare problema, așa cum se întâmplă cu tine.

— Da, observ. Poți să-mi spui de ce nu te interesează?

— Singura valoare a jurnalului rezidă în faptul că poate fi folosit pentru șantaj. Mai devreme sau mai târziu, oricine ar fi cel care i l-a furat lui Elizabeth Delmont, te va găsi și va încerca să scoată bani de la tine, așa cum a făcut și Delmont. Când se va întâmplă acest lucru, vei depista escrocul așa cum ai procedat și cu Delmont. Wilson ridică un umăr cu un aer nepăsător. E doar o chestiune de timp.

Logica lui Wilson era impecabilă, ca întotdeauna. Dar

Adam nu putea avea o atitudine atât de optimistă în problema asta.

— Nu-mi stă în fire să mă las pe mâna unui escroc, care e foarte posibil să fie și un criminal, replică el.

Wilson oftă.

— Nu, bineînțeles. Foarte bine, atunci găsește-ți escrocul și confruntă-te cu el. Apoi, te vei putea concentra asupra lucrurilor mai importante.

Wilson era preocupat de un singur lucru, zilele astea. Dorea să-l vadă pe Adam însurat. Cu gândul ăsta în minte, devenise neîndurător.

Adam simțea un fel de afecțiune, respect și loialitate față de mentorul său, sentimente pe care alții le nutresc pentru tații lor. Oricum, nu dorea să se însoare doar de dragul lui Wilson Grendon.

Wilson Grendon avea aproape șaptezeci de ani. Era ultimul descendent direct dintr-o familie de aristocrați, odinioară foarte puternici, dar ale căror proprietăți și averi fuseseră sărăcite din cauza desfrâului și a risipei. Wilson s-a străduit să refacă averea familiei. A reușit în final, în ciuda oricăror așteptări, să piardă singurele persoane care dăduseră sens eforturilor sale: soția sa iubită și cei doi copii.

Distrus sentimental, Wilson a construit un imperiu și mai mare. Și-a întins vastele sale afaceri în Anglia și pe continent, în decursul anilor, în repetate rânduri, imperiul Grendon a sărit în ajutorul guvernului condus de Majestatea sa, regina Angliei.

Agenții și angajații lui Wilson de peste hotare l-au informat deseori despre intrigile și comploturile externe care se puneau la cale împotriva lui. Genul acesta de practici erau sancționate de Coroană, care, în schimb, beneficia de rețeaua Grendon, pentru a trimite mesaje diplomatice secrete.

Comploturile au continuat și după ce Adam s-a alăturat afacerii lui Wilson, începând cu conversațiile ocazionale, la micul dejun, despre crime și pagube. Pentru Adam, toate aveau legătură cu afacerile; o bună parte a carierei lui profesionale și-a format-o pe stradă. Informația, ca de altfel oricare alt lucru, putea fi cumpărată, furată, negociată sau vândută.

Viața lui s-a schimbat considerabil cu paisprezece ani în urmă, când el, Julia, Jessica și Nathan s-au mutat în casa cea mare din Laxton Square, însă nu-și mai câștiga pâinea în stradă.

Cei din jur credeau că el și ceilalți trei erau rude îndepărtate ale lui Wilson. Din spusele lui Grendon, aceste rude fuseseră descoperite din întâmplare, de către avocatul său, în timp ce răsfoia niște ziare vechi. Wilson i-a găsit de îndată, i-a primit în casa lui și i-a făcut moștenitorii săi.

Unele secvențe ale poveștii erau adevărate, gândea Adam. El, Julia, Jessica și Nathan deveniseră, într-adevăr, moștenitorii lui Wilson. Dar relația dintre ei era mult mai complicată decât ar fi crezut cei din lumea bună.

Deși, în ultimii ani, îi transferase marea majoritate a activităților sale financiare de fiecare zi lui Adam, Wilson rămăsese la fel de agil și viclean ca întotdeauna. Fiindcă nu mai trebuia să se implice în afaceri, avea la dispoziție timp liber pentru demersuri, ca acela de a-l convinge pe Adam să se însoare.

— Văd că ai de gând să continui cu investigațiile pentru găsirea jurnalului, spuse Wilson. Cum intenționezi să procedezi?

Adam se întinse după ibricul de cafea.

— În drumul spre casă, mi-am amintit că vechiul tău prieten Prittlewell era pasionat de spiritism.

Wilson fomăi.

— Prittlewell și toți ceilalți din Societate. Îți spun eu, nu e nimic mai surprinzător decât să vezi atât de mulți oameni aparent educați, lăsând la o parte orice rațiune și scepticism, atunci când un medium ridică o masă. Americanii sunt de vină, bineînțeles. Toată povestea asta a început pe partea cealaltă...

— Pe partea cealaltă?

— A Atlanticului. Wilson furnăi. Surorile Fox, cu coborârile și invocările lor spirituale, cei din familia Davenport cu cabinetele lor de spiritism, D.D.Home...

Adam se încruntă.

— Am crezut că Home s-a născut în Scoția.

— Se prea poate să se fi născut acolo, dar a fost crescut în America.

— Înțeleg, zâse Adam sec. Cred că asta explică tot.

— Într-adevăr. După cum spuneam, nu este prima aberație importată din America și nici nu va rămâne ultima.

— Da, domnule. Dar ideea mea era că prietenul tău Prittlewell, fără îndoială, a aflat vreo bârfă sau vreun zvon cu privire la comunitatea mediumurilor, în timp ce se afla la o ședință de spiritism și studiu spiritual.

— Foarte probabil. Ce anume, mai exact?

— Mă întrebam dacă nu ai putea să afli câteva lucruri de la el: dacă o cunoaște pe Elizabeth Delmont și pe cei care se învârt în cercurile ei.

Wilson se entuziasmă. Nimic nu-l bucura mai mult decât puțină intrigă.

— Foarte bine. Sună interesant.

Și cu puțin noroc, o să te faci să uiți de planurile tale de a mă însura cu orice chip, se gândea Adam.

Intenționa să-și continue demersurile de a-i distrage atenția, când auzi zgomotul surd al ușii de la intrare, care se deschise și se închise. Numai o singură persoană ar fi

îndrăznit să deranjeze la acea oră.

— A venit Julia, spuse Adam. Nu uita, nici un cuvânt despre treaba asta. Nu vreau să-și facă griji.

— Sunt de acord. Ai încredere în mine, n-o să spun nimic.

Pași veseli, ușori răsunară pe hol. Un moment mai târziu,

Julia apăru în ușă. Amândoi bărbații se ridicară în picioare.

— Bună ziua. Arboră un zâmbet strălucitor. Sper că sunteți pegătiți să suportați și în după-amiaza asta invazia muncitorilor și a decoratorilor.

— Bineînțeles, spuse Wilson. Suntem mândri să avem și noi mica noastră contribuție la ceea ce va fi evenimentul social al sezonului. Nu-i așa, Adam?

— Atâta timp cât îți vei ține hoarda ta de muncitori și decoratori departe de bibliotecă, aprobă Adam, trăgându-i un scaun.

Ea se strâmbă la el și se așeză.

— Nu-ți fie teamă. Toată lumea știe că biblioteca ta e sfântă. Dar mă tem că vom avea multă treabă pe aici în următoarele zile. O să pun fântâni și oglinzi în sala de bal. Cred că efectul va fi destul de plăcut.

— Sunt sigur că va fi. Adam se așeză din nou pe scaun și se întinse după o altă felie de pâine prăjită. Planurile tale merg bine?

— Da, dar am fost nevoită să-i mărturisesc lui Robert, în dimineața asta, că am exagerat puțin anul acesta cu ideea unei vile romane.

— Aiurea. Wilson ședea pe scaun și zâmbea părintește. Dacă există cineva care să transforme un vechi salon de bal într-o vilă romană, aceea ești tu. Sunt sigur că vei reuși. Îi vei ului din nou pe cei din Societate, așa cum ai făcut-o și anul trecut.

— Apreciez încurajările voastre. Julia își turnă o ceașcă de ceai. Dar dacă treburile merg așa cum le-am plănuțit, tu, unchiule Wilson, meriți toată aprecierea. Nu aș fi putut organiza un astfel de eveniment, dacā nu obțineam vechiul salon de bal. Pur și simplu, în casa din oraș, nu este loc de altceva în afară de o serată mai sofisticată sau o mică soirée.

— Soțul tău a făcut foarte bine că nu a investit bani într-o casă mare, aici, în oraș, spuse Wilson. Are destule proprietăți, pentru a o menține așa cum este, iar familia ta nu stă niciodată prea mult la Londra, pentru a justifica o cheltuială atât de mare.

Julia lăsă jos ceașca de ceai.

— Nu pot explica aceste lucruri. Apropo, Robert are de gând să meargă la o plimbare cu copiii în parc, mâine. Te întrebă dacā vrei să-i însoțești.

Wilson păru extrem de încântat.

Trebuie să-mi verific agenda să văd dacā sunt liber.

Agenda lui cu siguranță i-ar fi oferit timp suficient pentru a-i însoți la plimbare pe copii și pe tatăl lor, contele de Southwood, gândi Adam. Cu siguranță, Wilson ar fi amānat o audiență la regină pentru a-și petrece după-amiaza cu copiii.

Julia îi aruncă o privire înțelegătoare.

— Plimbarea o să-ți ofere și o scuză de a părăsi casa când decoratorii și muncitorii vor mișuna pe aici. Trebuie să te avertizez că pentru tot restul săptămānii veți avea parte numai de zgomote și zguduiele.

— O vilă romană nu se construiește într-o zi, spuse Wilson.

Julia sorbi puțin ceai.

— Apropo, am primit o scrisoare de la Jessica, în dimineața asta. Se simte excelent în Dorset. Pun pariu că tot timpul cât a stat cu familia prietenilor săi a mers la

picnicuri și s-au jucat.

— Noi am primit o scrisoare de la Nathan, care ne-a spus că se va întoarce peste o lună, de ziua mea de naștere.

— Se simte bine? Întrebă Julia, puțin îngrijorată. Îmi fac griji pentru el. Își dedică prea mult timp cărților lui.

— Nu-ți face probleme, spuse Wilson. Este pe deplin mulțumit. Cred că viața asta dedicată învățaturii i se potrivește de minune.

Julia zâmbi.

— Cine ar fi crezut asta?

Discuția din jurul mesei pregătite pentru micul dejun trecea pe lângă urechile lui Adam, dar el nu prea făcea eforturi să contribuie la conversație. Începea să se resimtă de pe urma nopții de nesomn. Își dorea să fie în pat.

— S-a întâmplat ceva rău, Adam? Întrebă Julia deodată. Te plictisesc cu planurile mele pentru bal?

— Nu. Mă gândeam doar la niște afaceri care trebuia supravegheate în dimineața asta. Apoi, își aruncă șervetul pe masă. Îmi cer scuze...

Dar era prea târziu. Julia îi aruncă o privire scrutătoare.

— Ce înseamnă asta? Cămașa ta e cam șifonată și sunt sigură că ai uitat să te bărbierești în dimineața asta. Destul de neplăcut pentru un bărbat ca tine.

— Julia, dacă nu te superi, trebuie să plec. Se ridică. Continuați-vă micul dejun. Ne vedem mai târziu.

Wilson dădu aprobator din cap, apoi își strânse pleoapele.

— Odihnește-te puțin.

Ochii Juliei priviră uimiți.

— De ce ai nevoie de odihnă? Ești bolnav?

— Mă simt bine, mulțumesc. Adam luă exemplarul din *Flying Intelligencer* și părăsi salonul.

Când ajunse pe hol, auzi pași repezi în urma lui, dar

reuși să-și înăbușe un oftat. Ar fi trebuit să știe că nu avea cum să scape așa ușor.

— Adam, strigă Julia tare. Un moment, te rog.

— Ce este? El intră în bibliotecă și se așează la biroul său. Ți-am zis, sunt cam ocupat.

— Nu din întâmplare ești așa de neîngrijit în dimineața asta. Julia se strecură în bibliotecă, după el și traversă covorul oriental pentru a se opri în fața biroului. Cred că toată noaptea trecută ai fost plecat și te-ai întors abia acum.

— Julia, sunt unele lucruri pe care un bărbat nu le discută nici chiar cu sora lui.

— Deh! Știam eu. Ai fost *plecat* toată noaptea. O scânteie de curiozitate îi luci în ochi. Ești sigur că și de data asta e vreuna din afacerile tale plictisitoare?

— Nu am crezut că îmi consideri viața plictisitoare. Oricum, nu contează părerea ta, atâta timp cât este viața mea, nu a ta.

Ea se încruntă la auzul tonului cu care el îi vorbi.

— Nu am vrut să te jignesc.

Se simți cuprins de un sentiment de vinovăție. Nu avusese nici o intenție să o repeedă în felul acela.

— Știu. Îmi cer scuze pentru accesul meu de furie. Wilson are dreptate. Am nevoie de puțină odihnă.

— Cred că nu doar eu consider afacerile tale plictisitoare, ci și tu în egală măsură, spuse ea serioasă.

— Iartă-mă, Julia, dar mă tem că am pierdut șirul discuției. Și nici nu cred că vreau să-l găesc din nou.

Ea dădu aprobator din cap, ca și cum i s-ar fi confirmat un gând al ei.

— Asta era, bineînțeles. Trebuia să-mi fi dat seama mai devreme. Mereu am considerat relațiile tale neinspirate pentru că nici tu nu păraai a fi prea încântat de ele.

— Nu caut inspirația în genul acesta de lucruri.

— Bineînțeles. Tratezi relațiile amoroase cu doamnele așa cum tratezi și afacerile. Mereu sunt bine gândite și conduse după regulile tale. Niciodată nu-ți exteriorizezi emoțiile sau sentimentele. La sfârșitul unei relații, tu te simți mai degrabă ușurat, ca și cum ai fi îndeplinit o sarcină de rutină, ceea ce îți permite să treci la un alt proiect.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Spuneam că niciodată nu vrei să te îndrăgostești, pur și simplu. Ea se opri o clipă, pentru a accentua și mai mult ideea exprimată. Unchiul Wilson și cu mine credem că până acum ți-ai pierdut timpul.

Adam rânji amenințător.

— Julia, te avertizez. Abia am scăpat de predica lui Wilson, pe tema necesității de a-mi găsi o soție. Nu am chef de o alta.

Fără să ia în seamă vorbele lui, ea își trase fusta într-o parte și se așeză pe un fotoliu de piele.

— Așadar, ai o nouă aventură. Despre cine e vorba, Adam? Abia aștept să-i aflu numele.

Adam își dădu seama că cel mai simplu mod de a-i distrage Juliei atenția de la demersurile sale de a căuta jurnalul era să o facă să creadă că are o nouă relație cu o femeie. Atâta timp cât va crede asta, nu se va putea îndoi de comportamentul lui neobișnuit și sănătos, de pe parcursul următoarelor zile.

Începu să schițeze în minte un plan, timp în care strânse hârtiile de pe birou.

— Doar nu te aștepti să-ți dezvălui numele.

— Știu că ai o regulă și pentru genul ăsta de lucruri, dar nu se aplică în cazul de față.

— Regulile se aplică în toate cazurile.

— Prostii. Mereu ți-ai luat regulile prea în serios. Nu cumva din întâmplare ai petrecut noaptea cu Lillian Tait?

Știi că pusese ochii pe tine. Ai cedat în final ispitei?

— Ce te face să crezi că mi-am pierdut întreaga noapte și o mare parte din dimineață cu Lillian Tait? Acum aranja într-un teanc hârtiile pe care le strânsese. Abia pot să suport o discuție cu respectiva doamnă pe parcursul unui dans.

— Cred că-mi pot imagina câteva motive pentru care ai considera-o o prezență plăcută în alte împrejurări. Doamna Tait este o văduvă foarte atrăgătoare și bogată și nu-i nici un secret faptul că nu intenționează să se mărite din nou. Se pare că-i place libertatea de care se bucură acum. Pare să satisfacă multe dintre pretențiile tale referitoare la o relație de concubinaj.

— Crezi tu asta? El își menținu tonul neutru.

— Te cunosc mai bine decât oricine, cu posibila excepție a unchiului Wilson. Am fost avertizată de ceva timp că ai reguli foarte stricte când vine vorba de relațiile tale intime. Se opri intenționat, pentru puțin timp. Știi, cred că asta e principala ta problemă, Adam.

El rămase uimit.

— Poftim?

— Încăpățânarea ta de a-ți trăi viața după *reguli*. Pentru numele lui Dumnezeu, le aplici în orice situații, chiar și atunci când e vorba de o relație amoroasă.

El se încruntă ușor.

— Mă uimiți, doamnă. Am crezut mereu că doamnele cu maniere alese nu discută despre relațiile amoroase ale bărbaților.

Ea schiță un surâs.

— Te asigur că asemenea subiecte sunt extrem de interesante pentru toate femeile pe care le cunosc. De obicei, este primul subiect abordat la un ceai sau la o reuniune mondenă.

— Mi s-a mai risipit încă o iluzie legată de

comportamentul femeilor. El se ridică să caute un stilou. Și eu care credeam că singurele subiecte pe care le discutai cu prietenele tale erau cele referitoare la modă și la ultimele romane în vogă.

Limba ei deveni mai ascuțită.

— E incredibil cum reușesc bărbații aparent inteligenți să se convingă de faptul că femeile sunt extrem de ignorante când vine vorba de viața reală.

— Amândoi știm că singurul aspect în privința căruia nu sunteți extrem de ignorante îl reprezintă tocmai această viață reală, Julia, spuse el împăciuitor. Sper doar să reușesc să vă protejiez îndeajuns de bine pe tine și pe ceilalți.

— Aiureli. Lumina insistentă din ochi fu însoțită de o bătaie de inimă. Nu mai spune astfel de lucruri, Adam. Într-adevăr, ne-ai protejat foarte bine când erai tânăr. Cred că Jessica, Nathan și cu mine nu am fi supraviețuit fără tine. Dar nu ne-am închipuit că vei duce o viață de călugăr.

El tresări.

— Nu am crezut niciodată că te privește așa de mult viața mea personală.

— Sunt sora ta în toate privințele, îi aminti ea discret. Desigur că acord activităților tale personale cea mai mare atenție. Sprâncenele ei delicate se ridicară. După cum îți amintești, mi-ai oferit câteva sfaturi foarte personale când ți-am spus că sunt îndrăgostită nebunește de Robert.

— Era datoria mea să mă asigur că nu te căsătorești cu cineva care îți râvnește averea.

— Da, știu, și nu te-a oprit până nu te-ai asigurat că eu și Robert suntem îndrăgostiți unul de celălalt. Robert își amintește și acum de sacrificiile pe care a trebuit să le facă pentru a-ți câștiga încrederea și respectul.

— Nu am intenționat să fac din acele întâlniri niște

interogatorii. Le consideram doar niște oportunități pentru ca eu și Southwood să ne cunoaștem mai bine și să legăm o prietenie.

Ea râse.

— Mi-a spus că a fost pe punctul să te înece în timpul excursiei în Scoția. Mi-a mărturisit că singurul lucru care l-a împiedicat să te împingă în lac era faptul că te știa un bun înotător.

— A prins ceva pește în excursia aceea.

— Apoi, l-ai invitat tu pe iahtul lui Wilson într-o croazieră de trei zile de-a lungul coastei. N-a îndrăznit să te refuze de teamă să nu-l consideri un molâu.

— Vremea era extraordinară pentru acea croazieră.

— Fusese extrem de bolnav pe tot parcursul călătoriei. Mi-a spus că încă nu înțelege cum ți-ai dat seama, chiar înaintea excursiei, că are rău de mare.

— Am și eu informatorii mei.

— Dat fiind că ai acordat întotdeauna o atenție deosebită vieții mele personale, mi s-a părut corect să îți întorc și eu acest serviciu. Din păcate, nu mi-ai oferit multe subiecte de meditație.

— Îmi pare rău că mă consideri atât de neinteresant, dar nu pot schimba prea multe lucruri în situația de față. Acum, regret că trebuie să pun capăt acestei conversații plăcute, dar am unele planuri pentru după-amiaza asta. Mi-ar plăcea să mă odihnesc puțin înainte de plecare.

Chipul Juliei se întristă.

— N-o să-mi spui numele ei, nu-i așa?

— Nu.

— De ce ești atât de secretos? Mai devreme sau mai târziu o să aflu cine e. Știi și tu cum circulă bârfele în societate.

El se ridică și își caută ziarul.

— Dacă îmi dai voie, am să mă duc sus să mă odihnesc

puțin.

— Foarte bine, renunț, cel puțin pentru moment. Ea se ridică. E clar că n-o să-mi satisfaci curiozitatea. Dar mai devreme sau mai târziu... Tăcu și aruncă o privire la ziarul din mâna lui. Nu știam că citești *The Flying Intelligencer*, Adam. Nu e nici pe departe genul de ziar potrivit pentru tine. Publică cele mai scandaloase și senzaționale bârfe.

— Te asigur că acum l-am cumpărat pentru prima și ultima dată.

— Ai avut noroc că l-ai mai găsit, strigă ea din ușă. Ultima poveste a doamnei Fordyce apare în fiecare număr al ziarului. Este foarte populară. Presupun că exemplarele se epuizează foarte repede. De fapt, cred că o să-l trimit pe Willoughby după un băiat care vinde ziare, în dimineața asta. Nu-mi pot permite să pierd ultimul capitol din *The Mysterious Gentleman*.

Gânduri amenințătoare îi trecură prin minte.

— Nu știam că citești lucrările doamnei Fordyce.

— Ba da. După părerea mea, povestea ei este cea mai bună din perioada asta. Șarlatanul este un bărbat pe nume Edmund Drake. Nu știm încă ce intenționează de fapt, dar nu încapă nici o îndoială că are intenții foarte dubioase în privința eroinei, Lydia Hope.

Lui Adam i se strânse inima.

— Mi s-a povestit și mie.

Ea se opri în ușă.

— Oricum, e sigur faptul că va avea o soartă necruțătoare. Ultimul tâlhar al doamnei Fordyce a fost pedepsit să-și trăiască restul vieții într-un azil de nebuni. Cred că intenționează să-i rezerve o soartă asemănătoare și lui Edmund Drake.

Ceva mai târziu, în intimitatea dormitorului, Adam își scoase cravata, vesta și cămașa și se așeză pe pat pentru a

se bucura de odihna mult dorită. Încercă să se concentreze asupra primelor tentative de a găsi jurnalul, dar dintr-un motiv necunoscut se întoarce iar cu gândul la Caroline Fordyce.

În mod sigur, aceasta nu era ca toate celelalte femei de dinainte. Dar din alte puncte de vedere, se potrivea perfect acelor reguli de care amintise Julia. Nu era o tânără inocentă ca Jessica, ce trebuia supravegheată îndeaproape până când avea să se mărite cu bărbatul potrivit. Nu era nici soția unui prieten sau a unui partener de afaceri, o altă categorie de femei pe care o evita cu grijă.

Era o văduvă și una destul de sociabilă, se pare. Cu siguranță, doar o femeie cu o experiență considerabilă ar fi putut scrie despre intrigi senzaționale, melodramatice.

Judecând după casa și veșmintele sale, era evident că doamna Fordyce nu deținea o avere, dar părea să-și fi asigurat o viață decentă de pe urma scrierilor sale. E drept că nu se învârtea în cercurile sociale înalte, dar lucrul acesta era extraordinar. Ar fi existat mai puține motive de bârfă.

El oftă și-și acoperi ochii cu antebrațul. Avea atâtea probleme. Ultimul lucru la care se gândise era probabilitatea de a avea o relație cu Caroline Fordyce.

Din nefericire, nu prea reușea să se mai gândească și la altceva.

4

Când Caroline s-a întors în camera de lucru, după-amiaza târziu, mătușile ei se aflau acolo și o așteptau. Stăteau lângă cămin, sorbindu-și ceaiul. O priviră curioase.

— Ei bine? întrebă Milly cu entuziasmul ei caracteristic.

— Nici o îndoială în privința morții. Bărbatul misterios care m-a vizitat în dimineața asta a spus adevărul. Caroline se așeză în spatele biroului său. Elizabeth Delmont a fost ucisă noaptea trecută, după ședința de spiritism. Se pare că domnul Grove sau cum l-o chema, nu este nici nebun și nici trișor. Nimic n-o mai îndreptățește să creadă aceste lucruri.

— Ce ai văzut la reședința lui Delmont? întrebă Emma, cu expresia ei neliniștită, ca și cum ar fi primit cea mai rea veste.

Caroline își sprijini coatele pe birou și își lăsă bărbia în palme.

— Era o mulțime de lume la ușă, numeroși vecini și câțiva ziarști strânși pe stradă.

— Sper că ai avut grijă să nu fii observată! spuse Emma îngrijorată.

— Bineînțeles. Caroline își încreți nasul. Nu că ar fi cineva care să mă recunoască.

— Oricum, nu fi prea sigură de lucrul ăsta. Nu e cea mai bună atitudine în astfel de cazuri, îi atrase atenția Emma. În curând, crima va face senzație în ziare. Nu e cazul să te implici în povestea asta, mai ales că s-a creat un precedent prin articolul cu privire la reprezentarea ta spirituală de la Harriet Hughes.

— Nu-mi aminti, mormăi ea. Ce greșeală am făcut! Nu

știu de ce v-am lăsat să mă duceți acolo.

— Nu, nu, a fost foarte plăcut, spuse Milly încântată. Harriet și prietenii ei erau destul de impresionați.

Emma se încruntă.

— Și dacă presa o să descopere prezența lui Caroline în casa unui medium ucis! Va fi îngrozitor. Nu putem decât să ne rugăm că nu va afla nimeni că s-a numărat și ea printre cei prezenți la ultima ședință a lui Delmont.

— Domnul Grove mi-a dat de înțeles că nu intenționează să pună la dispoziția poliției lista invitaților, spuse Caroline. Dar dacă se răzgândește?

— Cine știe ce va face în cele din urmă? Pare destul de excentric. Vrea să găsească criminalul de unul singur, dacă-ți poți imagina așa ceva, spuse Emma.

— În mod sigur, nu acesta este comportamentul pe care ar trebui să-l aibă bărbații care fac parte din pătura înaltă a societății, confirmă Milly. Mă întreb de ce este acel jurnal atât de important pentru el. Mai e și problema numelui fals.

O mulțime de întrebări, gândi Caroline. Nu fusese în stare să scrie nici măcar un rând de la plecarea așa-zisului domn Adam Grove. Plecase, dar își lăsase în urmă umbra. Plutea deasupra întregii case.

Caroline le privi pe cele două ființe care îi erau atât de dragi. Neliniștea o cuprinse. Din vina ei viețile lor fuseseră date peste cap cu trei ani în urmă. Istoria nu trebuia să se mai repete. Avea obligația să le protejeze de un alt scandal, sau chiar mai rău.

Emma și Milly o crescuseră de la doi ani. O aduseseră în casa lor după ce mama ei murise în urma unei supradoze de laudanum. Le-a numit pe fiecare dintre ele *mătușă*, până când a mai crescut și a aflat că Emma, sora mamei ei, era, de fapt, singura rudă dintre cele două.

Amândouă aveau vârste înaintate. Ani întregi, cele două

femei au fost ceva mai mult decât prietene, împărțind nu numai aceeași locuință și responsabilitatea creșterii unui copil, dar și un șir nesfârșit de bucurii și preocupări.

Emma și Milly erau total diferite atât în privința înfățișării, cât și a temperamentului. Emma era înaltă, frumoasă și severă. Nu prea avea simțul umorului și nu râdea prea des.

Pe de altă parte, Milly era scundă, durdulie și cu o fire atât de deschisă, încât cei care nu o cunoșteau bine o credeau puțin ușuratică. Nimic mai greșit. Milly era la fel de înțeleaptă ca și Emma, doar că avea o fire mai romantică.

Caroline considera că gusturile mătușilor ei în materie de vestimentație erau definatorii pentru temperamentele lor. Emma prefera culoarea neagră, rochiile sobre, cu cât mai puține dantele și accesorii. Arăta ca și cum ar fi fost mereu în doliu, un stil care din întâmplare era foarte la modă.

În moda acestor vremuri mai exista o tendință la fel de populară ca cea amintită mai înainte. Aceasta puna în evidență combinații tulburătoare de culori, imprimeuri, podoabe și croieli și i se potrivea de minune lui Milly. Rochia pe care o purta în după-amiaza aceasta era o combinație de roșu cu dungi aurii și carouri în alb și negru. Din mânecile din stofă ecosez și de pe marginea decolteului atârnavă franjuri.

O jupă înfioată ieșea de sub tiv.

Emma turnă ceai într-o ceașcă și i-o oferi lui Caroline.

— Întreaga chestiune este extrem de complicată. Crezi că criminalul ne-a urmărit aseară, când am părăsit casa doamnei Delmont, așteptând momentul potrivit pentru a acționa?

— Ce gând înfiorător, spuse Milly, mai mult îngrozită decât tulburată. Trebuie să recunosc că mi-a plăcut

întâlnirea de aseară. M-a impresionat îndeosebi momentul cu mâna fantomatică ce s-a ridicat deasupra mesei. Foarte reușit. Am crezut că domnul McDaniel va leșina când degetele acelea i-au atins mâneca.

— Totul era o înscenare, spuse Caroline, dar mi s-a părut admirabil. Există atât de puține profesii profitabile pentru femei.

— Foarte adevărat, confirmă Emma. Ai mai aflat și altceva în după-amiaza asta?

— Am văzut o servitoare tânără care urmărea toată agitația din jurul casei doamnei Delmont. L-am rugat pe birjar să oprească trăsura, astfel încât să-i pot vorbi. Nu mi-am făcut probleme, fiindcă știam că nu putea avea nici cea mai vagă idee cine sunt. A fost încântată să-mi povestească despre zvonurile care circulau printre cei adunați acolo.

— Ce ți-a spus? întrebă Milly.

— Mi-a spus că toată lumea vorbea despre mobila din salonul de spiritism care fusese distrusă de forțe supranaturale.

Emma oftă.

— Cred că genul ăsta de bârfa era inevitabilă, atâta timp cât persoana ucisă fusese un medium.

— Da. Caroline ridică ceașca de ceai. Mi-a mai povestit că se vorbea despre un ceas de buzunar spart.

Milly privi nedumerită.

— Ce era așa de neobișnuit la un ceas?

— În mod sigur fusese găsit lângă trupul neînsuflețit. Poliția crede că a fost smuls în timpul încleștării. Limbile ceasului erau oprite la douăsprezece fix.

— Ce melodramatic! exclamă Milly.

Buzele Emmei se subțiară.

— Fără îndoială că ceasul va juca un rol important în rapoartele făcute de ziare cu privire la crimă.

— Cred că vreun spectator nemulțumit a decis să se răzbune pe doamna Delmont, spuse Milly. Să comunici cu cei din lumea cealaltă poate fi o chestiune foarte delicată pentru cei care iau în serios aberațiile astea.

— Poate, spuse Caroline. Eu una m-am gândit la lucrurile acestea și am descoperit și o altă variantă.

— Care este aceea? întrebă Emma.

— Bărbatul care a trecut pe aici de dimineață era sigur că oricine ar fi ucis-o pe doamna Delmont, a făcut-o cu intenția de a obține un anume jurnal. Și, după cum știți, am petrecut ceva timp printre cei din Societatea de Cercetări Spirituale, iar rivalitatea dintre doamna Delmont și un alt medium, Irene Toller, nu constituie un secret pentru nimeni.

— Vrei să spui că între mediumuri există invidie? întrebă Milly.

Emma vărsă din ceai.

— Nu putem spera decât că poliția îl va aresta pe criminal repede și lucrurile vor lua sfârșit.

Și dacă poliția nu va găsi criminalul? gândea Caroline. În cele din urmă, își vor face apariția la ușa ei, așa cum se întâmplase cu Adam Grove? Și ce va fi cu misteriosul domn Grove? Se va întoarce să o terorizeze cu întrebări și cu acuze ireale, dacă nu va găsi jurnalul? În final, va decide să dezvăluie poliției lista celor prezenți la ultima ședință a lui Delmont?

Știa mai bine ca oricine că bărbații din lumea lui nu erau de încredere.

Emma o privi cu asprime.

— Măcar dacă nu ți-ar fi trecut prin cap să introduci un medium în următorul tău roman, Caroline. Astfel, nu ar fi trebuit să mai mergi la Winterset House pentru a studia spiritismul și noi nu am fi participat niciodată la ședința doamnei Delmont.

Dar asta fusese opțiunea ei, gândi Caroline cu tristețe. Iar acum ea și mătușile ei riscau să fie târâte în mizeria unui alt scandal, unul care ar fi putut foarte bine să-i distrugă noua sa carieră de care depindeau financiar toate trei.

Nu putea să aștepte pur și simplu momentul în care dezastrul va cădea peste ele ca o avalanșă. Trebuia să facă ceva. Erau în mare pericol.

5

În noaptea aceea avusese din nou vechiul său coșmar.

Își apuca fusta grea și fugea de viața murdară pe care o dusesse. În spatele ei, se auzea zgomotul cumplit al pașilor urmăritorului, apropiindu-se tot mai mult. Inima îi bătea puternic. Obosise și trăgea anevoie aer în plămâni.

Teama și panica îi dădeau forțe nebănuite, dar greutatea veșmintelor o încurca foarte tare, încetinindu-i fuga. Umbrela de soare prinsă de cârligul pe care Milly și Emma i-l oferiseră cadou de ziua ei o lovea, dezechilibrând-o.

Nu știa cât de mult va mai putea rezista, dar își dădea seama de faptul că, dacă se va opri, va muri.

Trebuie să pleci, îi spunea urmăritorul cu o voce înfiorătoare. Nu vezi? El va reveni la mine dacă tu o să pleci.

Nu și-a întors privirea. Era prea riscant. Dacă se împiedica și cădea, era pierdută.

Nu avea rost să mai privească în urmă, orice s-ar întâmpla. Aflase tot ceea ce trebuia să afle. Urmăritorul ei apucă un cuțit mare, cu lama lucioasă și era gata să o ucidă.

Trebuie să pleci.

Pașii asurzitori se apropiau. Mișcările femeii care o urmărea nu erau încetinite de o rochie imensă. Purta doar o cămașă de noapte, din pânză, și o pereche de pantofi masivi.

El se va întoarce la mine dacă pleci.

Straturile de lână ale fustei erau ca niște bucăți de plumb în mâinile ei. Își pierdea controlul...

Caroline s-a trezit scăldată de o sudoare rece, așa cum se trezea mereu după acest vis. Fără îndoială, moartea mediumului i-a provocat din nou coșmarul, gândi ea.

Avea acest coșmar de trei ani. Uneori, scăpa de el pentru două săptămâni, chiar o lună câteodată – îndeajuns de mult încât să creadă că s-a eliberat definitiv de el. Alteori, o bântuia noaptea la rând, după care dispărea iar.

Se dădu jos din pat și se întinse după halat și papuci. Nici o șansă să-și mai recapete somnul. Știa prea bine cum aveau să evolueze lucrurile. Nu putea face decât un singur lucru – același pe care îl făcea în fiecare noapte când visul și amintirile înspăimântătoare reveneau.

Coborî în salonul răcoros. Acolo aprinse o lampă, își turnă un strop de coniac și se învârti puțin prin cameră.

Când se calmă și pulsul nu-i mai bătea alarmant, se așeză la birou, scoase o foaie de hârtie și un stilou și începu să scrie.

Avea mult de lucru; domnul Spraggett, editorul publicației *Flying Intelligencer*, îi va cere următorul episod din *The Mysterious Gentleman* la sfârșitul săptămânii.

Autoarea poveștilor de succes urma un program foarte strict: un capitol nou în fiecare săptămână, timp de douăzeci și șase de săptămâni. Fiecare capitol trebuie să înceapă și să se termine cu o întâmplare neprevăzută, pentru a capta atenția cititorilor.

Timpul scurt pe care îl avea la dispoziție, de cele mai multe ori, o obliga pe Caroline să-și înceapă cercetările pentru următoarea povestire, în timp ce termina ultimele episoade din cea existentă.

După ce mai așternu pe hârtie câteva sute de cuvinte, lăsă stiloul și începu să studieze ceea ce scrisese.

Fără îndoială, personajul Edmund Drake devenise mai clar în cele din urmă. Chiar în ultimul moment, gândi ea. Drake fusese o figură obscură până acum. Era momentul

să preia controlul acțiunii în capitolele finale.

6

Două zile mai târziu, Caroline se afla în ultimele rânduri de scaune ale sălii de spectacol și privea luminile lămpilor tot mai slabe, pâlپând înfricoșător.

Încăperea era cufundată într-o umbră densă. Singura zonă bine luminată era scena. Acolo, o lampă cu străluciri fantomatice ilumina o masă și un scaun. Mulțimea zgomotoasă se liniștise.

Caroline observă că pe rândul pe care se afla era aproape singură. Se pare că Irene Toller fusese eclipsată și cu această ocazie de rivala sa decedată. Aici, la Winterset House, știrea morții lui Elizabeth Delmont a stârnit interesul tuturor celor implicați în studiul fenomenelor paranormale. Holurile și coridoarele bătrânei case vibrau de bârfe și speculații. Dat fiind interesul pentru cele întâmplute, foarte puțini aleseseră să mai participe la demonstrația lui Irene Toller.

Camera s-a întunecat brusc, teatral, și Caroline a avut o tresărire. Era ca și cum niște degete invizibile ar fi atins-o pe ceafă. Fu cuprinsă de o stare de neliniște. Într-adevăr, observa o umbră apropiindu-se.

— Bună ziua, doamnă Fordyce, îi șopti același domn pe care îl cunoștea sub numele de Adam Grove și care ședea chiar în spatele umărului drept. Ce coincidență de proporții inimaginabile, chiar metafizică ar spune unii. Vă deranjează dacă mă așez lângă dumneavoastră?

Ea tresări atât de puternic încât abia se stăpâni să nu sară din scaun

— Domnule Grove!

Rămasă fără suflare după șocul pe care i-l produsese el

și vizibil rușinată de propria-i reacție, îi aruncă o privire dușmănoasă. Evident, el nu observă nimic din cauza întunericii din spatele sălii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce căutați aici?

— Același lucru ca și dumneavoastră, cred. El se ridică pentru a ocupa scaunul de lângă ea, deși Caroline încă nu-i acceptase propunerea. Mi s-a părut folositor să asist la demonstrația lui Irene Toller.

— M-ați urmărit, îi reproșea ea, strângându-și fustele din calea lui.

— Nicidecum. Se așază pe scaunul de lângă ea. Dar nici nu mă surprinde să constat că drumurile noastre se încrucișează din nou.

— Nu am de gând să discut cu domni misterioși despre care nu mi s-au spus prea multe, zise ea pe un ton glacial.

— Exact, uitasem. El se lăsă în scaun cât mai confortabil. Nu m-am prezentat sub numele meu adevărat când v-am vizitat în urmă cu câteva dimineți, nu-i așa?

— Mai exact, m-ați mințit, domnule.

— Așa este. Tot ce pot spune acum este că am făcut-o pentru binele dumneavoastră. Dar, din moment ce soarta ne-a adus din nou față în față, mă voi prezenta cum se cuvine. Adam Hardesty, la dispoziția dumneavoastră.

— De ce-aș crede că nu mă mințiți și de data asta?

— Dacă doriți, vă voi face bucuros dovada identității mele.

Ea nu-l băgă în seamă.

— Ați venit aici pentru că ați aflat că doamna Toller ar fi avut motive să o ucidă pe doamna Delomont, nu-i așa?

— Ați auzit și dumneavoastră aceleași zvonuri.

— Rivalitatea dintre cele două era cunoscută aici, la Wintersett House.

— Să înțeleg că din curiozitate manifestați interes pentru problema aceasta? El clătină din cap. Nu v-a

avertizat nimeni asupra pericolelor la care vă expune acest viciu?

— Recunosc, domnule Hardesty, că sunt o persoană curioasă din fire, dar nu acesta este motivul pentru care mă aflu, astăzi, aici.

— Nu? Atunci ce gând ascuns v-a determinat să cercetați o crimă de una singură? Afacerea asta nu are nimic de-a face cu dumneavoastră.

— Din nefericire, nu pot fi convinsă de acest lucru, răspunse ea detașată. Mi s-a părut rezonabil să cercetez personal cele întâmplate.

— Ce prostii spuneți. El își împreună brațele. Cum puteți considera rezonabilă o astfel de decizie? Este o atitudine nesăbuită, prostească și periculoasă.

— Nu prea am avut de ales. Situația este deja foarte periculoasă. Este evident că sunteți o persoană intransigentă și hotărâtă. După ce ați plecat din casa mea, m-am gândit că, dacă nu veți descoperi pe adevăratul făptaș, veți reveni la supozițiile de la început și ne veți considera suspecte pe mine și pe mătușile mele.

Urmă o pauză scurtă, tensionată, în care el medită asupra spuselor ei, iar Caroline putu să observe că el nu părea încântat de logica ei.

— Recunosc că am încercat să vă sperii puțin, dar am crezut că ați înțeles că am fost destul de încântat să constat că nici dumneavoastră, nici mătușile dumneavoastră nu sunteți implicate în chestiunea asta.

— „Destul de încântat” nu mi se pare prea convingător. Acum, vă rog să încetați cu comentariile. Trebuie să înceapă demonstrația.

Adam tăcu, dar ea știa că va avea multe de spus la sfârșitul reprezentației. Se hotărî să părăsească sala imediat după ce Irene Toller va fi terminat spectacolul.

Un bărbat purtând un costum îngrijit, asortat cu o

cămașă cu buline și o vestă în dungi urcă pe scenă. Tuși puțin pentru a se face bine auzit.

— Doamna Irene Toller ne va face acum o demonstrație de scriere sub influența spiritelor.

Urmară niște aplauze anemice.

O femeie apăru din spatele cortinei. Caroline o văzuse de câteva ori pe Irene Toller, la Winterset House. Mediumul părea să aibă în jur de treizeci de ani. Era înaltă și impresionantă prin figura sa colțuroasă. Părul negru era împletit într-o multitudine de cozi strânse în jurul capului.

Irene se îndreptă în grabă spre masă. În mână ținea un dispozitiv compus dintr-o bucată de lemn în formă de inimă, susținută de două creuzete și un creion în poziție verticală. Caroline recunoscă în instrumentul respectiv un fel de suport. Fusese inventat cu câțiva ani în urmă și le permitea mediumurilor să scrie mesajele pe care le primeau din lumea cealaltă, când erau în transă.

— Ar fi fost de-a dreptul captivant dacă nu ar fi avut loc crima aceea, spuse Adam încet.

Irene Toller trase scaunul și așeză suportul pe masă, în fața ei. Privi publicul, pentru prima oară, atât de puțin numeros. Caroline remarcă surprinsă privirea plină de asprime a femeii.

— Bună ziua, rosti femeia cu o voce puternică, impunătoare. Pentru aceia dintre dumneavoastră care nu au avut încă ocazia să afle cum se desfășoară o demonstrație de scriere spiritistă, voi explica modul în care funcționează acest dispozitiv, în primul rând, trebuie să înțelegeți că există un câmp ce separă această lume de tărâmul celor care nu mai sunt printre noi. Unele persoane, printre care mă număr și eu, au capacitatea de a trece de această barieră. De fapt, eu sunt doar un canal prin care cei care au plecat dintre noi iau legătura cu cei de aici.

Participantii păstrau o liniște deplină, plină de interes. Irene captase în cele din urmă atenția tuturor spectatorilor. Ea puse suportul deasupra unei foi de hârtie și își așeză buricele degetelor peste bucata de lemn.

— Mai întâi, trebuie să mă pregătesc puțin pentru ca spiritele să poată beneficia de mâinile mele cu care voi scrie mesajele transmise de ele. Apoi, continuă: Când voi intra în transă, îmi puteți adresa întrebări. Dacă spiritele acceptă să răspundă, vor folosi dispozitivul meu în acest scop.

În sală se auzi un murmur. În ciuda scepticismului său, Caroline se surprinse așteptând demonstrația cu sufletul la gură.

— Nu uitați totuși că spiritele nu răspund tuturor întrebărilor adresate în timpul unei ședințe. Uneori, au nevoie de un cadru mai restrâns în care să se desfășoare.

Adam se întinse spre Caroline pentru a-i șopti ceva la ureche.

— Se pare că pregătește terenul pentru ședințele mult mai costisitoare oferite la reședință.

— Faceți liniște, vă rog. Aș vrea să aud ce spune doamna Toller.

Pe scenă, Irene dădu semne vizibile că urmează să intre în transă. Cu ochii închiși, se legănă ușor în scaun.

— Voi, ființe pământene, care vă aflați sub vălul morții, rosti Irene. Vă ascultăm. Așteptăm îndrumarea voastră.

Publicul fu cuprins de nerăbdare. Caroline observă că cei din cameră erau mult prea fericiți pentru a prezenta vreo urmă de logică în reacțiile lor. Voiau să creadă că Irene Toller putea să comunice cu lumea spiritelor.

— Un public frenetic e ușor de convins, spuse Adam încet.

Irene începu să scoată un șuierat înfundat, dar, totodată, ascuțit, care îi dădu fiori lui Caroline. Mediumul se smuci

de câteva ori, iar umerii îi tresăriră.

Publicul era uluit.

Irene începu deodată să geamă. Înțepeni cu capul pe spate și, apoi, se îndreptă părănd mai înaltă și mai impunătoare.

Deschise ochii și fixă publicul cu o privire implacabilă.

— Spiritele sunt aici, anunță ea cu o voce răgușită. Era tremurătoare, diferită de cea pe care o avusese înainte. Bântuie peste tot prin această cameră, invizibile ochiului omenesc. Așteaptă întrebările voastre. Vorbiți.

Caroline auzi câteva bolboroseli și exclamații înăbușite.

— Îmi cer scuze, doamnă Toller, dar aș vrea să întreb spiritele cum se simt acolo, pe lumea cealaltă, spuse un bărbat din primul rând.

Urmă un moment de liniște totală. Apoi, cu o mișcare aparent proprie, suportul începu să se miște sub degetele lui Irene.

Caroline observă că toți cei prezenți, cu excepția lui Adam Hardesty, își țineau respirația. Publicul privea fascinat cum creionul atașat suportului aluneca pe hârtie.

În scurt timp, dispozitivul de scriere automată se opri. Irene părea puțin vlăguită de efortul pe care-l făcuse, îndepărtă dispozitivul, scoase foaia de hârtie și o arătă publicului. Lumina lămpii dezvălui un mesaj mâzgălit.

— Este un tărâm al luminii și armoniei, citi Irene cu voce tare. Nu poate fi înțeles pe deplin de cei ce se află încă prinși în lumea morții.

În cameră se auziră murmure de uimire.

— Nu am niciun pic de talent literar, șopti Adam spre Caroline, dar pun pariu că până și eu aș fi putut inventa un asemenea scenariu.

— Dacă nu vă puteți abține să comentați această demonstrație, fiți amabil și așezați-vă în altă parte a camerei, i-o reteză Caroline. Încerc să studiez

comportamentul doamnei Toller. Nu îmi place că îmi distrageți atenția.

— Sper că nu luați în serios astfel de lucruri.

Ea păru că nu-l aude.

Altcineva se ridică pentru a pune o întrebare. De data aceasta era o femeie de vârstă medie, îmbrăcată în doliu. Un văl negru, sobru îi acoperea fața.

— Se află printre noi sufletul soțului meu, George? Întrebă ea cu voce tremurândă. Dacă da, aș vrea să îl întreb unde a ascuns agoniselile. Știe el la ce mă refer. Am căutat peste tot și nu le găsesc. Trebuie să le vând. Sunt disperată. De fapt, sunt în pericol de a-mi vinde casa.

Toți priveră spre scenă.

Irene așeză degetele pe suport. Urmă un alt moment de liniște. Caroline se aștepta ca mediumul să anunțe că George nu se afla în cameră. Dar, spre surprinderea ei, dispozitivul începu să se miște sub degetele lui Irene, mai ușor la început, apoi, din ce în ce mai repede. După aceea, se opri brusc. Cu un aer sfârșit, Irene ridică hârtia.

— În spatele oglinzii, deasupra sobei.

— Sunt salvată, strigă femeia. Cum să vă mulțumesc, doamnă Toller? Primiți mulțumirile mele cele mai sincere.

— Trebuie să-i mulțumiți spiritului soțului dumneavoastră, doamnă, spuse Irene. Eu sunt doar mediumul prin intermediul căruia el v-a transmis această informație.

— Mulțumesc, George, oriunde ai fi. Femeia ieși în grabă dintre rândurile de scaune și alergă spre ieșire. Vă rog să mă scuzați. Trebuie să găsesc lucrurile acelea de îndată.

Țâșni pe lângă Caroline, lăsând în urmă o boare de lavandă, apoi, dispăru în spatele cortinei care oprea lumina de afară.

— Asta a fost interesant, spuse Adam.

În sală, publicul murmură entuziasmat. Un alt bărbat se ridică.

— Dacă sunteți amabilă, doamnă Toller, aș avea și eu o întrebare, strigă el. Dacă spiritul lui Elizabeth Delmont se află în apropiere, l-aș întreba cine a ucis-o.

Brusc, se făcu o liniște profundă.

În fața audienței, Irene tresări violent. Gura i se deschise și, apoi, se închise foarte repede.

Pentru prima oară, Adam era extrem de interesat de ceea ce se întâmpla pe scenă; privi fix înainte în timp ce își așeza palmele pe coapse.

— Cred că va spune că spiritul doamnei Delmont nu se află printre noi, șopti Caroline spre Adam.

— N-aș pune mâna în foc, răspunse Adam. Uite, dispozitivul se mișcă.

Caroline rămase înmărmurită. Sub degetele doamnei Toller, suportul se mișcă înapoi și-ncoace, plimbând vârful creionului peste o altă foaie de hârtie.

Irene gemu. Era evident că încerca din răputeri să se mențină dreaptă pe scaun.

Când mecanismul se opri, nimeni nu se mișcă.

Irene înlătură suportul și ridică hârtia. Privi îndelung cuvintele mângălite de pe hârtie. Publicul fu cuprins de nerăbdare.

Irene citi mesajul cu o voce schimbată, răgușită. Elizabeth Delmont era o impostoare. Ea a mâniat spiritele cu minciunile și înșelătoriile sale. Mâna invizibilă a ieșit din mormânt și a redus-o la tăcere.

Irene căzu cu fața pe masă, ca și cum ultimul efort ar fi doborât-o. Înainte ca oricine să apuce să se miște, singura lumină din cameră pâlpâi puternic și se stinse. Sala de ședințe fu învăluită de întuneric.

Se auzi un țipăt. În sală era rumoare.

— Vă rog, nu vă impacentați. Totul este în regulă. Se

întâmplă deseori la sfârșitul demonstrațiilor doamnei Toller. Ședințele de spiritism solicită la maximum nervii doamnei Toller. Voi aprinde lumina imediat. Caroline desluși vocea bărbatului scund care o prezentase la început pe doamna Toller.

Luminile se aprinseră imediat, făcând scena vizibilă.
Irene Toller și dispozitivul său dispăruseră.

M-am săturat de teatrul ăsta. Adam o apucă de mână pe Caroline și o îndemnă să se ridice pentru a părăsi încăperea. Browning avea dreptate în piesa lui *Domnul Sludge, Mediumul*. Oricine susține că e în stare să invoce spiritele este un escroc.

— Vă amintesc, domnule, că soția domnului Browning a fost foarte impresionată de una dintre ședințele de spiritism ale domnului D.D. Home. Se zvonește că era sigură că Home nu numai că a intrat în legătură cu lumea spiritelor, dar și că a fost mentorul acestui fel de reprezentații.

— Tot respectul pentru incomparabila Elizabeth Barrell Browning, dar sunt sigur că a fost și ea păcălită de Home. În timpul acesta, Adam o conducea pe Caroline spre ieșire. Însă recunosc faptul că se bucura de o companie remarcabilă. La prima sa demonstrație, Home a reușit să-și bată joc de o mulțime de oameni.

Spre marea lui mulțumire, Caroline n-a mai protestat față de încercările lui de a o scoate din sala în care avusese loc demonstrația. Dar, din păcate, i-a scăpat din vedere un aspect. Forma rotundă, ispititoare, elastică a mâinii sub mâneca îmbrăcăminteii se dovedi neașteptat de imprevizibilă. A trebuit să depună un efort considerabil până să reușească să o prindă mai ferm. De fapt, era pentru prima oară când o atingea și acest lucru îl făcu să se înfioare de încântare.

Ea era caldă și vioaie în rochia verde, brodată cu alb la mâneci și în jurul gâtului. Mica trenă a rochiei era frumos ridicată pentru a-i permite să meargă fără a mătura

podeaua cu tivul. Modelul lăsa să se vadă tocurele pantofilor delicați, de aceeași culoare ca și rochia. O fundă mare, din catifea de un verde pal și auriu, împodobește spatele rochiei, unde faldurile fustelor fuseseră strânse într-o mică umflătură bufantă. Părul era prins într-un coc elegant. Pe cap purta o mică pălărie brodată cu flori, înclinată într-o parte.

Arăta destul de bine pentru a fi invitată la masă, se gândi Adam, iar lui îi era teribil de foame.

O însoți pe coridor cu gesturi prevenitoare. Parfumul ispititor al corpului său semăna cu cel al săpunului cu extract de flori și ierburi pe care îl folosea. Mireasma îi incitase simțurile. Își aminti atunci că era prea bătrân, prea trecut prin viață și cunoscuse prea bine părțile întunecate, urâte ale femeilor ca să fie atât de repede cucerit de una dintre ele. Dar lucrurile nu stăteau așa. După toate aparențele, ea produsese o puternică impresie asupra lui.

Coborâra în holul din Winterset House, apoi, trecură pe lângă un birou, o cameră mare de oaspeți, mai multe săli de studiu și o bibliotecă.

Din câte observase Adam, doar parterul casei era deschis membrilor Societății de Cercetări Spirituale. Publicul nu avea acces la etajele superioare.

Clădirea era mare, rece și destul de respingătoare. Fusese construită în stil gotic, cu pereți masivi din piatră. Camerele aveau tavanul boltit în stil medieval. Lumina soarelui intra cu greu în acea casă imensă.

Exact genul de atmosferă potrivită pentru membrii Societății.

Când ajunseră aproape de ieșire, Adam observă câțiva domni antrenați într-o discuție aprinsă. Cel mai scund dintre cei doi era un bărbat de aproape patruzeci - patruzeci și cinci de ani, îmbrăcat cu haine diferite de

acelea ale bărbaților prezenți. Avea un aer academic, purta ochelari, favoriți, iar părul îi era pieptănat pe spate.

Bărbatul scund, cu ochelari nepotriviți, ținea un aparat de fotografiat îndreptat spre nasul aristocratic al unui domn elegant, bine îmbrăcat, cu o privire puțin plictisită. Bărbatul înalt, prezentabil era mereu în centrul atenției femeilor. Avea părul negru înspicat cu fire argintii.

— Bărbatul înalt, remarcabil este domnul Julian Elsworth, șopti Caroline. În prezent, este cel mai elegant specialist în spiritism din Londra. Uneori, oferă și el reprezentații, aici, la Winterset House, dar majoritatea demonstrațiilor sale are loc la reședințe private pentru cele mai exclusiviste cercuri.

Lui Adam, Caroline îi păru mult prea încântată de acel Elsworth.

— Am auzit de el. Nu ne-am cunoscut niciodată, însă.

— În onoarea lui se va organiza o recepție publică, săptămâna asta, adăugă ea. Va fi însoțită de o demonstrație a puterilor sale. În mod sigur, se va aduna o mulțime de oameni.

— Iar domnul cel scund?

— Acela este. Domnul Reed. Este președintele Societății de Cercetări Spirituale și editorul publicației *New Dawn*.

În momentul acela, Elsworth privi spre aparatul pe care Reed îl ținea în fața lui. Apoi, îi aruncă lui Adam o privire scrutătoare. După aceea, considerându-l neimportant, se întoarse spre Caroline, căreia îi zâmbi larg.

— Doamnă Fordyce, exclamă Elsworth. Ce plăcere să vă revăd.

— Domnule Elsworth. Ea îi întinse mâna înmănușată și, apoi, își îndreptă politicoasă atenția spre bărbatul cel scund. Domnule Reed!

Apoi, privi cercetător spre Adam.

— Permiteți-mi să vi-l prezint pe domnul...

— Grove, spuse el înainte ca ea să se decită asupra numelui său. Adam Grove.

Cei doi bărbați se înclinară politicos, dar era clar că interesul lor era îndreptat spre Caroline.

Ochii spălăciți ai lui Reed priveau cu seriozitate din spatele lentilelor ochelarilor.

— Bine ați venit la Winterset House. V-ați întors pentru a vă continua cercetările literare sau, în sfârșit, v-ați decis să onorați Societatea cu o demonstrație a propriilor capacități paranormale?

Adam strânse mai tare brațul lui Caroline.

— Puteri paranormale? Ce dracu' mai e și asta?

Caroline încercă să se elibereze din strânsoare. El observă că o ținea ca și cum ar fost în pericol de a fi smulsă de vreo forță invizibilă. Îndată, își slăbi strânsoarea, dar nu-i dădu drumul. Din nu se știe ce motiv, tot ce se petrecea în jur îl îndemna să o țină cât mai aproape posibil.

Caroline îi zâmbi politicos domnului Reed.

— Cum v-am mai spus, domnule, presa a interpretat greșit mica mea demonstrație cu ocazia ceaiului organizat atunci.

— Dar am vorbit cu doamna Hughes în persoană, insistă Reed. Era foarte impresionată de ceea ce a văzut cu acel prilej.

— Vă rog să mă credeți că nu dețin nici o calitate care ar putea fi folositoare cercetătorilor Societății, spuse Caroline.

Reed zâmbi, ca și cum ar fi înțeles despre ce era vorba.

— Naturalitatea dumneavoastră înnăscută vi se potrivește de minune, doamnă Fordyce, dar nu are sens să agităm spiritele. Nu-mi doresc să vă văd pe scenă în fața publicului. Vă asigur că testele vor fi făcute în conformitate cu cele mai stricte cerințe ale acestei științe.

— Supozițiile dumneavoastră n-au nici o bază reală, spuse Caroline cu fermitate.

Elsworth ridică din sprâncenele sale stufoase.

— Mă tem că sunteți mult prea modestă, doamnă. Din câte am citit în ziar, am înțeles că ați reușit să citiți gândurile câtorva femei care au avut norocul de a se afla la ceaiul dat de doamna Hughes.

— Din nefericire, nu am nimic de demonstrat Societății, spuse ea, de data aceasta cu și mai multă siguranță.

Reed dădu din cap de câteva ori.

— Mă supun voinței dumneavoastră. Nu am nici cea mai mică dorință de a vă forța să faceți ceva ce v-ar provoca neplăcere. El se opri puțin pentru a-și coborî tonul vocii. Cred că ați aflat despre moartea tragică a lui Elizabeth Delmont.

— Într-adevăr, șocant, spuse Caroline.

— Noi, cei din cadrul Societății, suntem, în continuare, uluiți. Reed clătină din cap. Era un medium foarte talentat.

Elsworth întoarse privirea spre sala de spectacol unde Irene Toller își susținuse reprezentația.

— Nu toți sunt de aceeași părere.

Interesul lui Adam pentru discuție crescuse puțin.

— Da, tocmai am asistat la reprezentația doamnei Toller.

Reed se strâmbă.

— Mi-e teamă că între doamna Toller și doamna Delmont erau unele rivalități profesionale. Mediumurile cu puteri considerabile sunt de multe ori geloase pe capacitățile unora sau ale altora dintre ele.

— A susținut că forțele malefice de pe lumea cealaltă sunt vinovate de moartea doamnei Delmont, spuse Caroline cu un aer detașat.

— Din câte spun ziarele, crima aceasta prezintă câteva particularități care vor stârni interesul cititorilor, interveni Elsworth.

— Ce fel de particularități? întrebă curios Adam.

Reed oftă îngrijorat și coborî vocea.

— Există dovezi că salonul de spiritism al lui Delmont a fost întors cu susul în jos, ca și cum asupra lui ar fi acționat o forță supranaturală. Mobila era împrăștiată peste tot pe jos. Se opri puțin pentru a conferi un plus de dramatism relatării. Au găsit chiar și un ceas de buzunar lângă cadavru.

— Ce e așa de misterios la un ceas de buzunar? întrebă Adam.

— Din câte s-a relatat, ceasul fusese spart în momentul săvârșirii crimei, explică Elsworth. Limbile erau oprite în dreptul orei douăsprezece. Elsworth schiță un zâmbet fad. Miezul nopții este un moment cu puternice conotații printre cercetătorii spiritelor, înțelegeți?

— Unii cred că este ora din noapte când lumea de aici este cel mai aproape de cea de dincolo, adăugă Reed privindu-l cu înțeleș.

Caroline aruncă o privire la fotografia pe care o ținea în mână.

— Văd că aveți o poză.

— Da, așa e. Reed se însenină și ridică fotografia pentru a fi observată. Tocmai i-o arătam domnului Elsworth.

Caroline se apropie.

— Foarte interesant.

Adam analizează fotografia, privind peste umărul ei. Ilustra o tânără doamnă așezată pe un scaun cu spătar drept. O prezență fantomatică a unei alte femei părea că plutește în aerul de deasupra capului femeii de pe scaun.

— A fost făcută de un membru al Societății, explică Reed entuziasmat. Mediumul pare că este în stare să determine apariția spiritelor.

— Problema este că nimeni nu mai crede în astfel de fotografii, adăugă Elsworth, plictisit. Din păcate, sunt prea

ușor de falsificat.

— Ca multe alte lucruri, spuse și Adam.

Caroline îl fixă cu o privire dojenitoare. El însă o ignoră.

— Ar trebui să plecăm, draga mea, rosti Adam. E puțin cam târziu.

— Nu mă grăbesc deloc, spuse ea.

— Mă tem că ai uitat de întâlnirea noastră, adăugă el, orientându-o spre ieșire.

Pentru moment, crezu că se va înțepeni în tocurile micuțe, dar ea își luă rămas-bun de la Reed și Elsworth.

Pe treptele din fața clădirii Winterset House, Caroline se opri pentru a-și deschide delicata umbreluță verde de soare.

— Domnule Hardesty, chiar nu era nevoie să vă comportați atât de nepoliticos. Domnul Reed, pe lângă faptul că este președintele Societății, a depus și eforturi considerabile pentru cercetarea fenomenelor spirituale.

— Cercetarea fenomenelor spirituale? Dacă a existat vreodată așa ceva, oricum este vorba de o contradicție în termeni.

— Iar în ceea ce-l privește pe domnul Elsworth, trebuie să știți că în unele privințe se crede a fi moștenitorul coroanei lui D.D.Home. Se spune că poate să leviteze, la fel ca și Home.

— Dacă tot credeți astfel de lucruri, doamnă Fordyce, vă sugera un domeniu de interes care mi-a atras de curând atenția. Este vorba despre o mină de diamante din Țara Galilor. Pietrele astea se găsesc peste tot pe pământul acela, așteptând să fie extrase de oricine vine cu o găleată. Vă puteți îmbogăți.

— Nu-i deloc amuzant, domnule. Vă informez că domnului Elsworth i-au fost studiate în repetate rânduri puterile psihice și s-au dovedit veritabile. Unii cercetători susțin că atât domnul Home, cât și domnul Elsworth

descind, probabil, din vârcolaci, de aceea dețin puteri atât de miraculoase.

El o privi cu sprâncenele ridicate, fără să scoată un cuvânt. Caroline roși.

— Foarte bine, spuse ea cu asprime, recunosc că lucrul ăsta nu are cum să fie adevărat. Dar am să vă aduc la cunoștință faptul că domnul Elsworth are și alte lucruri în comun cu D.D.Home. Printre spectatorii lor se numără persoane dintre cele mai distinse din Londra.

— Vreau să vă spun și eu ceva, doamnă. Experiența mi-a dovedit că acele persoane distinse sunt la fel de naive ca toți ceilalți.

— Se spune că însăși regina a cerut să asiste la o ședință de spiritism după moartea prințului Albert.

— Da, am auzit și eu bârfa asta. El o însoți în josul scărilor. Din nefericire, persoanele care au trăit dureri profunde, indiferent de rang, sunt victime sigure în fața celor care ar vrea să profite de ele.

— Nu știu de ce mă mai chinui să port o discuție serioasă despre studiul psihologic cu dumneavoastră. Scepticismul dumneavoastră este de neclintit.

— Nu e adevărat. El o însoți spre cealaltă parte a străzii, unde se afla o trăsură neagră, fără niciun fel de accesorii, care putea fi ușor confundată cu un vehicul ca toate celelalte trăsuri din oraș, menite să transporte orice cetățean. Prefera să îl folosească atunci când se hotăra să nu meargă pe jos și asta pentru că vehiculul nu atrăgea atenția. Vă anunț că sunt foarte curios să aflu mai multe despre capacitățile paranormale ale unei anume persoane.

— Și cine poate fi acea persoană, întrebă ea destul de îngrijorată.

— De ce nu dumneavoastră, doamnă Fordyce? Abia aștept să-mi povestiți toate detaliile despre reprezentarea dumneavoastră cu ocazia ceaiului dat de doamna Hughes.

Durward Reed așteaptă până când perechea dispăru de pe treptele clădirii Winterset House, apoi, se întoarse spre însoțitorul său.

Nu-l interesa prea mult Julian Elsworth. Îl enervau aerele lui de aristocrat, inteligența rece și ciudatele sale talente psihice. Erau momente când avea impresia că Elsworth îl disprețuia. Dar nu putea să nege faptul că, prin prezența sa, Elsworth conferise Societății prestanță și credibilitate.

— Cu cât doamna Fordyce neagă mai tare abilitățile sale în domeniu, cu atât sunt mai sigur că le deține într-adevăr. Trebuie să existe o modalitate de a o convinge de faptul că și-ar putea aduce o extraordinară contribuție la dezvoltarea acestei științe.

Elsworth ridică din umeri.

— Este scriitor, nu medium. Dacă vrei să o atragi, îți sugerez să-i oferi un contract pentru unul dintre romanele ei.

Durward fu redus la tăcere de ingeniozitatea acestei propuneri.

— Dumnezeule, spuse el, când reuși să-și recapete vocea, ce idee extrordinară. Dacă o să-i public următoarea carte în *New Dawn*, o să atrag atenția unui număr impresionant de cititori care vor deveni interesați de acest domeniu. Trebuie să mă gândesc cu atenție la chestiunea asta.

În clipa următoare, se repezi spre biroul său pentru a pune la punct unele detalii ale planului care se conturase deja în mintea lui.

Fără îndoială, domnul Elsworth avea idei extrem de valoroase, chiar dacă era atât de deprimant uneori.

8

Nu, a fost o neînțelegere, spuse Caroline, deranjată și în același timp resemnată. Așa-zisa demonstrație de spiritism nu a fost nimic altceva decât o distracție oferită doamnei Hughes și oaspeților ei.

— O distracție?

— Mătușile mele joacă cărți cu doamna Hughes și prietenele ei de câteva ori pe săptămână. M-au rugat să-i fac o surpriză cu acest spectacol. Emma și Milly știau că pe parcursul ultimelor mele cercetări am descoperit câteva șmecherii folosite de cei care dețin astfel de puteri. S-au gândit că oaspeții vor fi extrem de încântați de o demonstrație atât de spectaculoasă.

— Nu cumva doamna Hughes a luat-o în serios?

— Așa s-ar părea. Printre prietenii ei se numără și câțiva membri activi ai Societății de Cercetări Sipurale. Unul dintre ei a discutat cu un corespondent al publicației *The Flying Intelligencer*. Faptele au fost puse cap la cap și în faza următoare am publicat un articol în ziar. Trebuie să recunosc, am întâmpinat unele dificultăți.

— Jurnalism de senzație. Foarte puține fapte acoperite de o cantitate enormă de ficțiune melodramatică.

Ea strâmbă din nas.

— Recunosc că uneori presa nu relatează faptele cu claritatea pe care și-o doresc unii. Se desprinsese de lângă el, privind în jur puțin îngrijorată. Unde mergem? Trebuie să mă întorc la Corley Lane. Mai am de scris câteva pagini.

— Vă conduc cu trăsura mea, doamnă Fordyce.

Ezită, încercând să se retragă, de parcă propunerea lui ar fi deranjat-o.

Pe cealaltă parte a străzi, birjarul Ned îi zări apropiindu-se. Sări din trăsură pentru a deschide ușa vehiculului.

Caroline se decisese în cele din urmă. Când ajunseră pe partea opusă a străzii, se opri lângă trăsură.

— Mulțumesc, domnule Hardesty, dar la sosire am închiriat o birjă și intenționez să fac același lucru și la întoarcere.

Încăpățânarea ei îl irită mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Se strădui să găsească un pretext pentru a o ademeni în trăsură.

— Foarte bine, doamnă Fordyce, faceți cum doriți. Speram doar să-mi oferiți prilejul de a discuta pe marginea demonstrației lui Irene Toller, acum, când impresiile ne sunt proaspete în minte, dar dacă insistați să mergeți singură spre casă...

Afirmația o luase prin surprindere.

— Doreți să schimbăm impresii?

— Da. Am crezut că împreună vom reuși să punem cap la cap niște concluzii care ar fi putut să scape oricăruia dintre noi.

Se entuziasmă imediat.

— Înțeleg, nu m-am gândit la acest aspect.

— Vă înțeleg totuși în cazul în care nu ați dori să mă însoțiți. Recunosc faptul că prietenia noastră nu a început sub cele mai bune auspicii. Îmi asum întreaga vină.

— Hmm. Caroline aruncă o privire tulburată spre trăsura care aștepta.

Fără îndoială că nu avea încredere în el. În timpul acesta, Adam se întreba dacă ar fi fost la fel de reticentă și în cazul lui Julian Elsworth.

Insistă din nou.

— Sper că nu vă temeți de bârfe, doamnă Fordyce, spuse el sec. La urma urmei, sunteți o văduvă respectabilă și nu o tânără nemăritată care trebuie să se ferească de privirile

celorlalți când se urcă într-o trăsură împreună cu un bărbat care nu-i va fi soț.

Spre surprinderea lui, remarca ușor ironică atrase după sine o reacție neașteptată din partea ei. Caroline apucă ferm mânerul umbreluței.

— Cunosc bunele maniere, spuse ea rece.

— Bineînțeles. Atunci, îmi dați voie să vă întreb care este problema?

— Problema este că nu știu nici acum cine sunteți într-adevăr.

— V-am spus doar, numele meu este Hardesty. Adam Hardesty.

— De ce aș crede în numele de Hardesty și nu în cel de Grove?

Se căută în buzunare și scoase o mică bucată de carton pe care era tipărit numele său.

— Poftim cartea mea de vizită, doamnă Fordyce.

Ea cercetă indiferentă cartea de vizită.

— Poate fi foarte ușor falsificată.

I-o înapoie, ca și cum ar fi fost un gunoi. Pentru prima oară, Adam simți că-și pierde cumpătul.

— Nu intenționez să vă jignesc, doamnă, spuse el placid, dar această timiditate a dumneavoastră este puțin exagerată, în fond, sunteți un scriitor de romane de senzație.

— Și ce-i cu asta?

— Toată lumea știe ce înseamnă acest lucru.

— Chiar așa? Și mai exact ce ar însemna în cazul meu, domnule Hardesty?

I se păru că ajunsese într-un impas. Astfel de incidente i se întâmplau rar în relațiile cu femeile.

— Înseamnă că dumneavoastră scrieți despre evenimente care se bazează destul de mult pe, cum să mă exprim, pe *senzație*, spuse el măsurându-și cuvintele.

— Și ce e rău în asta?

El aruncă o privire de-a lungul străzii pentru a se asigura că nu era nimeni prin preajmă care să audă această conversație dezonorantă.

— Este cunoscut faptul că autorii romanelor de senzație apelează adesea la intrigi ale căror subiecte sunt inspirate din viața de zi cu zi, spuse el grav.

— De unde ați aflat așa ceva, domnule? Parcă spuneți că nu citiți astfel de lucruri.

— Într-adevăr. Însă întâmplarea a făcut să citesc cu mare atenție cel mai recent capitol din *The Mysterious Gentleman*. Pe parcursul aceluia singur capitol am întâlnit referiri la adulter, aventuri amoroase nepermise, o căsătorie secretă, urmată de o fugă și o crimă. Nu încap aici o îndoială că intrigile dumneavoastră stârnesc senzație după senzație.

Ea îi zâmbi cu răceală.

— Sunt impresionată de noile dumneavoastră cunoștințe în domeniu, domnule. Poate că ar trebui totuși să citiți mai multe capitole înainte de a face asemenea comentarii.

— Nu are rost să termin de citit povestea asta. E clar că Edmund Drake va avea un sfârșit nefericit. Unchiul și sora mea m-au asigurat că obișnuți să vă pedepsiți personajele negative.

Expresia feței lui Caroline se schimbă instantaneu.

— Sora și unchiul dumneavoastră îmi citesc romanele?

— Mă tem că da.

— Înțeleg. Fu încântată la auzul acestor vești. Zâmbi cu căldură. Așadar, nu doriți ca sora dumneavoastră să citească despre subiecte neplăcute. Vă asigur că în ciuda maturității temelor alese de mine, personajele mele sunt recompensate sau pedepsite în funcție de moralitatea comportamentului lor.

— Asta nu sună prea îmbucurător pentru Edmund

Drake.

— Nu aveți de ce să vă faceți griji în privința lui. În fond, el este pungașul. Nu uitați că eroii mei înving întotdeauna și se căsătoresc cu eroinele.

Adam se sprijini cu o mână de trăsură și se lăsă pe ea atât cât să fie acoperit de umbra ei.

— Spuneți-mi, doamnă Fordyce, s-a întâmplat vreodată să amestecați eroii cu tâlharii?

— Niciodată, domnule. Întotdeauna am făcut o distincție clară între erou și tâlhar.

Adam putu să observe că ea era foarte categorică în această privință. Prin urmare, Drake era osândit.

— Ce fericită sunteți, doamnă! adăugă el.

Ochii lui Caroline sclipiră cu înțelegere.

— Acordați așa de multă atenție acestui aspect pentru că v-am spus că intenționez să vă iau ca model pentru personajul lui Edmund Drake. Îi zâmbi compătimitor. Îmi cer scuze. Nu am vrut să vă insult sau să vă rănesc sentimentele domnule.

Ce naiba făcea el aici, discutând în contradictoriu despre pungași și eroi?

— Nu vă faceți griji în privința sentimentelor mele, doamnă. Vă asigur că am suferit abuzuri și mai mari. El se îndreptă și își desprinse mâna sprijinită pe trăsură. Puteți să vă revanșați dacă îmi permiteți să vă conduc acasă în siguranță.

— Bine...

— Dacă aveți, în continuare, dubii cu privire la identitatea mea, Ned poate garanta pentru mine.

Ned aștepta liniștit lângă ușa deschisă a trăsurii, încercând să lase impresia că nu sesizase caracterul neobișnuit al discuției. Se îndreptă imediat ce își auzi numele strigat.

— Domnule!

— Te rog, dă-i asigurări doamnei Fordyce că numele meu este Adam Hardesty și că sunt un bărbat căruia nu îi stă în obicei să răpească doamne și să le transporte cu trăsura pentru a-și atinge scopuri necuviincioase.

Lui Ned i se lungi fața. Înghiți repede și făcu un efort vizibil pentru a-și reveni din starea de șoc.

— Pot garanta pentru domnul Hardesty, doamnă, spuse el cu deplină sinceritate. Sunt birjarul lui de ani de zile. Nu aveți nici un motiv să vă temeți de el.

Caroline zâmbi.

— Pe cuvântul tău de onoare, Ned?

— Da, doamnă. Aș vrea să vă mai spun, doamnă Fordyce, că romanul dumneavoastră mi se pare și mai palpitant decât cel de dinainte. Pasajul cu focul și salvarea firaivei domnișoare Ann a fost foarte captivant. La fel mi s-a părut și scena crimei.

Caroline jubila.

— Ah, își mulțumesc, Ned.

— A fost o idee extraordinară să-l lăsați pe Edmund Drake în umbră, până la apariția acestui capitol nou. Foarte misterios, într-adevăr.

Caroline roși de încântare și urcă pe scărița pe care Ned o coborâse în fața ușii trăsorii.

— Foarte frumos din partea ta.

Ned rânji și urcă și el pe șa.

— Abia aștept să văd ce se va întâmpla cu individul ăsta cu inimă de piatră.

Caroline schiță un zâmbet.

— Mă ocup de soarta lui chiar săptămâna asta, Ned.

Adam o cuprinse ușor de talie și o ajută să urce în trăsură.

Funda caraghioasă, din catifea verde și aurie, foșni cu zgomot, apoi, dispăru în umbră.

Poate că pentru început ar trebui să ia lecții de la Ned,

gândea el, în timp ce urca în urma lui Caroline. Birjarul lui o convinsese foarte ușor să urce în trăsură. Are stofă de erou, nu încapse nici o îndoială.

9

O făcuse și pe-asta, gândi Caroline, oarecum uimită de îndrăzneala ei. Profitase de statutul ei de văduvă și urcase în trăsură, și acum împărțea intimitatea acestui vehicul împreună cu cel mai atrăgător bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

Ce păcat că subiectul discuției urma să aibă legătură cu o crimă.

Îi aruncă lui Adam o privire scrutătoare, arborând un aer blazat, ca și cum ar fi fost obișnuită cu plimbările pe străzile Londrei, în compania bărbaților.

— Se pare că zvonurile aveau o bază reală, spuse Adam. Stătea tolănit în colțul trăsorii, cu un picior întins și o mână în jurul taliei văduvei. În mod sigur nu exista nici o urmă de simpatie între Irene Toller și Elizabeth Delmont.

— Aveți dreptate. Caroline să strădui să se concentreze asupra a ceea ce văzuse la demonstrație. Doamna Toller părea foarte sigură de faptul că s-a făcut dreptate în chestiunea asta.

Adam ridică o sprânceană.

— Mă îndoiesc să fie vorba de dreptate în acest caz, dar oricare ar fi fost motivul crimei, un lucru e limpede: capul doamnei Delmont nu a fost spart de vreo creatură venită din lumea cealaltă. Nu-mi pot imagina cum un spirit în adevăratul sens al cuvântului ar face uz de un obiect atât de lumesc precum văturaiul sobei pentru a comite o crimă.

Caroline dădu aprobator din cap.

— Sunt de aceeași părere. Genul acesta de violență este mult prea omenesc, nu-i așa?

Adam privea îngândurat strada aglomerată.

— Este evident faptul că Toller nutrește niște sentimente foarte puternice față de rivala sa moartă. S-ar putea să știe câte ceva despre crimă.

— Cred totuși că doamna Toller are o legătură cu această crimă. Rivalitatea profesională este fără îndoială un motiv puternic.

— Nu neg acest lucru. Ochii lui străluciră. Dar lucrul care mă interesează acum cel mai mult este faptul că presa nu a făcut nici o referire în acest sens.

— Ați citit ziarele de dimineață? Au prezentat pe larg crima. Toate au scris despre mobila devastată și despre ceasul oprit la miezul nopții.

— Le consider cele mai puțin bizare elemente ale acestei scene, spuse el în trecut.

— Poftim?

— Când am găsit-o pe Elizabeth Delmont, zăcea cu fața în sus pe covorul din camera de spiritism. Cineva, probabil, criminalul, i-a acoperit fața cu un văl de mireasă. Era îmbibat de sângele ei.

Ea îl privi șocată.

— Dumnezeule mare!

— Mai mult, o broșă neagră, de doliu, fusese prinsă de corsajul rochiei lui Delmont. Pe spatele broșei se afla o suviță de păr blond și o mică fotografie a unei femei tinere, blonde, îmbrăcată în mireasă.

— Vreți să spuneți că broșa a fost pusă intenționat acolo și nu fusese prinsă de doamna Delmont înainte?

El dădu aprobator din cap.

— Părea înfiptă foarte bine acolo, exact ca și vălul.

Caroline încercă să-și potolească neliniștea la auzul vorbelor domnului Hardesty, strângându-și mâinile în jurul trupului. Într-adevăr, cuvântul potrivit este „bizar“. Un văl de nuntă și o broșă de doliu dezvăluie o crimă de natură personală. În mod sigur, nu e mâna unui tâlhar.

— Și nu seamănă nici cu o crimă înfăptuită doar pentru a-i fura jurnalul lui Delmont, recunosc eu el, vădit dezamăgit pentru că trebuia să renunțe la acest cap de acuzare. E greu de crezut că un hoț oarecare și-ar fi bătut capul să creeze o scenă atât de dramatică.

— Asta în cazul în care nu a vrut să distragă atenția poliției, ca și cum făptașul ar fi avut motive personale s-o ucidă pe doamna Delmont.

El o privi îndelung, în semn de apreciere.

— O idee foarte interesantă, doamnă Fordyce. Foarte probabil să se fi întâmplat așa. Este unul dintre trucurile cele mai vechi. Probabil că cineva a furat jurnalul și, apoi, a lăsat în urmă o mulțime de indicii menite să distragă atenția. Dar, dacă s-ar fi întâmplat așa, de ce nu s-a făcut nici o referire în acest sens în ziare?

— Problema dumneavoastră se complică din ce în ce mai mult. Ce intenționați să faceți în continuare?

— Vreau să aflu cât mai multe lucruri despre Irene Toller. Din punctul meu de vedere, invidia ei față de Delmont o plasează în rândul suspectilor. Dar mă îndoiesc că va răspunde explicit întrebărilor mele directe, mai ales, dacă are ceva de ascuns.

— Credeți că ar fi în stare să vă mintă?

— Cred mai degrabă că-și va face bagajele și va dispărea dacă va bănuși că i s-a dat de urmă. Nu intenționez să o sperii până nu aflu sigur dacă a fost sau nu implicată în afacerea asta.

— Și ce veți face?

— Dacă ea este cea care a ucis-o pe Elizabeth Delmont și a furat jurnalul, cu siguranță că l-a ascuns pe undeva prin casă. Cred că următorul lucru pe care îl voi face va fi să cercetez la fața locului

— Intenționați să-i spargeți casa? Dumnezeu mare, nu puteți risca în felul ăsta. Dacă a ucis-o dată, nu va ezita s-o

facă din nou.

El fu surprins de atitudinea ei. Apoi, o expresie comică îi întunecă privirea.

— Vă faceți griji în privința siguranței mele, doamnă Fordyce?

— Nu vreau decât să fac loc rațiunii în planul dumneavoastră.

— Ce păcat! Pentru o clipă am îndrăznit să cred că sunteți îngrijorată în privința mea.

— Nu-mi place să fiu tachinată, domnule Hardesty. Acum, dacă sunteți conștient de riscul pe care vi-l asumați, n-ar fi mai bine să aflați câte ceva despre casa pe care aveți de gând să o spargeți? Astfel de informații vă vor ușura cercetarea.

El o privi întrebător.

— Ce-mi sugerați?

— V-ați putea programa pentru o ședință de spiritism. Doamna Toller a precizat foarte clar astăzi că recurge la demonstrațiile publice doar pentru a le promova pe cele private.

— Ce idee bună! mai exact, excelent gândit. Dacă voi pătrunde în casă pentru a participa la o ședință nu numai că voi avea prilejul să arunc o privire în jur, dar voi căpăta și noi informații despre Toller. Știți ceva? Cred că prezența unui romancier de senzație este extrem de folositoare în astfel de împrejurări.

Zâmbetul său discret fu surprinzător de cald. Pentru o clipă, Caroline văzu în Adam bărbatul complex din spatele aparențelor enigmatice pe care le afișa față de cei din jur. Dar o și tulbură. Clătină ușor capul pentru a-și reveni.

— O să vă însoțesc, bineînțeles, spuse ea, încercând să ignore furnicăturile din stomac.

Zâmbetul lui dispăru la fel de repede cum apăruse.

— Nu cred că este necesar.

— Vă contrazic, domnule, spuse ea pe un ton ceva mai ridicat. Prezența mea alături de dumneavoastră va înlătura orice suspiciune pe care doamna Toller ar putea-o avea.

— Ce bănuieli ar putea avea? Doamna Toller și cu mine nu ne-am întâlnit niciodată. Chiar dacă se află în posesia jurnalului și chiar dacă știe că un anume domn Adam Hardesty este potențiala țintă a șantajului, cum m-ar putea recunoaște?

— Poate v-a observat la demonstrația de astăzi.

El își mișcă mâna cu indiferență.

— Dacă a făcut-o, mă va cunoaște doar ca domnul Grove, la fel ca Reed și Elsworth. Irene Toller este interesată de aceste ședințe. Nu voi fi decât un nou client pentru ea.

Acum, trebuia să invoce un nou argument pentru a-l convinge că era nevoie s-o includă și pe ea în planurile lui. Nici nu se gândea să-i permită să-și continue cercetările fără ea. *Mare grijă*. Lui Adam Hardesty nu-i prea place să fie manipulat. Dar ea pe asta miza.

Caroline tuși ușor.

— Nu vă supărați, domnule, dar există un aspect în privința dumneavoastră care o poate... se opri puțin, pentru a găsi cuvântul potrivit... neliniști pe doamna Toller.

Mușchii feței i se încordară.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum aș putea s-o nelinițesc?

Ea medită o vreme, timp în care își scoase oglinjoara din poșetă și o întinse spre el pentru a-și privi chipul, dar se răzgândi imediat. Nu era în stare să se observe așa cum ceilalți îl vedeau.

Să recurgem la logică și rațiune, gândi ea. Acestea erau instrumentele prin care putea să-l determine pe Adam Hardesty să facă ceea ce dorea ea.

— Dacă Irene Toller deține într-adevăr informații despre crimă, va fi precaută, spuse ea, încercând să-și mențină calmul. În altă ordine de idei, dacă este nevinovată, moartea unul coleg de breaslă cu siguranță i-a stârnit bănuieli. Nu m-ar surprinde dacă va refuza prezența oricărui străin la ședințele sale. Eu așa aș proceda, dacă aș fi în locul ei.

— Într-adevăr?

— Bineînțeles, confirmă ea.

El nu făcu niciun efort de a-și ascunde scepticismul cu privire la afirmația ei. Totuși, Caroline remarcă aerul lui contemplativ.

— O cunoașteți pe doamna Toller? întrebă el.

Progresase puțin, gândi ea.

— Nu am făcut cunoștință, dar sunt sigură că mă cunoaște, întrucât, în ultima vreme, am fost de câteva ori la Winterset House pentru a mă documenta pe marginea subiectului. După cum ați dedus din discuția mea cu domnia Reed și Elsworth, activitățile mele nu sunt secrete membrilor Societății de Cercetări Spirituale.

Chipul lui Adam se crispă ușor.

— Cu alte cuvinte, numele dumneavoastră este ideal pentru a-mi facilita o vizită în casa doamnei Toller, nu-i așa?

— Nu cred că i se va părea ciudat dacă îi voi propune să participe la o ședință. Oricum, aș fi făcut-o în cel mai scurt timp.

El se gândi pentru un timp. Apoi, se ridică brusc de pe bancheta trăsorii, se încovoie și își sprijini antebrațele pe coapse.

— Foarte bine, doamnă Fordyce, rosti el. Dacă puteți stabili o întâlnire cu doamna Toller, vom merge împreună.

Bucuroasă că își atinsese scopul, ea îl învălui într-un zâmbet aprobator.

Îi voi trimite de îndată o scrisoare doamnei Toller. Sunt sigură că nu vom întâmpina dificultăți.

— Îmi dați voie să vă țin de mână?

Ea înmărmuri:

— Poftim?

Din câteva mișcări, Adam trase perdelele trăsorii, cufundând-o în întuneric. Se întinse spre ea și îi cuprinse mâna.

— Credeam că spectatorii ședințelor de spiritism obișnuiesc să se prindă de mâini. Degetele lui se strânseseră ușor în jurul a lor ei. Parcă ceva legat de centrarea puterii mediumului.

Ea privi degetele lui mari și puternice și își dădu seama că abia mai respira. Îl simțea așa de aproape!

— Da, cam asta este explicația cea mai frecventă. Unii spun că mediumurile insistă ca toți participanții să se țină de mâini pentru ca nu cumva vreun spectator sceptic să aprindă lumina sau să perturbe apariția unui spirit.

— Ceea ce explică trucurile mediumurilor, concluzionează el.

— Bineînțeles.

— Va trebui să vă prind de mână la ședința de spiritism, doamnă Fordyce.

Ea înlemni. Nici nu mai simțea nevoia să se miște.

În timp ce o strângea puternic, ea ridică mâna spre gura lui. Descleștându-și degetele, își derulă mânușa verde, dând la iveală încheietura extrem de subțire.

În același timp, încetă să mai respire.

Când el sărută locul în care pulsul îi bătea atât de puternic, simți că se destramă în milioane de bucăți.

— Domnule Hardesty, murmură ea.

El ridică fruntea, dar nu slăbi strânsoarea:

— Spune-mi Adam.

— Adam. Pronunțându-i numele, avu o senzație stranie,

de căldură și răceală, în același timp.

El zâmbi, ca și cum numele său rostit de buzele femeii l-ar fi încântat. Apoi, se apropie puțin. Ea descoperi uimită că avea să o sărute pe gură. Buzele lui se apropiară de ale ei, iar lumea din jur se cufundă în ceață, înainte ca ea să se mai gândească la gravitatea consecințelor.

O senzație euforică o cuprinse; încântarea, plăcerea, curiozitatea și anticiparea se împleteau atât de strâns, încât o făcură să tresalte. Amețită, îl îmbrățișă. Când îl atinse, el scoase un geamăt surd; îi cuprinse umerii și îi apăsă pieptul.

Sărutul lui fu atât de profund, încât Caroline se pierdu într-o avalanșă de senzații puternice.

La un moment dat, trăsura se zgâlțâi puternic. Adam se ridică imediat, se sprijini de pernele trăsorii și trase perdelele.

— Se pare că ați ajuns acasă. Privirea lui îi dădu fiori. Regret că drumul nu a fost mai lung.

Nu știi ce să-i răspundă, așa că privi afară, pe fereastră. Două figuri se zăreau în pragul ușii. O priveau cu un aer surprins.

În clipa următoare se trezi la realitate.

— Dumnezeule, murmură ea. Cred că a fost un fleac pentru dumneavoastră, domnule.

Adam cercetă perechea de afară.

— Să înțeleg că sunt mătușile dumneavoastră.

— Mă tem că da.

El se întinse spre clanța ușii:

— V-am mai spus că sunt cunoscut drept o persoană respectabilă. În mod sigur, nu se vor supăra că v-am adus acasă.

— Problema e că vor insista să intrați ca să beți o ceașcă de ceai.

— Excelent. O ceașcă de ceai e bine venită.

— O secundă. Nu m-ați înțeles. Nu va fi doar ceaiul. Vor fi și întrebări, chiar multe.

El arboră zâmbetul său misterios și coborî din trăsură.

— Nu mă deranjează câteva întrebări. Întâmplător, am și eu de pus câteva întrebări.

10

Douăzeci de minute mai târziu, Caroline încă se întreba ce intenționase Adam să spună cu ultimele sale cuvinte. Ea îl studia discret, derutată de comportamentul lui. Ar fi trebuit să fie neliniștit, dar, dimpotrivă, părea să se simtă destul de bine în micul salon de pe strada Corley Lane, numărul 22.

Ședea într-un fotoliu, cu picioarele întinse și gleznele încrucișate. Pe masa din fața lui se afla o ceașcă de ceai golită pe jumătate și o farfurie cu plăcintele preparate de doamna Plummer cu care întreținuse o conversație destul de animată.

— Sunt sigur că nepoata dumneavoastră v-a explicat faptul că eu cred că Elizabeth Delmont deținea un anume jurnal în momentul morții, spuse el, înainte de a mușca dintr-o tartă cu gem.

Milly și Emma fuseseră politicoase, dar îngrijorate la începutul conversației. În final, Adam se dovedi irezistibil.

— Da, spuse Milly, Caroline ne-a povestit despre acel jurnal.

Emma se încruntă.

— Trebuie să recunosc că suntem foarte curioase în privința aceluia jurnal.

— Bineînțeles. Adam înghiți ultimul dumaticat de tartă. Din păcate, nu vă pot satisface curiozitatea, încă. Sunt sigur că veți înțelege situația dacă o să vă spun că acel jurnal conține informații extrem de personale despre alți oameni care îmi sunt apropiați.

— Cum ați descoperit că doamna Delmont deține jurnalul? întrebă Caroline.

Adam ezită câteva clipe. Ea știa că bărbatul urma să le spună doar ceea ce dorea.

— Acum două săptămâni, am aflat despre moartea unei prietene de-ale mele pe nume Maud Gatley. Am fost zdruncinat de această pierdere, dar știrea nu era una neașteptată. Maud fusese dependentă de opiu vreme îndelungată. În ultimii ani, drogul ajunsese să îi controleze viața în întregime. În cele din urmă, a ucis-o.

— Ce tragic! murmură Milly.

— Câteva zile mai târziu, am primit o scrisoare care mă amenința că dacă nu dezvălui conținutul jurnalului lui Maud va trebui să predau o sumă mare de bani într-un anumit loc. Adam se întinse să ia o altă tartă. Până atunci nu știusem că Maud ținuse un jurnal. Imediat, am început cercetările și am descoperit că puținele lucruri pe care le deținea fuseseră lăsate unei verișoare.

— Și ai început să o cauți pe verișoara respectivă? întrebă Emma.

— Da. Faptul că Maud avea o rudă era, de asemenea, surprinzător. Întotdeauna, spusese că nu are pe nimeni.

— E surprinzător câți oameni apar din senin când cineva moare și lasă în urma sa câteva obiecte de valoare, spuse Emma sec.

Pe Adam îl amuză remarca:

— Da. Am observat acest lucru de fiecare dată. Dar în această situație, verișoara necunoscută a dat peste jurnal printre lucrurile lui Maud, a descoperit potențialul profit care se putea obține și a dat foc adnotărilor cu caracter de șantaj pe care le-a găsit. Am continuat cercetările și am descoperit că Elizabeth Delmont este femeia care intrase în locuința închiriată a lui Maud și scosese de acolo puținele ei lucruri.

— Adevărată treabă de detectiv, domnule, spuse Milly impresionată.

Adam luă o înghițitură de ceai.

— De fapt, nu a fost atât de dificil. După câteva întrebări puse în stânga și în dreapta am făcut imediat rost de adresa casei de pe strada Hamsey.

Vorbea foarte degajat, astfel încât cei din jur puteau să tragă și singuri concluzii cu privire la cele întâmplate. Dar Caroline știa că nu este adevărat. Persoanele din jurul lui Adam Hardesty nu erau de teapa lui Elizabeth Delmont. Judecând după puținele bunuri pe care le lăsase în urmă, prietena dependentă de opiu ocupa o poziție chiar mai joasă în scara ierarhică a societății. Greu de crezut că un domn din înalta societate ar fi avut vreo legătură cu cineva ca Maud sau verișoara ei. Pe măsură ce îl descoperea pe Adam, i se părea tot mai misterios.

— Din nefericire, când am ajuns în pragul ușii lui Delmont; pentru a o interoga, ea era moartă, iar jurnalul dispăruse. Adam aruncă o privire spre Caroline: După cum știți și dumneavoastră, un lucru se leagă de altul și, uite așa, am ajuns aici.

— Caroline ne-a povestit despre lista participanților la ședința lui Delmont, pe care dumneavoastră ați găsit-o, spuse Milly. Numele ei se afla pe acea foaie de hârtie.

Adam se întoarse spre Milly:

— În scurt timp, mi-am dat seama că nu are nici o legătură cu afacerea asta. Bău puțin ceai, apoi, lăsa ceașca pe măsută. Imaginați-vă cât de surprins am fost să merg la Winterset House și să constat că dumneaei, ca și mine, alesese să participe la demonstrația de scriere spiritistă, susținută de Irene Toller.

Milly și Emma întoarseră capetele spre Caroline.

— Deși nu prea cred în coincidențe, am descoperit imediat faptul că și ea începuse investigațiile pentru elucidarea acestui caz, adăugă Adam. Nu știu dacă era nevoie de o implicare a domniei sale, dar mă îndoiesc că o

voi putea convinge să renunțe.,

Emma se încruntă.

— Mă tem că toate trei avem motive foarte întemeiate de a evita apariția oricărui scandal.

— Chiar așa, adăugă Milly. Păreți sincer, domnule Hardesty, și vă cred pe cuvânt când spuneți că nu mai aveți nicio suspiciune în privința lui Caroline în această afacere, dar dacă vă răzgândiți?

— În niciun caz nu voi face așa ceva. Se întoarce spre Caroline și îi aruncă o privire neliniștită. Doar în cazul în care mai există lucruri de care nu mi-aș aminti cu privire la situația asta.

Ceașca din mâna femeii zăngăni ușor în farfurioară. Le așeză pe masă imediat și încercă să-și ordoneze gândurile. Adam dorea o explicație pentru încăpățănarea cu care insista să continue cercetările alături de el. Știa că nu-i va da pace până nu va primi un răspuns satisfăcător. Decise să riște, dezvăluind o parte din adevăr, dar nu tot. Secretele trebuia păstrate, gândi ea. Nu avea dreptul să-i ceară tot ce îi aparținea.

— Am să fiu sinceră cu dumneavoastră, domnule, spuse ea, ridicând bărbia. Acum trei ani, am fost implicată într-un scandal extrem de neplăcut, în Bath. Suspină. Niciuna dintre noi nu-și poate permite un alt eveniment similar. Se poate dovedi dezastruos pentru cariera mea profesională. Mătușile mele și cu mine suntem dependente de veniturile pe care le obținem din scris.

— Înțeleg.

Din câte observase ea, Adam nu avusese nici o reacție la aflarea amănuntelor despre trecutul ei scandalos. Bineînțeles, nu cunoștea în detaliu natura evenimentelor, își spuse ea, și nici nu s-a gândit că ar fi putut fi implicată într-o afacere murdară. Ca orice persoană manierată, Adam s-a abținut de la orice fel de indiscreție. O credea

vădುವă de vreme îndelungată, iar ea nu avea nici cea mai mică intenție de a-i demonstra contrariul.

Dacă ar fi aflat amănunte despre evenimentele din cauza cărora fusese pe punctul de a-și pierde viața, ar fi fost nevoită să-și creeze o altă identitate, ceea ce nu i-ar mai fi oferit aura inocentă pe care o avea acum în fața lui.

Caroline se ridică hotărâtă:

— Intenționez să mă implic în chestiunea aceasta până când veți găsi jurnalul, domnule. Este cea mai bună cale de a proteja interesele mele și pe cele ale mătușilor mele.

Înainte de a o privi în ochi, Adam îi studie vârfurile pantofilor.

— Sunteți mulțumită dacă vă promit să vă țin la curent cu toate descoperirile mele?

Ea roși.

— Nu asta e problema, se grăbi ea să spună.

— Ba da, chiar asta e problema. El nu părea deranjat. Dar n-am să mă cert cu dumneavoastră din cauza acestui subiect. Dacă aș fi fost în locul dumneavoastră, aș fi avut la rândul meu îndoieli în privința unei persoane pe care nu o cunosc prea bine.

Ultima remarcă fusese un mod elegant de a-i aminti femeii că știa despre caracterul ei la fel de mult cât știa ea de al lui. Niciunul dintre ei nu avea motive în plus ca să-l crediteze pe celălalt.

Emma își îndreptă umerii încovoiați.

— Vă suntem recunoscătoare că ne înțelegeți, domnule.

El înclină din cap și mai luă o tartă.

Milly zâmbi încântată.

— Ei bine, mă bucur că lucrurile s-au mai lămurit. Sunt sigură că vă va fi de ajutor prezența lui Caroline, domnule. Lumea științelor paranormale nu este accesibilă celor din afară. Caroline a fost acceptată în acest cerc, iar cunoștințele despre mediumuri și Societatea de Cercetării

Spirituale vi se vor părea în mod sigur folositoare.

— Oricum, veți câștiga timp, iar cercetările dumneavoastră se vor dovedi mai eficiente, spuse Emma.

Adam zâmbi enigmatic.

— Se pare că vom fi asociați în afacerea asta, Caroline.

11

Avusese mare noroc că îl întâlnește pe Adam Hardesty în ziua aceea.

În plus, el fusese întotdeauna mai norocos decât alți bărbați, gândea Julian Elsworth. Sau măcar așa se întâmplase până atunci.

Își slăbi cravata de mătase, își turnă o doză energizantă de coniac și se afundă în fotoliul de lângă cămin. Prin cap începură să-i treacă tot felul de gânduri. Pentru a le pune capăt, luă o înghițitură de băutură.

Dacă nu ar fi fost întâlnirea obișnuită de seara trecută, cu un patron care întâmplător era membru al unuia dintre cluburile lui Hardesty, un bărbat care i-l arătase pe Hardesty când părăsiseră teatrul, nu ar fi aflat niciodată că acel prezentabil domn Grove își ascunsese adevărata identitate în după-amiaza aceea.

Întrebările se succedară cu rapiditate. Ce căuta Hardesty în compania atrăgătoarei doamne Fordyce? De ce s-a prezentat sub un alt nume? Ce căutase la demonstrația lui Irene Toller?

Nu exista decât un singur răspuns logic. Trebuie urmărit. Dacă nu l-ar împiedica, era doar o chestiune de timp până să descopere unele secrete.

Julian închise ochii și se spijini de spătarul fotoliului, reconstituind scena crimei. Atâta sânge și mirosul acela îngrozitor! Cine ar fi crezut că o crimă este o treabă așa dificilă?

Deschise ochii și privi încăperea mobilată sofisticat. După atâția ani, ajunsese în final unde își dorise de atâta timp, bucurându-se de putere și de poziția sa de lider în

cadrul Societății. Lumea care ar fi trebuit să fie a lui de la naștere îi fusese refuzată pentru că tatăl său de viță nobilă o aruncase în stradă pe guvernanta pe care o lăsase gravidă.

Muncise mult să obțină moștenirea pe care o meritase de la început, gândea Julian. În niciun caz nu-l va lăsa pe Hardesty să-i ruineze viața.

12

O oră mai târziu, Adam intră în camera sa de lucru și se așază în spatele biroului de mahon. Gândul îi era numai la Caroline. Avea destul de multe secrete, gândi el. O înțelegea însă. Și el avea secretele lui, foarte bine păzite.

Admira la ea îndârjirea și tenacitatea. Avusese dreptate din primul moment cu privire la caracterul ei. Era o femeie hotărâtă.

Oricum, nu-i plăcea să se confrunte cu situații necunoscute. Experiența îi demonstrase că întotdeauna duseseră la complicații.

În ușă se auzi un ciocănit surd.

— Intră.

Morton apăru în ușă.

— Domnul Filby vrea să vă vadă, domnule.

— Mulțumesc, Morton. Invită-l, te rog, înăuntru.

Harold Filby, durduliu, cu ochelari și într-o ținută modernă compusă din pantaloni cadrilați, o vestă în dungi și o haină de dimineață cu o croială îndrăzneată, pătrunse în cameră.

Harold era îmbrăcat la fel de modern ca și superiorul său. Dar, în fond, când angajezi pe cineva care știe să-și țină gura, îl plătești îndeajuns de mult ca să-și facă treaba.

Harold era angajatul lui Adam pe probleme de afaceri de mai bine de șase ani. În tot acest timp, a știut mereu să țină un secret.

— Am primit mesajul dumneavoastră și am venit imediat, domnule, spuse Harold.

— Apreciez punctualitatea ta. Te rog, ia loc.

Harold se așază pe un scaun chiar în fața biroului, își

potrivi ochelarii și scoase un carnețel și un creion.

— Ați spus că este urgent, domnule.

— Vreau să pleci imediat la Bath. Adam își așază mâinile pe birou. Acolo vei face câteva cercetări, însă foarte discret, cu privire la un scandal care s-a produs acum trei ani.

Harold își notă.

— Presupun că cercetările acestea au legătură cu afacerile dumneavoastră.

— Nu, au un caracter mult mai personal. Vreau să aflu cât mai multe date despre o femeie pe nume Caroline Fordyce.

— Doamna Fordyce? Harold îi aruncă o privire rapidă. Este vorba despre scriitoarea aceea? Doamna Fordyce care publică săptămânal în *Flying Intelligencer*?

Adam se resemnă.

— Se pare că sunt singura persoană din Londra care nu a știut de opera ei până de curând.

— Foarte interesant, se entuziasmă Harold. Sigur deține vreun secret. După părerea mea, ultima lucrare este cea mai palpitantă de până acum. Se numește *The Mysterious Gentleman*.

— Da, știu. Adam își desfăcu degetele, apoi le strânse din nou. Dacă nu mă-nșel, numele personajului negativ este Edmund Drake.

— A, văd că ați urmărit șirul povestirii, domnule. Nu ni s-a spus prea mult despre Edmund Drake, dar se pare că este o prezență malefică. Oricum, va fi pedepsit, în cele din urmă, ca toți ceilalți tâlhari ai doamnei Fordyce.

În ciuda eforturilor sale, Adam nu reuși să-și stăpânească curiozitatea morbidă.

— Nu cumva faptul că știi care este personajul negativ și că urmează să fie pedepsit împrăștie toată surpriza și neprevăzutul poveștii? Ce rost are să citești o poveste,

dacă știi care îi va fi finalul înainte de a sfârși prima pagină?

Harold îl privi tulburat. Apoi, Adam zări în ochii săi lumina unei descoperiri.

— Să înțeleg că de obicei nu citiți astfel de romane, spuse Harold, accentuând fiecare cuvânt.

— Nu. Adam stătea sprijinit în scaunul său, cu mâinile strânse. Lectura romanelor nu se numără printre viciile mele.

— Dați-mi voie să vă explic. Oricine știe că într-un roman de senzație răufăcătorul va plăti pentru nedreptățile sale, așa cum oricine știe că eroul sau eroina vor fi recompensați pentru noblețea faptelor lor. Lucrurile astea sunt dinainte stabilite. Nu asta e ideea unui roman de senzație.

— Chiar așa. Atunci care este ideea?

— Ceea ce atrage este modul în care personajele întruchipează destine care captează atenția cititorului. Harold își desfăcu mâinile sale mari. Înșiruirea aceasta de incidente, de-a lungul capitolelor, este ceea ce ne atrage și ne uimește, iar încurcăturile și răsturnările de situații ne implică emoțional. Țsta este scopul pentru care citești un roman de senzație, domnule. Nu pentru a afla cum se sfârșește, ci ca să te bucuri de scenariul ciudat și exotic elaborat de autor.

— Trebuie să-mi aduc aminte de aceste lucruri când mă voi decide să citesc vreo lucrare a doamnei Fordyce. Adam strânse din ochi. Între timp, fiindcă tot veni vorba de scenarii ciudate și exotice, cred că cel mai bine ar fi să te întorci acasă și să-ți faci bagajele. Vreau să pleci spre Bath cât mai curând posibil.

— Da, domnule. Harold se ridică.

— Telegrafiază-mi pentru a-mi comunica ce-ai descoperit.

Mă tem că afacerea asta se va dovedi periculoasă pentru Caroline. Emma își sprijini picioarele încălțate în papuci pe o pernă din fața scaunului de lectură.

Milly lăsa cartea deoparte și își scoase ochelarii de citit. Știa prea bine că interlocutoarea sa era bântuită de gânduri de câteva ore. În decursul timpului, a învățat că trebuie să-i lase Emmei răgazul necesar pentru a reflecta asupra lucrurilor.

— Nu cred că trebuie să te îngrijoreze prea mult siguranța lui Caroline. Își așază ochelarii pe masă. Domnul Hardesty va avea grijă de ea.

— Dar cine o va proteja pe Caroline de domnul Hardesty? întrebă Emma pe un ton rău prevestitor.

Milly deschise gura pentru a-i răspunde, dar în clipa următoare ezită. Obișnuia să privească situațiile în cel mai optimist mod posibil. Emma se situa la polul opus. În cele mai multe cazuri, se echilibrau excelent.

În primul moment, a fost tentată să-l apere pe Hardesty. Îl respecta și intuiția îi spunea că era demn de încrederea ei. Dar ce știa despre el cu adevărat? Trebuia să recunoască faptul că Emma avea tot dreptul să fie îngrijorată. Afacerea asta implica multe riscuri.

— Caroline este destul de matură și inteligentă să facă față situației, spuse ea, încercând să pară sigură de sine. Nu cred că nu este conștientă de riscurile pe care și le asumă. După tot ce s-a întâmplat acum trei ani, știe că trebuie să fie precaută.

— Nu sunt prea sigură de asta. Ai observat cum se uitau unul la celălalt în după-amiaza aceasta?

Milly oftă.

— Da, am observat.

— Atât de electrizantă a fost atmosfera dintre ei încât mă întreb cum de nu am avut parte de o mică furtună cu trăsnete, aici, în mijlocul salonului.

— Chiar așa.

Emma o privi fix.

— Știi și tu la fel de bine ca și mine că o relație intimă cu un bărbat precum domnul Hardesty poate să fie nefastă pentru Caroline. Bărbații puternici și bogați se căsătoresc doar cu gândul de a deține și mai multă putere și bogăție. Este normal ca Hardesty să aibă gusturi mai sofisticate când vine vorba să-și aleagă o femeie, ceea ce înseamnă mult peste Caroline și în mod sigur așa va proceda. Caroline va fi implicată cel mult într-o aventură discretă.

Milly își cântări cu atenție răspunsul pe care urma să-l dea. Oricum, ar fi procedat, Caroline tot pe teren minat ar fi călcat.

— Chiar așa de potrivnică să-i fie soarta? întrebă ea în cele din urmă.

Chipul Emmei se crispă.

— Cum poți pune o astfel de întrebare? Ar fi un dezastru.

— Tu te gândești doar la sora ta, spuse Milly liniștită. Dar hai să vorbim pe șleau. Caroline nu seamănă cu mama sa. Temperamentul ei este destul de diferit. O știm amândouă de când era în leagăn. Sper că nu te-ai gândit vreun moment că este genul care să renunțe la viață pentru că un iubit a dat-o la o parte.

Emma închise ochii.

— Nu vreau s-o văd pe Caroline suferind.

— N-o putem proteja de astfel de rele. Mai devreme sau mai târziu, orice femeie trebuie să învețe să se descurce în astfel de situații. Așa stau lucrurile de când e lumea și

pământul.

— Știu. Oricum...

— Ascultă-mă. Milly se ridică de pe canapea și se îndreaptă spre scaunul Emmei. Îi puse mâna pe umăr. Când ne-am angajat să avem grijă de Caroline, după moartea surorii tale, am jurat că o vom învăța să fie o femeie puternică și independentă. Educația pe care i-am dat-o în acest sens a fost una bună. Am învățat-o să gândească și să raționeze logic și să-și administreze singură banii. Am făcut-o să înțeleagă că nu trebuie să se mărite dacă nu își dorește acest lucru. Și chiar a avut două propuneri până acum de care știm amândouă și cărora nu le-a dat curs.

— Pentru că nu era îndrăgostită, strigă Emma. Își lovi cu putere palmele de coapse. Milly, asta e și ideea. Și dacă de data aceasta s-a îndrăgostit de un bărbat care nu o va cere niciodată în căsătorie?

— Nu mai e o fetiță. De fapt, nu mai e de o bună bucată de vreme. Poate să-și poarte și singură de grijă. Gândește-te doar la realizările ei. În ciuda incidentului îngrozitor de acum trei ani, a reușit să-și facă o carieră de succes. A preferat să se confrunte cu obstacolele care au stat în calea realizării sale decât să fie nefericită în căsnicie. Orice femeie capabilă să ia astfel de decizii poate cu siguranță să hotărască în privința riscului de a se implica într-o relație cu un bărbat care nu pare interesat de un mariaj.

Emma zâmbi și ridică o mână pentru a acoperi degetele lui Milly.

— Ai dreptate. Așa e, dragă Milly. Te pricepi la astfel de situații. Dar, uneori, când mă uit la Caroline mă gândesc la Beatrice și la faptul că nu am reușit să o protejez. Mi-am propus să nu dau greș cu fiica ei.

— Am mai discutat despre asta în trecut. Nu pot decât să îți repet ceea ce am spus indiferent de perioadă. Nu

aveai ce face pentru a o salva pe Beatrice. Și, în mod sigur, nu ai dat greș în privința lui Caroline. Datorită ție este femeia deșteaptă, sensibilă, spirituală de azi. Este fiica ta din orice unghi ai privi-o.

Emma strânse degetele lui Milly.

— Nu am crescut-o singură. Ai fost alături de noi în fiecare moment. Este fiica mea în aceeași măsură în care este și fiica ta.

O vreme, priviră împreună focul. Vorbele erau de prisos, fuseseră nedespărțite un timp îndelungat. Puteau chiar să-și citească gândurile.

Răspunsul la cererea de participare la o ședință de spiritism a sosit foarte repede, în dimineața următoare.

Caroline lua micul dejun cu Emma și Milly. Toate trei erau îmbrăcate cu rochii noi. Moda de a purta veșminte confortabile, lejere, la masa de dimineață venise de curând din Franța și fusese imediat adoptată de femeile din toate păturile societății. Doamnele din Corley Lane, numărul 22, se număraseră printre primele adeptele ale noului stil.

Rochiile acestea, deși relativ modeste, erau considerate îndrăznețe, pentru că erau prea vapoase. Curentul acesta fusese îndelung criticat, fiind perceput ca o avangardă a moravurilor decăzute. Unii au mers până acolo încât au anticipat că în curând soții își vor pierde interesul față de nevestele lor, dacă acestea se vor îmbrăca la micul dejun în veșminte largi.

Însă puține femei luaseră în seamă aceste previziuni sumbre. În mod cert, nimeni din această casă, din care bărbații lipseau cu desăvârșire, n-a dat vreun ban pe părerile criticilor. Din cauza corsajelor strânse pe talie ale rochiilor moderne, ca să nu mai amintim de greutatea materialelor din care erau confecționate, nici o femeie întregă la minte nu-și dorea să poarte astfel de straie mai devreme decât era necesar pe parcursul unei întregi zile.

Caroline lăsă furculița din mână și deschise scrisoarea primită de la Irene Toller.

— Aha, făcu ea și flutură hârtia cu un aer triumfal. Știam eu că nu va dura mult până să primesc o invitație la o ședință. Nu v-am spus eu că doamna Toller este foarte dornică de noi afaceri?

Milly puse ceașca de ceai pe masă.

— Ce îți scrie, dragă?

Caroline începu să citească cu voce tare:

Dragă doamnă Fordyce:

În privința intenției dumneavoastră de a lua parte la o ședință autentică, sunt bucuroasă să vă aduc la cunoștință că voi organiza una chiar astăzi, la ora nouă. Mai am loc pentru alți doi spectatori. Dumneavoastră și însoțitorul dumneavoastră sunteți bine veniți. Vă garantez că nu veți fi dezamăgită.

A dumneavoastră,

I. Toller

II.

P.S. Taxele de participare la ședințele mele sunt menționate mai jos. Plățile se fac înainte de începerea ședinței.

Emma lăsă lingura din mână cu o mișcare ușoară.

— Te rog să ne promiți că o să ai grijă în seara asta. Sunt încă neliniștită din cauza legăturii tale cu domnul Hardesty.

— Nici unul dintre ei nu va păți nimic, o liniști Milly. Ce rău se poate întâmplă la o ședință de spiritism? Întorcându-se spre Caroline spuse: Emma și cu mine vom merge la teatru în seara asta, împreună cu doamna Hughes. Apoi, mai mult că sigur că vom juca cărți până târziu. Sunt convinsă că vei dormi buștean când ne vom întoarce acasă. Dar mâine vrem să aflăm fiecare amănunt legat de reprezentarea doamnei Toller.

— Nu-ți face griji, răspunse Caroline. O să-mi iau notițe. Emma se încruntă.

— Care era treaba cu acel asistent? Așa l-ai prezentat pe

domnul Hardesty, în scrisoarea adresată doamnei Toller?

— Da. Caroline zâmbi, mulțumită de ideea ei de a-l proteja în acest fel pe Adam. M-am prezentat în calitate de scriitor care face niște cercetări la Winterset House și i-am spus că voi fi însoțită de asistentul meu. După cum vezi, n-a avut nici cea mai mică ezitare.

Milly ridică din sprâncene.

— Domnul Hardesty știe că l-ai prezentat în această calitate?

— Nu încă, răspunse Caroline. O să-i explic totul în seara asta, în drum spre reședința doamnei Toller.

— O să fie o discuție extrem de antrenantă, spuse Milly repede. Ce păcat că nu voi fi acolo să aud.

Caroline se întinse pentru a lua o bucată de pâine prăjită.

— De ce spui asta?

— Am impresia că Adam Hardesty nu este prea obișnuit să primească ordine din partea altora.

La ora 8:30 seara, Adam a condus-o pe Caroline spre trăsură, după care s-a așezat lângă ea.

— Ce i-ai spus lui Irene Toller despre mine?

— Că ești asistentul meu, răspunse ea calm. Nu mi s-a părut o idee bună să-i spun că ești vreo rudă mai îndepărtată de teamă să nu ne încurcăm în cazul în care am fi chestionați despre trecutul nostru și să ne dăm de gol.

— Totuși, mi-ai fi putut atribui o poziție mai înaltă.

— Mi-a fost teamă că oricare altă explicație a prezenței tale va lăsa impresia că între noi doi ar exista o relație intimă. Caroline zâmbi larg. Chiar nu aș fi dorit să te fac de rușine, lăsându-i pe cei din jur să creadă așa ceva.

— Înțeleg. Reacția inițială la aflarea veștii că-i fusese atribuit umilul rol de asistent pe lângă un scriitor de

romane de senzație îl exasperase și nu reușise să se stăpânească decât arborând o mină amuzată, ușor crispată.

Când și-a dat seama că femeia făcuse tot posibilul ca nimeni să nu îl asocieze cu iubitul ei, se mai liniști.

Era clar că ea avusese unele rețineri atunci când o sărutase în trăsură. Momentul acela de pasiune neașteptată îl neliniștise și dorința crescuse și mai mult de atunci.

În noaptea aceasta, la lumina aurie a lămpilor, Caroline arăta încântător de misterioasă. Purta o rochie cu un corsaj de culoarea chihlimbarului și fustă roșcat-maronie. Tivul rochiei îi înconjura picioarele. O pălărie dintr-un material ciudat era așezată într-o parte, peste părul strălucitor.

Adam n-avea niciun chef să meargă la ședința doamnei Toller. Nu-și dorea nimic mai mult decât să se refugieze într-o cameră confortabilă, izolată, unde să fie singuri, cu un foc cald și un pat moale.

— Îmi cer scuze dacă v-am jignit, atribuindu-vă un rol atât de umil, domnule, spuse ea deodată. Am crezut că e o alegere inspirată.

— Sigur a fost originală.

Ea se încruntă.

— Din câte îmi aduc aminte, ai lăsat în seama mea detaliile organizării acestei întâlniri.

— Părea în regulă în acel moment. Pe parcurs, cred că a survenit o eroare de judecată.

Gura lui Caroline se strânse.

— Dar trebuie să admiteți faptul că poziția de asistent este cea mai bună acoperire în cazul dumneavoastră. Vă pune la adăpost de bârfele cu privire la legătura pe care ai putea-o avea cu mine.

Chiar și pe Caroline o amuză această mică glumă.

— După cum am mai spus, e o soluție foarte originală. Adam zâmbi rece. Și chiar apreciez grija dumneavoastră când vine vorba de reputația mea. Dar, repet, nu era nevoie să vă faceți probleme că m-ați fi putut compromite.

— Îmi cer scuze.

— Nu mi-ar fi dăunat în nici un fel și nici n-aș fi avut insomnii dacă ați fi lăsat impresia că între noi ar exista o relație intimă.

Ochii i se măriră brusc.

— O! exclamă uimită.

Mulțumit că își luase revanșa, facând-o să roșească, Adam își strânse mâinile la piept.

— Și, de fapt, cu ce se ocupă asistentul unui scriitor?

— Habar nu am, recunosc ea. N-am mai avut un asistent până acum.

— Atunci trebuie doar să las lucrurile să meargă de la sine?

— Cred că așa e bine, spuse ea, evident fără intenția de a-i atribui prea multe responsabilități. Și acum să revenim la subiectul ședinței. Sper că știți că spectatorii trebuie să respecte unele reguli care sunt unanim acceptate.

— De bună seamă că nimeni nu pune la îndoială efectele generate de medium, indiferent cât de ciudate și neobișnuite ar fi acestea. Am dreptate?

— Ați ghicit.

— În calitatea mea de asistent în cercetarea dumneavoastră, aș putea eventual aprinde lumina sau răsturna masa pentru a vedea ce se află pe sub picioarele noastre, spuse el amuzat.

— Nici să nu vă gândiți la așa ceva, domnule. Ea îi aruncă o privire dojenitoare. Vă amintesc faptul că nu luăm parte la această reprezentare cu scopul ca dumneavoastră să îl demascați pe medium. Vom fi acolo doar pentru ca să o puteți examina îndeaproape pe

doamna Toller și să cercetați interiorul casei sale.

El înclină din cap.

— Vă mulțumesc pentru că îmi aduceți aminte care îmi sunt prioritățile în afacerea asta.

Casa lui Irene Toller se afla pe o străduță dosnică, într-un cartier modest. Adam observă faptul că scările de la intrare și parterul erau întunecate. O lumină slabă răzbătea din spatele ochiurilor decorative de geam care se aflau deasupra ușii.

— În mod cert, doamna Toller nu cheltuiește prea mulți bani pe lumină, spuse Caroline.

— Atâta timp cât are o afacere care prosperă și fără lumină...

În ușă a apărut menajera, o femeie între două vârste, scundă și robustă. Purta o rochie dintr-un material mohorât, negru. Uniforma era completată de un șorț alb și o bonetă.

— Pe aici, vă rog, spuse femeia. Doar pe dumneavoastră vă mai așteptăm. Ședința va începe în curând. Puteți plăti taxa pentru participare chiar acum.

Adam simți o boare cu mireasmă de lavandă. Ceva i se părea cunoscut la femeia aceea, gândi el în timp ce îi înmâna banii. Nu-i recunoscuse fața, dar îi mai auzise vocea.

Își aminti în timp ce înaintau spre salon. Îi aruncă lui Caroline o privire furișă. Ea dădu aprobator din cap, dându-i de înțeles că și ea o recunoscuse.

Menajera lui Toller era văduva îndoliată de la demonstrația de ieri, din incinta clădirii Winterset House, cea care întrebase despre locul unde ascunsese soțul ei banii înainte să moară. Bineînțeles, ca o completare la atribuțiile sale de serviciu, lucra și ca asistentă a mediumului.

Adam o urmă pe Caroline într-un salon mic, cu multă mobilă. Focul ardea în cămin. Deasupra atârna o fotografie a reginei îndoliate.

Doi dintre ceilalți spectatori erau femei destul de în vârstă. Se prezentară cu numele de domnișoara Brick și doamna Trent. Amândouă aveau părul grizonat și erau îmbrăcate în rochii de lână.

A treia persoană era un bărbat agitat, de aproximativ treizeci și cinci de ani, pe nume Gilbert Smith.

Smith avea ochi albaștri, spălăciți și părul blond-roșcat, a cărui culoare se armoniza cu fața obraznică. Haina, cămașa, vesta și pantalonii nu se remarcă prin calitate sau croială.

Cei trei clipiră din ochi când Adam se prezentă cu numele de domnul Grove. Era mulțumit că nu-l recunoscuseră. Nici nu-și făcuse prea multe griji. Nu avusese contacte cu lumea aceasta, înainte.

Se auzi totuși un freamăt de încântare dinspre cele două doamne atunci când Caroline se prezentă.

— Sunt bucuroasă să vă cunosc, doamnă Fordyce, exclamă doamna Brick, emoționată. Doamnei Trent și mie ne plac foarte mult povestirile dumneavoastră.

— Chiar așa. Doamna Trent își împreună mâinile încântată. Edmund Drake este un nesăbuit. Abia aștept să văd ce se va întâmpla cu el. Probabil că o să-i veniți de hac.

Adam observă că Gilbert Smith încetase să se mai joace cu bastonul. O studia acum pe Caroline, cu un interes evident.

— Mi-ar plăcea ca Drake să fie împușcat de către erou, Jonathan St. Claire, adăugă doamna Brick entuziasmată. Și astfel puteți descrie agonia lui Drake și expresia de remușcare întipărită pe chipul lui.

— Mulțumesc pentru sfaturi, răspunse Caroline

politicos, însă deja m-am gândit la un sfârșit pentru personajul meu negativ. Sper să fie o surpriză pentru toți.

Adam rânji amuzat.

— Poate că doamna Fordyce dorește să ne uimească, cruțându-l pe Drake de acel sfârșit nefericit pe care îl merită tâlharii.

Domnișoara Brick și doamna Trent se holbau la el de parcă și-ar fi pierdut mințile.

— Apropo de evenimentele acelea nemaipomenite, continuă el încercând să se calmeze. Gândiți-vă ce efect va avea asupra publicului dacă îl va transforma pe Drake în eroul care salvează situația și se căsătorește cu eroina.

— Nu cred să facă așa ceva, spuse cu convingere doamna Trent.

— Bineînțeles, adăugă domnișoara Brick. Ar fi de neimaginat!

Gilbert Smith îl privi cercetător pe Adam.

— Îmi cer scuze, dar ce vă interesează la ședința din seara aceasta?

— Domnul Grove este asistentul meu, spuse Caroline repede înainte ca Adam să dea un răspuns.

Smith se încruntă.

— Cu ce se ocupă asistentul unui scriitor?

— Vei fi surprins când vei afla acest lucru, spuse Adam.

Smith întoarse privirea spre Caroline.

— Vă mărturisesc că sunt curios să aflu ce caută un scriitor la o ședință de spiritism, doamnă Fordyce.

— Unul dintre personajele următorului roman al meu este un medium, explică ea. M-am gândit că ar fi o idee excelentă să iau parte la câteva astfel de ședințe și să studiez unele fenomene psihice, înainte de a scrie despre ele.

— Sunteți aici pentru cercetări? întrebă domnișoara Brick impresionată.

— Da, răspunse Caroline.

— Ce interesant!

Smith îi aruncă din nou lui Adam o privire scrutătoare.

— Și dumneavoastră o asistați în același scop?

— Mi se pare foarte interesant, spuse Adam.

Menajera apăru în ușă ca o umbră fantomatică.

— E momentul să începem, anunță ea suprinzător de amabilă. Doamna Toller vă așteaptă. Vă rog să mă urmați.

Porniră cu toții de-a lungul unui alt hol întunecat. Adam profită de ocazie pentru a cerceta scările mari și intrarea în bucătărie.

La jumătatea coridorului, menajera deschise o ușă. Unul câte unul, spectatorii intrară în camera întunecată și se așezară la o masă acoperită cu un material.

În mijlocul mesei ardea o singură lampă. Flacăra fusese redusă la minimum. Lumina slabă nu reușea să destrame umbrele care înconjurau camera. Adam îi trase scaunul lui Caroline, apoi, se așeză lângă ea.

Observă că materialul greu care acoperea masa făcea imposibilă orice încercare de a te furișa dedesubt pentru a cerceta mecanismul aflat acolo. De asemenea, și ceața care se revărsa peste cameră împiedica reperarea pereților, tavanului și a podelei. Oricum, era ceva ciudat cu dimensiunile acestei camere. Spațiul părea mai mic decât în realitate, judecând după distanța pe care au parcurs-o coborând scările.

Adam presupuse că era vorba de un perete fals sau un tavan coborât.

— Bună seara, spuse Irene Toller.

Stătea în ușă, cu spatele spre sursa de lumină. Adam nu se pricepea la moda feminină, dar chiar și din acel unghi obscur, rochia lui Irene Toller părea extrem de voluminoasă. Caroline îi împărtăși bănuielile potrivit cărora femeile mediumuri se îmbrăcau în haine mari,

grele, pentru a ascunde diverse aparate care creează efectele dorite în timpul unei ședințe.

Irene pătrunse în cameră cu un pas triumfător. Adam se ridică. Gilbert Smith făcu același lucru și se întinse spre a-i trage scaunul.

— Mulțumesc, domnule Smith. Irene se așeză și își întoarse privirea spre menajeră. Poți pleca acum, Bess.

— Da, doamnă. Bess ieși în hol și închise ușa.

— Vă rog puneți cu toții mâinile pe masă, așa cum fac eu, le explică Irene. Ea își sprijini palmele întinse pe suprafața acoperită de material.

Momentul potrivit pentru a-i strânge mâna lui Caroline, gândi Adam.

— Vă rog să nu mișcați mâinile de pe masă până la sfârșitul ședinței, continuă Irene. Acest lucru garantează autenticitatea demonstrației.

Adam știa foarte bine că nu era adevărat. Dar ceilalți, probabil, cu excepția lui Caroline, păreau să creadă că dacă mâinile erau la vedere tot timpul nu aveau de ce să se îndoiască.

Ritualul începu imediat. Se auziră șuierături slabe și o bufnitură puternică ce le făcu să gâfâie pe doamna Trent și domnișoara Brick.

Zgomotele veneau din diverse locuri ale casei, chiar și din colțurile întunecate și de sub masă.

— Ce e asta? întrebă doamna Trent speriată.

— Nu vă alarmați, spuse Irene. Este doar călăuza spiritului meu care ne anunță că este prezent aici. Numele lui este Sennefer. A fost preot odată, în Egiptul antic. Deține multe secrete și cunoștințe. Sunt mediumul lui. Prin intermediul meu va comunica cu voi, dacă va dori. Dar, mai întâi, trebuie să intru în transă.

Începu să tremure puternic, așa cum procedase și la demonstrația de scriere spirituală. Capul i se smucea cu

putere în față și în spate.

Adam îi privea cu atenție mâinile. Rămăseseră complet nemișcate pe masă.

Masa se mișcă dintr-o dată și se ridică câțiva centimetri deasupra podelei.

— Uimitor, șopti Gilbert Smith.

— Dumnezeuule, plutește în aer. Entuziasmul domnișoarei Brick se transformă în teamă.

— Toate mâinile să rămână pe masă, strigă Irene cu o voce gravă, răsunătoare.

Adam privi repede mâinile. Toate erau la vedere, inclusiv ale lui Irene.

Masa coborî la loc, pe podea. Degetele lui Irene se aflau în aceeași poziție.

— Priviți, țipă doamna Trent. E ceva deasupra.

Adam privi uimit spre tavan, chiar deasupra mesei. Observă o umbră palidă, fantomatică, albicioasă, în întunericul de deasupra capetelor. Alunecă precum fantomele și, apoi, dispăru.

— Dumnezeuule, ce-a fost asta? șopti domnișoara Brick.

O mână cadaverică se ridică pe lângă masă, în apropierea lui Irene. Se ridică ușor și o bătu pe umăr pe domnișoara Brick. Aceasta tresări.

— Nu vă temeți, spuse Irene grav. Spiritul nu vă va face nici un rău.

Domnișoara Brick stătea țeapănă, țintuind cu privirea umbra. Mâna albă ca varul coborî la loc sub masă.

— M-a atins, strigă domnișoara Brick speriată. Spiritul chiar m-a atins.

Înainte ca ceilalți să reacționeze în vreun fel, se produsese alte bufnituri și zgomote. Urmă o bătaie înăbușită de clopot.

— Sennefer spune că a fost manifestarea unui spirit care dorește să comunice cu unii participanți la această ședință.

Irene se contorsionă, strângând din ochi. Fața i se schimonisi. Apoi, ochii i se deschiseră larg și fixară un punct imaginar. Dorește să-i transmită un mesaj doamnei Trent și domnișoarei Brick.

Doamna Trent era vădit nedumerită.

— Nu înțeleg.

— Cine e? întrebă domnișoara Brick la fel de surprinsă.

Dangătele se opriră.

— Acest mesaj este de la... Irene vorbea sacadat, ca și cum ar fi vrut să transmită o telegramă din altă lume... o prietenă, da, este spiritul unei prietene care a murit acum câțiva ani.

Doamna Trent înțepeni.

— Dumnezeu mare, este doamna Selby?

Domnișoara Brick înmărmuri și ea și cercetă cu privirea colțurile camerei.

— Tu ești, Helen?

Urmă o altă rafală de bocănituri și dangăte.

— Helen Selby vă transmite toate cele bune, spuse Irene.

Alte zgomote și sunete ascuțite.

— Spune că vă poate oferi câteva sfaturi cu privire la banii dumneavoastră.

— Minunat, zise doamna Trent, și mai entuziasmată.

— Ce vrei să ne spui? întrebarea doamnei Brick răsună în toată camera.

Bătăi ușoare, ropote și sunet de clopote.

— În curând, veți întâlni un domn, spuse Irene. El vă va propune o investiție foarte bună. Dacă acceptați, la sfârșitul anului veți fi foarte bogate.

— Cum îl cheamă pe acel bărbat? întrebă doamna Trent, în același timp uimită și încântată.

— Nu vă pot dezvălui numele lui, răspunse Irene cu voce tare. Dar îl veți recunoaște pentru că veți afla de la el că a

cunoscut-o cândva pe Helen Selby. Când îi veți spune că ați fost prietene bune, vă va propune să profitați de o ocazie extraordinară pentru a vă investi banii.

— Helen, nu știm cum să-ți mulțumim, șopti domnișoara Brick.

Gilbert Smith aruncă o privire cercetătoare.

— E vreo problemă dacă particip și eu la afacere, doamnă Selby? Numele meu este Gilbert Smith. Nu ne-am întâlnit niciodată în timpul vieții, dar se pare că am făcut-o acum.

Fu întrerupt de o suită de dangăte și bufnituri.

Zgomotul se opri brusc.

Irene îl privi fix, cu fața, în continuare, schimonosită.

— Helen Selby este deranjată de propunerea dumneavoastră, domnule Smith. A spus că dumneavoastră nu veți fi contactat.

— Înțeleg, bolborosi Smith. Totuși, a meritat să încerc.

Un zgomot, care lui Adam i s-a părut că suna ca o balama neunsă, răsună dintr-un colț al camerei. Toate capetele se întoarseră în acea direcție. Urmară din nou bufnituri și dangăte.

— Un alt spirit vrea să comunice cu voi, spuse Irene. Acesta are un mesaj pentru doamna Fordyce.

— Al cui este acest spirit? întrebă Caroline repede.

Urmară câteva zgomote surde și pocnete.

— Nu știu prea bine. Irene dădu impresia că se concentrează foarte tare.

Alte zgomote surde.

— Cred că un bărbat, spuse Irene nesigură. Un domn... a, da, acum îl văd. Este spiritul răposatului soț.

Caroline îngheță în scaun.

Adam se înfurie. Jocul ăsta prostesc mersese prea departe. Cum îndrăznește să o tortureze pe Caroline cu așa-zise mesaje de la soțul mort? Ar fi vrut să pună capăt

acestei situații aberante.

— Nu, vă rog, șopti Caroline, ghicind intențiile lui. E în ordine. Nu e nici o problemă. De fapt, abia aștept să aud ce-mi transmite dragul meu Jeremy. Moartea lui a fost așa de bruscă! Nu am avut ocazia să ne luăm rămas-bun.

Adam ezită. Ar fi dorit să o ia de acolo, dar și-a dat seama că nu ar fi acceptat de bună-voie. Era decizia ei. Dacă insistă să rămână, trebuia să-i fie alături. Era o femeie deșteaptă. Mai mult ca sigur și-a dat seama că Irene Toller încurcase borcanele.

La naiba! Numai el era de vină pentru tot ce se întâmpla acum. Dacă n-ar fi implicat-o pe Caroline în afacerea asta, femeia nu s-ar fi aflat aici.

După o nouă serie de bufnituri, pocnituri și dangăte, Irene privi peste masă, spre Caroline.

— Jeremy spune că te iubește și te așteaptă pe Lumea Cealaltă cu brațele deschise. Într-o bună zi veți fi iar împreună și veți trăi fericirea care v-a fost răpită atunci când el a plecat.

— Înțeleg, spuse Caroline cu o voce ciudată.

Sună un clopoțel.

Irene tresări. Mâinile îi tremurau pe masă.

— Spiritul spune că nu mai poate comunica în noaptea aceasta. Va încerca în viitorul apropiat. Irene înțepeni, apoi, se zvârcoli în scaun. Gata. Spiritele s-au îndepărtat. Vă rog să părăsiți camera. Sunt epuizată.

Ușa se deschise și în prag apăru menajera.

— Ședința a luat sfârșit, anunță Bess. Trebuie să plecați cu toții pentru ca doamna Toller să-și poată reveni.

Trăsura alerga înapoi spre Corley Lane, pe străzile învăluite în ceață. Interiorul era cufundat în umbre pentru că Adam nu aprinsese lumina. Se gândise că doamna Fordyce va aprecia acel moment de intimitate după acea experiență enervantă.

În forul său lăuntric, Adam încă mocnea. Se uită la Caroline, neștiind ce ar putea să-i spună. Stătea acolo, în fața lui, cu umerii acoperiți de un șal călduros și cu fața abătută. Părea pierdută printre amintiri.

O parte din el și-ar fi dorit să-i spună o vorbă bună, dar o altă parte ar fi vrut să-i atragă atenția că nu trebuie să dea crezare celor întâmplare la ședința de spiritism. În altă ordine de idei, dacă soțul pierdut îi vorbise într-adevăr din mormânt, și lucrul acesta o liniștise, cine era el să-i răpească această plăcere?

Ar fi fost în stare s-o strângă de gât pe Irene Toller fără nici o remușcare. Cum putea să facă dintr-o asemenea ședință un motiv de distracție sau chiar o modalitate cinică de a-i șantaja pe proști și pe naivi? Toate ca toate, afacerile erau afaceri. Nimeni n-o știa mai bine decât el. Dar să speculezi amărăciunea unei femei i se părea inacceptabil.

Adam își jură ca înainte de a-și rezolva treburile, să facă tot posibilul ca Irene Toller să fie privită ca o hoață, așa cum era de fapt.

— Îmi pare rău că a trebuit să trăiești o experiență atât de tristă, spuse el în cele din urmă.

— Nu-ți face griji, Adam. Vocea ei era inexpresivă. N-ai nici o vină.

— De fapt, a fost vina mea. El își sprijini mâna de perna

scaunului. N-ar fi trebuit să cedez insistențelor tale de a veni cu mine în seara asta.

— Nu, nu trebuie să te învinuiești, spuse ea repede. Totul e în ordine.

— Ești derutată.

— Nu chiar. Te asigur.

— Nimeni n-ar putea să treacă printr-o asemenea experiență fără să fie afectat.

— Doar puțin... Ea ezită câteva clipe. Recunosc, mi s-a părut destul de ciudat. Dar îți dau cuvântul de onoare că nervii mei sunt tari. Cu siguranță, nu voi face o criză de isterie și nici n-o să mă las copleșită de melancolie.

— Nu m-am îndoit nici o secundă. În ciuda neliniștii sale evidente, admirația lui pentru ea creștea. Nu ne cunoaștem de mult, Caroline, dar trebuie să-ți spun că sunt uimit de stăpânirea de sine și de îndârjirea ta.

Femeia își deschise evantaiul, îl închise și, apoi, îl deschise din nou, cu niște gesturi nervoase, neobișnuite pentru ea.

— Mă flatezi, murmură într-un târziu.

Îi făcuse mai mult rău amintindu-i, dar, acum, nu mai avea ce face.

— Nu uita că Irene Toller este o impoastore desăvârșită, spuse el repede.

— Da, bineînțeles.

— A profitat de situația ta pentru a dezgropa vechi amintiri.

— Sunt conștientă de acest lucru. Închise evantaiul, apoi, își strânse degetele înmănușate. E un truc obișnuit folosit de mediumuri.

El își strânse mâna în pumn și își lovi coapsa.

— Din punctul meu de vedere, o afacere mizerabilă. Se bazează numai pe înșelăciune.

— Niciodată nu a dus lipsă de oameni care să se lase

înșelați cu zâmbetul pe buze.

Trăsura trecu pe lângă un șir de lămpi cu gaz. În lumina lor slabă se vedea chipul încordat al lui Caroline. Adam se temea că ea ar putea izbucni în plâns.

— Fără îndoială că ți-ai iubit soțul foarte mult. Își căuta cuvintele potrivite. Condoleanțele mele pentru pierderea suferită.

— Mulțumesc, dar a trecut ceva timp de atunci. Abia mi-am revenit după durerea suferită.

Lucrurile mergeau din ce în ce mai prost. Dacă ar fi avut puțină rațiune ar fi păstrat tăcerea până când ar fi ajuns la Corley Lane. Dar gândul că femeia ar fi putut alege într-o zi să-și urmeze soțul îl înspăimânta.

— Sper că vestea că iubitul Jeremy vă așteaptă pe Lumea Cealaltă vă mai consolează puțin, spuse el.

— *Destul!* Caroline deschise evantaiul cu o smucitură. Vă implor, nici un cuvânt în plus. Nu mai suport această discuție.

— Îmi cer scuze. Se pare că se repetase de nenumărate ori în seara asta. Nici nu-și amintea să-și fi cerut scuze de atâtea ori, în ultimul an. Subiectul este destul de dureros pentru dumneavoastră. Promit că nu vei mai participa niciodată la vreo ședință de acest fel. Am făcut o mare greșală când v-am dat voie să vă implicați în afacerea asta.

— N-a fost o greșală, spuse ea repede. Gândiți-vă numai la riscuri, domnule. Vă puteați periclita propriile interese, dacă v-ați fi lăsat antrenat în situația asta. Trebuie să fiți foarte atent.

— Toller trebuie pedepsită pentru grava înșelăciune pe care a comis-o în noaptea asta, spuse el grav. Este intolerabil să-și bată joc de durerea dumneavoastră.

Caroline scoase un țipăt scurt. Într-adevăr, era pe punctul de a izbucni în plâns. Alarmat, scoase de-ndată

batista.

— Nu e nevoie, domnule, mormăi ea. Nu sunt copleșită de durere. Cred că ar fi momentul să spun adevărul. Văd că nu există altă cale să vă fac să înțelegeți.

— Ce să înțeleg?

— Irene Toller nu este singura expertă în înșelăciuni. Nu există niciun Jeremy Fordyce. Eu l-am inventat.

Adam înmărmuri pe moment, uimit de propria-i reacție. Era de așteptat ca ea să-l surprindă cu alte dezvăluiri. Oricum, nici prin cap nu i-ar fi trecut așa ceva.

Știa prea bine de ce nu reușise să anticipeze întâmplările. Dorise să creadă că ea este o văduvă în toată regula. I se păruse confortabil gândul că era o femeie ce depășise regulile nescrise după care se conduc cele mai multe tinere necăsătorite.

— Nu ai fost măritată niciodată?

— Mă tem că nu. După dezastrul din Chillingham, acum trei ani, m-am gândit că viața mea va fi mai liniștită dacă aveam să fiu privită ca o văduvă și nu ca o femeie nemăritată. După ce ne-am mutat la Londra, mi-am luat numele de Fordyce atât în viața profesională, cât și în cea personală.

Adam descoperi faptul că schimbase locația scandalului.

— Te superi dacă te rog să-mi spui adevăratul nume?

Caroline ezită.

— Caroline Connor.

— Înțeleg. Urmă un moment în care se gândi că era singur, noaptea, alături de o femeie nemăritată, care nu ar fi fost lăsată să iasă din casă fără o însoțitoare. Da, sigur că ar fi preferat ca ea să fie văduvă.

— Observ că nu pareți prea încântat de vestea mea, domnule Hardesty. Dar știți și dumneavoastră cât de restrictivă este viața unei femei necăsătorite de vârsta mea. Lucrurile erau mai simple în provincie. Regulile

proprietății sunt ceva mai permissive acolo. Dar aici, la oraș, o femeie singură poate cădea ușor pradă amatorilor de bârfă. Unde mai pui că am fost implicată și într-un scandal și mai scriu și romane de senzație. Cred că înțelegeți amploarea problemei. A fost mult mai simplu să o fac pe Caroline Connor să dispară.

Adam se gândi cât de vehementă era Julia, înainte de a se căsători, împotriva restricțiilor pe care le impunea societatea fetelor tinere.

— Știu că proprietățile pot crea probleme. Dar țin să vă amintesc că există motive întemeiate pentru care există aceste restricții. Societatea este un loc periculos pentru femei. Există o mulțime de vagabonzi, indiferent de categoria lor socială, care nu ezită să profite de femei.

Mâna înmănușată îi tremura în vreme ce strângea evantaiul.

— Și cei mai periculoși sunt cei care se învârt în cercuri înalte, spuse ea în șoaptă.

Urmă un moment de tăcere. Nu spunea nimic, dar acea parte din el care era mereu atentă la lucrurile nefirești sau neașteptate din jur observă vehemența ei. Clar, scandalul de care pomenise implicase un bărbat care făcea parte din înalta societate.

Expiră profund.

— Credeți-mă că sunt conștientă de realitățile lumii, domnule. Preciez grija dumneavoastră, dar nu trebuie să vă osteniți să-mi explicați cum e cu proprietățile.

Adam își dădu seama că avea tot dreptul să invoce orice motiv care ar fi făcut-o să trăiască mai bine, așa cum își dorise.

— Scuză-mă, spuse el repede.

— Iertați-mă că am țipat la dumneavoastră.

— Ți-ai exprimat punctul de vedere. Din nefericire, actuala ta stare civilă complică și mai mult lucrurile.

- Nu înțeleg. Nu s-a schimbat nimic între noi. Adam aproape că zâmbi la această remarcă.
- Amândoi știm că nu ești chiar atât de naivă. Ea tresări și întoarse capul spre fereastră.
- Sunteți furios?
- Era oare furios? Nu știa cu certitudine.
- Hai să spunem doar că m-ai pus într-o situație extrem de dificilă.
- Nu are rost să gândești așa. Caroline părea îngrijorată. Lumea știe că sunt văduvă și nu văd de ce ar trebui să las altă impresie. Putem să menținem relațiile care au existat între noi, înainte de a vă mărturisi secretul meu.
- Chiar crezi că e posibil?
- Caroline părea exasperată.
- Nu sunt fragilă ca o floare. Chiar dumneavoastră ați spus că subiectele romanelor mele fac dovada unei bogate experiențe de viață.
- Dincolo de experiență, ai și tu o reputație, pe care trebuie să o protejezi.
- Dimpotrivă. În vorbele ei se simțea amărăciunea. Caroline Connor a avut o reputație. Dar a fost călcată în picioare acum trei ani. Doamna Fordyce n-are de ce să-și facă griji în privința asta.
- E părerea ta.
- Ea îl privi cu reproș.
- Cine s-ar fi gândit că în cele din urmă veți face dovada predispozițiilor dumneavoastră maniacale, domnule?
- Acuzația îl făcu să bată în retragere.
- Vă mărturisesc că sunt mai uimit decât dumneavoastră să descopere această latură a firii mele.
- Ea își strânse mâinile sub sâni și începu să bată cu tocul unui pantof.
- Să înțeleg că este rândul meu să-mi cer scuze. N-am

avut nici o secundă intenția de a vă aduce într-o *situație dificilă*, așa cum v-ați exprimat dumneavoastră.

— Știu asta. Ai și tu secretele tale, așa cum le am și eu pe ale mele, Caroline, spuse el după o clipă de ezitare.

— În această privință, am căzut deja de acord.

Adam se lupta acum cu un val de sentimente periculoase care îl răscoleau. Simți chiar o dorință nestăvilită de a o îmbrățișa și săruta până când va uita de nenorocitul care îi distrusese viața în Chillingham. Dar, în același timp, voia să facă ceva mult mai nesăbuit, un lucru pe care nu-l mai făcuse pentru altă femeie. Din motive necunoscute, pe care nu putea să și le explice, simți nevoia să echilibreze situația actuală. O impulsionase fără cea mai mică intenție până când îi dezvăluise unele secrete ale ei. Acum, voia să o recompenseze făcând același lucru.

— Vii cu mine în altă parte a orașului? Vreau să-ți arăt ceva.

— Acum? În toiul nopții?

— Da. Îți promit că nu e nici un pericol.

Caroline păru surprinsă.

— Nu mi-e frică de tine.

Poate că va refuza invitația. Poate că era mai bine pentru ea. Aștepta răspunsul ei, ca și cum viitorul său ar fi depins de acesta.

— Foarte bine, spuse ea. Mătușile mele întârzie în noaptea asta. Nu vor fi acasă ca să-și facă griji, dacă întârzii.

Înainte ca ea să se răzgândească, se ridică, deschise ușa și îl strigă pe Ned.

16

Decizia de a-l însoți pe Adam într-o călătorie cu trăsura, noaptea, era de departe lucrul cel mai spectaculos pe care îl făcuse în viața ei. O cuprinse o ciudată stare de neliniște. Oare unde o ducea? Ce voia să-i arate?

N-a pus însă nici o întrebare. Și-a dat seama de faptul că ceea ce dorea să-i dezvăluie era extrem de important pentru el. Trebuia să-l lase în pace.

Își strânse șalul mai bine în jurul umerilor și privi pe fereastra trăsorii la ceața care învăluise străzile. Se aflau acum într-un cartier mai sărăcăcios. Felinarele cu gaz se răriseră pe străzile acelea lăturalnice. Erau puține lumini la ferestre și doar câteva trăsuri pe stradă. Aleile întunecoase inspirau teamă, făcând să ți se zburlească părul pe spinare.

Au trecut de un han. Prin geamurile afumate, Caroline a putut vedea bărbații îmbrăcați în salopete murdare și câteva femei în rochii ponosite. Stăteau la mese și beau bere și gin.

— Nu-ți fie teamă, spuse Adam, observându-i neliniștea. Suntem într-un cartier sărac, dar îl cunosc foarte bine. Nu e nici un pericol.

— Nu mi-e teamă, *atâta timp cât sunt împreună cu tine*, îl asigură ea.

Trăsura dădu colțul și coborî pe o străduță încețoșată. O femeie îmbrăcată cu o rochie modestă râdea în lumina unui felinar. După ce a oprit trăsura, s-a apropiat de fereastră, desfăcând șalul pentru a-și descoperi sânii, și a strigat cu o voce de bețiv.

— Am marfă bună, domnule, chiar aici. Prețul e un

chilipir pentru ceea ce ofer. Apoi, privi încruntată. Ce-i asta? Văd că ați găsit pe cineva, să vă întrețină în seara asta. Bine, poate data viitoare. Voi fi tot aici, domnule. Să mă căutați. Numele meu este Nan.

— Mi-e milă de femeia aceea, șopti Caroline.

— Nu ești șocată?

— Sunt conștientă de faptul că o femeie care nu are nici un fel de venituri este nevoită să se vândă pe străzi.

— Ai dreptate. Adam scormoni în buzunarul hainei, scoase un pachetel și-l azvârli pe geam cu un aer foarte natural. Prostituata se repezi la el, apucă pachetul și îl desfăcu repede.

— Mulțumesc domnule, strigă ea după trăsura care se îndepărta. Sunteți foarte generos. Sărută pachetul, se răsuci pe călcâie și se pierdu în întuneric.

Caroline observă după felul în care erau împachetați banii că Adam mai făcuse și înainte asemenea gesturi.

— Data trecută când am fost pe aici, era o altă femeie sub felinarul ăsta. Părea foarte bolnavă. Mă întreb dacă a supraviețuit.

— I-ai dat și ei bani? întrebă Caroline.

— Da. Și am îndrumat-o spre un azil care putea să-i ofere un pat și o masă caldă. Dar cred că a cheltuit banii pe opiu, gin și zaruru, așa cum va face fără îndoială și Nan, în seara asta.

— Deși știai asta continui să le dai bani?

— Unele dintre ele au copii în întreținere. Caroline îi observă prin întuneric chipul încordat. Uneori, sunt copii sub felinarul ăsta.

Trăsura mai făcu o cotitură după care se opri în mijlocul străzii. Caroline privi afară și zări o ușă cufundată în beznă.

— Vino, spuse Adam.

El se dădu jos din trăsură și se întoarse ca s-o ajute la

coborâre.

— Rămânem puțin aici, Ned, spuse el. Du-te la cârciuma din capătul străzii și ia-ți ceva cald de băut. O să fluier atunci când ne vom hotărî să plecăm.

— Bine, domnule. Ned își duse mâna la șapcă în semn de aprobare.

Adam o conduse pe Caroline spre intrare. Când ajunseră în dreptul ei, scoase o cheie din buzunar și deschise ușa.

Pătrunseră într-un hol mic. Adam aprinse o lampă pe care o luă în mână. Cu cealaltă o prinse pe Caroline și urcară împreună o scară îngustă.

— Acum, nu locuiește nimeni aici. Clădirea aceasta îmi aparține și trebuie să-i fac niște modificări.

Caroline îl privi derutată.

— Ce vrei să faci cu ea?

— Am niște planuri.

Când ajunseră în capătul scărilor, Adam îi lăsă mâna și o conduse printr-un hol în fața unei alte uși închise. Scoase din nou o cheie.

Fără nici un cuvânt, deschise ușa și se trase într-o parte pentru a o lăsa să intre într-o cameră întunecată, foarte scundă.

Caroline păși înăuntru, ușor nesigură din cauza întunericului dens. Această cămăruță sărăcăcioasă avea o importanță foarte mare pentru Adam.

Singura fereastră era acoperită de o perdea simplă, din pânză. Avea foarte puțină mobilă - doar un pătuț și o masă. Podeaua era goală. Nu mai exista nici un obiect în cameră, în schimb era curată și aerisită. Focul ardea în cămin.

Adam o însoți de partea cealaltă a pragului, închise ușa și așeză lampa pe masă. Apoi, își întoarse privirea spre ea.

— Aici am locuit eu până la optsprezece ani.

O privi cu calmul lui misterios, dar Caroline era conștientă de emoțiile puternice care îl cuprinseseră.

— Nu te-ai născut bogat?

Adam o privi cu un aer amuzat.

— Mama mea a lucrat într-un salon de croitorie. S-a căsătorit cu tatăl meu la vârsta de optsprezece ani. El era muncitor într-o companie navală. A murit într-un accident pe un doc, doi ani mai târziu, după ce m-am născut. Mama n-a mai rămas cu nimic, în afară de un inel al lui și niște cărți. A amanetat inelul ca să plătească chiria și să cumpere mâncare, dar a păstrat cărțile.

Rezumatul acesta concis a fost reprodus pe un ton detașat, ca și cum Adam și-ar fi amintit despre niște secvențe plictisitoare, din istoria antică.

— Sărmana mamă! Cred că s-a aflat într-o situație disperată, spuse încet Caroline.

— Da. Muncea toată ziua la atelier. Noaptea ne învăța să citim și să scriem folosind ca manuale cele câteva cărți pe care le avea de la tata.

Caroline își strânse mâinile la piept.

— Ce femeie curajoasă și îndârjită!

— Da, a fost. Figura îi era și mai rece și detașată. A murit de gripă când aveam unsprezece ani.

— Îmi pare rău, Adam. Ce ai făcut? Cum ai supraviețuit?

— Mama m-a învățat să scriu și să citesc, dar am primit și un altfel de educație în toți acei ani în care am crescut pe străzi. Începusem să mă obișnuiesc cu acest fel de viață înainte ca ea să moară. Am reușit să mă hrănesc și să plătesc chiria.

— Cum ai izbutit să te întreții?

— Am cumpărat și am vândut secretele altora, răspuse el simplu.

— Nu înțeleg.

— Îți amintești de Maud Gatley? Femeia aceea dependentă de droguri al cărei jurnal încerc să îl găsesc?

— Da, bineînțeles.

Adam își îndreptă bărbia spre ușă.

— Era o prostituată care trăia vizavi de camera noastră. Își aducea des clienții în camera proprie. Uneori, bărbații care treceau prin patul ei îi divulgau secretele, iar ea mi le spunea mie.

— Și ai găsit cui să le vinzi? întrebă Caroline neîncrezătoare.

Adam zâmbi rece și continuă:

— Există o piață destul de dezvoltată și profitabilă unde poți vinde aceste secrete, mai ales, când ele aparțin unor domni care se învârt prin cercurile înalte ale societății.

— N-am știut asta.

— Maud era foarte frumoasă pe vremea aceea și nici nu devenise complet dependentă de drog. Printre clienții ei se numărau câțiva bărbați bine situați. Treaba mea era să găsesc cumpărători pentru bârfele și zvonurile pe care ea le auzea în timpul muncii ei. Împărțeam profitul. Pentru un timp, afacerea asta a fost avantajoasă pentru amândoi.

Lui Caroline îi veni o idee.

O poveste extraordinară!

— Mă bucur că ți se pare palpitantă, spuse Adam, ridicând o sprânceană. Dar te avertizez: dacă apare vreun cuvânt despre asta în romanele tale, voi fi foarte dezamăgit.

Ea îl privi sfioasă.

— Bineînțeles că voi schimba numele.

— O simplă schimbare de nume nu va reuși să ascundă identitatea personajelor.

— Doar te tachinam, Adam, sper că ești conștient de acest lucru. Continuă.

— În anii următori, am mai dobândit două surori și un frate.

— Cum adică i-ai *dobândit*?

— Uneori, poți găsi o orfană care este scoasă la licitație

pentru bordelurile destinate bărbaților care preferă fete virgine, sub doisprezece ani.

— Dumnezeu!

— Uneori, poți găsi o fetiță de trei ani abandonată lângă un tomberon.

— Adam, vrei să spui că...

— Uneori, poți găsi un băiețel care, la patru ani, a fost pus sub un felinar și obligat să cerșească, dar pe care nu l-au mai recuperat părinții.

— I-ai luat pe toți la tine? Nici nu știu ce să mai spun. Sunt uimită.

Adam ridică din umeri.

— Câștigam ceva bani pe străzi, pe vremea aceea. Îmi puteam permite să mai hrănesc și alte guri. Plus că aveam la cine să mă întorc seara.

— I-ai învățat și pe ei să citească și să scrie, cum a făcut-o mama ta?

— Nu prea aveai altceva de făcut seara.

Caroline ridică un deget și arată în jurul camerei.

— Cum ați încăput în cămăruța asta?

— Lucrurile s-au schimbat când am împlinit șaptesprezece ani și jumătate. Atunci, am descoperit un secret foarte important. Era vorba despre o escrocherie foarte mare care afectase câțiva investitori din pătura înaltă a societății. Am vândut informațiile unui alt client un bărbat bogat și văduv. El le-a folosit pentru a se proteja pe sine și pe alți câțiva asociați de pericolul de a pierde o grămadă de bani.

— Continuă, îl îndemnă ea, fascinată de poveste.

În loc să răspundă imediat, Adam se îndepărtă de perete, își desfăcu brațele și traversă camera până când ajunse la sobă. Se lăsă în genunchi și aprinse un vreasc.

Privi văpaia care se stinse în câteva momente. Lui Caroline i se părea că trece în revistă momente din trecut

și se gândește pe care să le dezvăluie.

— Bărbatul acela bogat își pierduse nevasta și copiii în timpul unei epidemii de gripă, în urmă cu câțiva ani, spuse el, în cele din urmă. Era foarte bogat, dar se simțea singur. După câteva luni, în care am fost parteneri în câteva afaceri de acest fel, el mi-a oferit un post în cadrul afacerilor lui. Bineînțeles, poziția mea era neoficială.

— Dar tu abia împliniseși șaptesprezece ani. Ce fel de îndatoriri aveai?

— Ți-am mai spus. Mentorul meu era amator de secrete de orice fel, iar eu aveam darul de a le descoperi. Nu le primeam numai de la Maud, ci și de la proprietari de cârciumi, menajere, frizeri, spălătorese, lucrători la tribunal. Lista celor care îți pot furniza informații utile este nesfârșită.

— Înțeleg. Caroline se așeză pe marginea patului.

— Relația pe care o aveam cu clientul meu devenise chiar filială. Nu-mi oferise doar o poziție bună în societate, dar mă lăsase să și locuiesc în imensa lui casă. I-am spus că nu-mi pot părași fratele și surorile. Adam clătină din cap pe măsură ce își depăna amintirile. Așa că Wilson ne-a luat pe toți sub oblăduirea sa.

— Tu și frații tăi ați reușit să-i umpleți golul din suflet, pricinuit de pierderea familiei.

— Mi-a spus și el ceva asemănător acum câțiva ani. A fost ideea lui de a ne recomanda drept rudele sale îndepărtate. Mi s-a părut o idee îndrăzneată. I-am spus că n-o să meargă, dar el a reușit să-i convingă pe ceilalți. A angajat profesori particulari, instructori de dans și o grămadă de experți care să ne dea educația corespunzătoare. În cele din urmă, ne-a numit moștenitorii averii sale.

— Câte evenimente nemaipomenite! spuse Caroline încântată.

— Așa par acum, dar te asigur că nu ne-a fost prea ușor să ne acomodăm.

— Nu, bineînțeles, spuse ea calm. Atâta durere și pierderi. Atâta nesiguranță și pericole. Crede-mă, înțeleg foarte bine când îmi spui că viața asta nu ți se pare precum un roman de senzație. Sunt mândră că ți-am câștigat încrederea. Nu vreau să-ți înșel așteptările.

El o privi detașat.

— Dacă n-aș fi avut încredere în tine, nu ți-aș fi povestit niciodată trecutul meu.

— Cred că acum știi ce conține jurnalul pe care îl cauți. Cuprinde referiri la trecutul tău, al fratelui și surorilor tale, nu-i așa?

— Da. Maud știa toate aceste lucruri. În mod sigur, le-a consemnat în jurnalul ei. Elizabeth Delmont a citit jurnalul și a încercat să folosească informațiile acelea cu scopul de a mă șantaja.

— Acum, înțeleg de ce dorești atât de mult să-l recuperezi.

— Wilson m-a asigurat că familia noastră este destul de puternică pentru a face față unui scandal iminent. Are dreptate. Dar mă tem că nu va fi așa de simplu cum crede el. Julia este contesă de Southwood. Ea se află sub protecția soțului ei. Dar Jessica abia acum își face intrarea în înalta societate. Cine știe ce bârfe va trebui să suporte, dacă se va afla că a fost abandonată lângă un morman de gunoi?

— Scandalurile sunt mereu greu de suportat. Pentru o femeie tânără, care va trebui să le facă față, atunci când se pregătește să-și facă intrarea în societate, este încă și mai greu.

— În ceea ce-l privește pe Nathan, el a ales calea studiului și a cercetării. Pentru a reuși, va trebui să acceadă la cercuri mai exclusiviste ale societății. Cred că

nu va fi primit cu brațele deschise, dacă se va afla că a fost un copil al străzii.

— Instinctiv, tu încerci să-ți protejezi fratele și surorile. Sunt profund surprinsă de determinarea ta.

— E adevărat că încerc să-mi protejez familia, dar asta nu e un lucru atât de surprinzător. Este datoria mea să am grijă de ei.

Caroline dădu aprobator din cap.

— Sigur că acesta e punctul tău de vedere.

— Tu ești cea care îmi stârnește admirația, Caroline.

Femeia fu surprinsă de tonul serios cu care îi spuse aceste cuvinte.

— Te rog să mă ierți, dar eu credeam că nu prea ești de acord cu felul în care îmi câștig existența.

El păru că nu aude cuvintele ei.

— Ai întâmpinat și tu o mulțime de dificultăți și ai suferit multe pierderi, dar, în cele din urmă, ai ieșit victorioasă din toate aceste încercări.

— N-aș fi putut singură, spuse ea cu voce joasă. Dacă nu le-aș fi avut pe mătușile mele, Emma și Milly, viața mea ar fi luat cu totul alt curs, fii sigur de asta.

— Așa cum s-ar fi întâmplat și cu a mea, dacă nu ar fi existat Wilson Grendon. Dar asta nu estompează propriile tale realizări. Tu ai trecut printr-un scandal monstruos și încă mai ești înconjurată de oameni care te iubesc și cărora le ești devotată. Ți-ai folosit creativitatea și inteligența pentru a-ți făuri o carieră de succes.

Ea nu mai știa ce să spună. Se simțea din ce în ce mai bine. Nici un bărbat nu-i vorbise vreodată atât de sincer ca Adam. Și totuși, gândi ea, acestea nu erau genul de cuvinte pe care dorea să le audă din gura lui.

— Foarte frumos din partea ta, spuse ea într-un târziu, făcând eforturi să păstreze tonul formal al discuției.

— M-ai întrebat de ce te-am adus aici în noaptea asta.

Adam se îndreptă spre ea. M-am gândit că într-un fel te-am determinat să-mi dezvălui unele secrete personale și acesta era singurul mod în care puteam să echilibrez balanța. Dar asta nu e tot.

Atmosfera din cameră devenise mai intimă. Cuprinsă de o senzație plăcută, ea se ridică în picioare. Când Adam ajunse lângă ea, el își ridică mâinile și îi cuprinse fața între palme.

— Adevărul este că am vrut să știi că nu am nimic comun cu bărbatul care în acea primă zi a intrat în salonul tău și a încercat să te intimideze punându-ți tot felul de întrebări.

— Înțeleg. Nu știa ce să mai spună. Simțea atât de acut căldura și puterea mâinilor lui, încât abia mai respira, nici vorbă să mai poată gândi coerent.

— Sunt conștient de faptul că în fața ta pot părea un alt bărbat egoist și arogant ce se învâрте în cercuri distinse. Dar nu m-am născut în mijlocul lor. Port haine elegante, sunt membrul unor cluburi și fac afaceri cu oameni din această lume, dar în adâncul sufletului meu voi fi mereu străin de ei. Eu știu acest lucru, chiar dacă asociații mei de acum nu-și dau seama de asta.

Caroline îl prinse de încheieturile mâinilor.

— Înțeleg ce spui.

— Te-am adus aici ca să-ți dovedesc că știu ce înseamnă să te zbați și să lupti din greu pentru a supraviețui. Într-adevăr, pentru a-mi atinge aceste scopuri am făcut lucruri care te-ar putea șoca.

— Nu pot să cred așa ceva.

— E adevărat, spuse el cu asprime. N-o să te plictisesc cu asemenea secrete. Dar vreau să înțelegi că nu am uitat lecțiile pe care le-am învățat în anii petrecuți în această cameră. N-am să le uit niciodată. Sunt parte din ceea ce sunt acum.

Caroline oftă.

— Poți fi și arogant. Uneori, ești extrem de îndârjit, chiar încăpățânat. Însă eu știu că nu faci parte din categoria acelor bărbați care și-ar bate joc de o femeie, ar folosi-o pentru a-și satisface scopurile egoiste și, apoi, ar expune-o scandalurilor.

El strânse ușor mâinile, lăsându-i capul pe spate.

— Pot să înțeleg din spusele tale că nu mă mai consideri o amenințare pentru tine și mătușile tale?

— N-o să ne distrugi pe toate trei pentru un capriciu sau o simplă bănuială. Acum, știu că ești omul care va căuta mereu adevărul.

Caroline se simțea eliberată de tensiunea de la început. El îi mângâie cu un deget buza inferioară.

— Ți mulțumesc mult, șopti el. Aș fi curios să aflu care a fost lucrul care te-a determinat să ai încredere în mine.

— Dacă vrei să știi, intuiția m-a ajutat încă de la început, chiar dacă mi te-ai prezentat sub un nume fals. Logica și stăpânirea de sine au fost cele care m-au temperat, bineînțeles.

— Logic, recunosc și el.

— Mai erau și alte persoane la care trebuia să mă gândesc, îi aminti ea.

— Emma și Milly.

— Exact. În seara asta, când te-am văzut atât de furios pe doamna Toller, mi-a fost teamă că vei risca și vei încerca să o demaști înainte de vreme. Nu am vrut să-ți periclitez investigațiile.

— Și, astfel, mi-ai împărtășit unul dintre secretele tale.

— Da.

— Iar eu ți-am împărtășit câteva din ale mele. Dar mai există un secret pe care aș vrea să ți-l dezvălui în seara asta.

Caroline deveni nerăbdătoare.

— Ce mai este?

El îi apăsă cu degetele obrajii.

— Chiar dacă nu ești văduvă, situația se menține în continuare extrem de dificilă. Sunt foarte fericit să aflu că nu suferi pentru un bărbat care speră să te aștepte cu brațele deschise pe lumea cealaltă.

— De ce este acest lucru atât de important pentru tine?

— Pentru că vreau să te mai sărut o dată și n-aș vrea să concurez cu o stafie.

— O, da. Da, te rog.

Adam o sărută cu patimă. Răvășită de avalanșa senzațiilor care o cuprinseseră, ea se clătină pe picioare, dar el o ținea strâns lipită de piept.

— Adam, șopti ea când îi simți arsura sărutului.

— Atât de pasional și atât de plin de dragoste. El îi sărută una dintre sprâncene și își lăsă mâna să coboare ușor pe spattele ei.

Ea îi înlănțui gâtul cu brațele și își plimbă buzele de-a lungul gurii lui.

Mângâierea ușoară îl electriză. El gemu și o sărută din nou, cu patimă sporită.

După câteva momente, Caroline îi simți degetele pe șireturile rochiei sale. Corsetul rigid se deschise ușor ca o armură despăcată la mijloc.

— Nu înțeleg cum pot femeile să se supună capriciilor modei, spuse el cu o voce răgușită. Să porți o astfel de rochie este ca și cum te-ai învărti în jurul unei cuști mici și bine ferecate.

— Dar e preferabil atâta vreme cât cușca este îndepărtată, zise ea cu seriozitate. De îndată ce rosti aceste cuvinte, Caroline le regretă. Ah, cred că nu asta am vrut să spun.

El râse ușor, apoi, o sărută din nou.

— Cuvintele n-au nici o importanță. Cred că înțeleg tot

ce vrei să-mi spui.

— Poate va fi mai ușor dacă am să termin eu treaba asta în locul tău.

— Nici gând. Îți interzic. Dezbrăcându-te mă simt ca și cum aş desface un cadou foarte bine împachetat. Nu subestima niciodată plăcerea așteptării.

Ea își încleștă degetele de pieptul cămășii lui de in.

Când Adam reuși să desfacă rochia până deasupra sânilor, se opri puțin și ridică privirea spre chipul ei.

— Dumnezeule, nu-mi vine să cred.

Inima ei se strânse. Oare era dezamăgit de ceea ce descoperise?

— Ceva nu e în ordine?

— Da. El înălță capul și o privi neajutorat. Nu pot face mai mult decât să-mi încurc mâinile în șireturile astea.

— Chiar așa? Ea era încântată de efectul pe care îl avea asupra lui.

— Vreau să te port pe un tărâm de plăcere și pasiune romantică. În schimb, mă simt ca un nerod neîndemânatic.

— Poate va fi mai ușor dacă te ajut și eu, îi sugeră ea din nou.

Cu degete tremurânde, Caroline începu să-și desfacă rochia.

Ochii lui Adam străluciră.

— Da, spuse el. Cred că va fi de mare ajutor.

În câteva momente a rămas doar în cămașa de corp, ciorapi și pantalonași. Rochia grea zăcea acum într-un morman înalt, pe podeaua de lemn. Adam își scoase cravata, vesta și cămașa albă de in. Stătea în fața ei doar în pantaloni.

Pâlpâirile focului îi dezvăluiau corpul musculos. Fascinată, ea își plimbă degetele de-a lungul pieptului lui.

— Ești impunător ca o statuie din aur vechi, șopti ea.

El schiță un zâmbet amuzat.

— Sper că sunt mai cald și puțin mai tânăr.

— *Mult* mai cald și mult mai tânăr. Într-un cuvânt, perfect. Caroline simțea nevoia să se lase învăluită de căldura trupului lui.

— Iubita mea. Mă înnebunești.

I-a fost destul de greu să-l dezbrace pe Adam, mai ales, pentru faptul că nu mai dezbrăcase niciodată un bărbat. După ce i-a scos cămașa, s-a oprit pentru că îi lipsea curajul de a-i desface nasturii pantalonilor. Din fericire, lui nu i se păru neobișnuită ezitarea ei.

O luă în brațe și o așeză cu grijă pe pat. Apoi, se debarasă de hainele pe care le mai avea pe el cu cea mai mare dezinvoltură.

Caroline era înmărmurită.

Își aminti totuși că fusese crescută în provincie și se purta altfel decât femeile de la oraș. Emma și Milly avuseseră întotdeauna o concepție modernă în privința educației pe care trebuia să o primească o tânără. Oricum, trebuia să știe la ce să se aștepte de la o primă întâlnire de acest fel cu un bărbat. Cu toate astea, era uimită.

Adam ezită puțin și se opri la marginea patului. Fața abia i se zărea în lumina care pâlpâia în cămin.

— E vreo problemă?

— Nu. Se ridică și îi prinse mâna strâns.

— Nu e nicio problemă.

El coborî ușor pe pat și o strânse cu brațele. Îi scoase acele de păr, unul câte unul. Tresări când auzi zgomotul pe care îl făcură la contactul cu podeaua.

— Nu mă așteptam la așa ceva în noaptea asta, șopti el, sărutându-i gâtul. Te-am adus aici mânat de un impuls, iar acum regret enorm.

Lui Caroline i se opri respirația.

— Dacă te-ai răzgândit...

— *Niciodată*. Degetele i se încleștară în părul ei. Sunt

copleșit de dorință. N-aș putea să renunț acum, chiar dacă viața mea ar depinde de acest moment. Nu, regretul meu este că nu te-am dus într-o încăpere mai elegantă. Meriți mai mult decât această cameră amărâtă.

Ea se liniști și îl mângâie pe față.

— Camera aceasta este perfectă, Adam. Tot ce se întâmplă în noaptea asta este perfect.

El puse mâna pe piciorul ei acoperit de ciorap. Intimitatea atingerii lui era aproape insuportabil de excitantă.

Era ca și cum toată viața până atunci s-ar fi plimbat printr-o grădină, iar acum s-ar fi trezit în mijlocul unei jungle tropicale, exotice.

— Ești atât de frumoasă! Adam desfăcu nasturii cămășii și îi sărută curba lină a sânilor.

Nu era deloc frumoasă, gândea ea. Dar în noaptea aceasta el o făcea să se simtă ca și cum ar fi descins direct din Cleopatra, Elena din Troia sau Venus.

Când Adam prinse un sfârc între dinți, fu cuprinsă de un val de plăcere. Coapsa lui Adam o lipise de așternutul patului.

Când degetele lui au atins-o prin șlițul desfăcut al pantalonașilor cu dantelă, aproape a strigat de plăcere. Era profund surprinsă și nu-și mai putea controla respirația și pulsul.

Nimic din ce trăise înainte nu fusese precum atingerea lui Adam pe care o simțise în cel mai delicat loc al corpului său.

— Ești aproape udă și gata să mă primești în tine, îi șopti el la ureche.

Caroline era puțin rușinată pentru că Adam simțise căldura umedă dintre picioarele ei, dar nu se putea desprinde din îmbrățișarea lui. El desfăcu în cele din urmă panglicile care strângeau pantalonașii de dantelă. Se ridică

spre ea și o sărută între sâni. Ea își lăsă capul să cadă pe lângă mâna lui. Se simțea prinsă în strânsoare, fierbinte și disperată.

— Te rog, șopti ea, încolăcind un picior peste corpul lui muscular.

Adam își schimbă ușor poziția, iar ea simți și mai multă presiune.

— Da, spuse ea, e așa de bine.

— *Caroline.*

El o penetră cu frenezie.

Ai grijă ce-ți dorești, gândi ea.

Se așteptase la așa ceva, dar totuși durerea o luă prin surprindere pentru că în urmă cu câteva momente trăise cea mai înnebunitoare plăcere.

— Dumnezeule! Se smuci violent și îi împinse instinctiv umerii. Oprește-te! Cred că ceva nu este în ordine.

Adam îngheță.

Încercă să se retragă ușor de sub el.

— Iartă-mă. E greșeala mea. Nu mi-am dat seama, știi. Adică, am crezut că am reușit...

— Caroline, nu te mișca, te rog.

— Te superi dacă te rog să te dai la o parte?

El gemu. Femeia putea vedea sudoarea de pe sprânceana lui. Falca i se încleștă ca și cum ar fi fost în agonie. Ochii îi erau pe jumătate închiși. Cu un efort evident de voință, începu să se retragă din corpul ei.

Senzația nu era neplăcută.

— Așteaptă, strigă ea. Îi înconjură spatele cu mâinile și îl strânse. Poate nu e nevoie.

— Caroline, mă aduci în pragul nebuniei.

— De fapt, acum nu mai este atât de neplăcut. Se zvârcoli din nou și avu o senzație plăcută. Poate dacă vei continua foarte ușor.

— Foarte ușor? Se sprijini în coate și îi cuprinse fața

între palme. Fiecare mușchi al corpului său părea sculptat în fier. Gura îi schiță un zâmbet care ar fi putut incendia întregul oraș. Așa, vrei să spui?

Începu să se miște din nou, însă mai lent de data asta.

Corpul ei se relaxă. Își coborî mâna și începu să o mângâie cu degetele răsfirate. Ea se încorda, însă nu mai respinse împreunarea. Era o senzație copleșitoare.

— Da, șopti ea. Da, așa e cel mai bine.

— Ridică genunchii, iubito, murmură el.

Ea se supuse. Se simțea tot mai excitată.

— O, Caroline, îi șopti el la ureche. Sunt pierdut cu desăvârșire.

Înainte ca ea să îl întrebe ce însemnau acele cuvinte ciudate, el începu să se miște cu frenezie.

Mișcarea aceea răscolitoare o făcu să se încordeze până când nu mai putu suporta stimulii atât de puternici. Se zvârcoli. Eliberarea îi dădu senzația de zbor. Adam scoase un geamăt înăbușit și se încorda.

În ultimul moment, se smulse dinlăuntrul ei și căzu deasupra ei, iar în cele din urmă ejaculă peste așternut.

Mult timp după aceea, Adam își puse o mână sub cap și o trase pe Caroline sub pătura veche. Ea se foi ușor și se lipi de el ca și cum s-ar fi pregătit să adoarmă. O idee excelentă, gândi el, dar imposibilă în acea noapte.

— Când aveai de gând să-mi spui? întrebă el.

Știa că vorbele lui n-aveau nici un pic de romantism, dar nu și le putea lua înapoi. Încerca să echilibreze o multitudine de emoții care îl zdruncinaseră profund.

Înăuntrul său știa că nu dorește să dezvăluie micile indicii concludente în privința lipsei de experiență a lui Caroline. Însă fusese prea încântat la gândul că este văduvă. Când acele închipuiri confortabile au dispărut, în seara aceea, a avut unele bănuieli despre un posibil trecut obscur și ceva afaceri scandaloase.

Dar Caroline era plină de surprize.

Căscă delicat și scoase un picior de sub pătură ca o pisicuță.

— Ce să-ți spun?

Îi simți degetele picioarelor plimbându-i-se pe gambă. Mângâierea ușoară avu un efect electrizant.

— Că ești virgină.

Caroline amuți. Apoi, se ridică într-un cot și îl privi derutată și ușor încruntată.

— Trebuia să te anunț în prealabil?

— Da, spuse el hotărât. Se simțea stânjenit față de ea. Trebuia să-mi spui. Am și eu regulile mele în privința fetelor inocente.

— A, deci asta era problema. Fața i se luminează imediat. Ai o regulă.

— M-ai dus de nas, dar tu ești aceea care și-a asumat riscul, Caroline, o avertiză el.

— Să cercetăm situația aceasta în mod logic. Prin fete inocente cred că înțelegi domnișoare foarte tinere și lipsite de experiență, și care trebuie să-și protejeze reputația până în momentul căsătoriei. Așa-i?

— Destul de corect, aprobă el, atent la spusele ei. Răspunsul ei volubil îl puse în gardă. Încerca să-l manipuleze. Ea îl învăluie într-un zâmbet radios.

— Atunci nu ai de ce să-ți faci griji. Nu intru în categoria inocentelor, deci nu ai încălcat nici o regulă.

El prinse o șuviță răvășită din părul ei, o răsuci pe degete, apoi, o trase ușor spre sine.

— Nu?

— Nu, să știi. Ridică o mână pentru a-și înșira argumentele unul câte unul: mai întâi de toate, nu sunt o *tânără* doamnă. Am douăzeci și șapte de ani și am trecut de mult de vârsta la care mai pot fi considerată inocentă sau bună de măritat.

— Caroline...

— În al doilea rând, în circumstanțele neplăcute în care am întâlnit un bărbat care poate fi considerat o bună partidă pentru o căsnicie, m-aș simți obligată să-i povestesc despre scandalul îngrozitor în care am fost implicată în urmă cu trei ani și asta ar fi sfârșitul. Nici un bărbat bine crescut nu și-ar dori să se căsătorească cu o femeie a cărei reputație a fost distrusă cum s-a întâmplat în cazul meu, chiar dacă aceasta și-a schimbat numele. Astfel, nu văd absolut nici un motiv pentru care ar fi trebuit să mă păstrez pentru o noapte a nunții pe care n-o s-o trăiesc niciodată.

— Logica ta are o lacună majoră.

— Și ultimul lucru, însă nu cel din urmă, spuse ea întrerupându-l, deși am fost virgină până de curând,

teoretic vorbind, nu sunt lipsită de experiență în ceea ce privește felul în care decurge viața unui om. Știam foarte bine ce va urma când ți-am răspuns la sărutări, Adam. Nu ai profitat de mine. Mai degrabă a fost invers.

— Invers? Uimit de pledoaria ei în favoarea modului în care au decurs lucrurile, își scoase repede mâinile de sub ceafă și se ridică. Încerci să mă convingi că ai avut intenția să mă seduci?

Ea strânse din buze.

— Ei bine...

— Nici o clipă n-o să cred așa ceva.

— Am spus doar că din prima clipă în care te-am văzut, m-am simțit atrasă de tine. Bineînțeles că mi-am făcut unele probleme la gândul că ai putea reprezenta o amenințare, dar de îndată ce am căpătat încredere în tine, recunosc faptul că am sperat să răspunzi sentimentelor mele.

— Înțeleg.

— Trebuie să recunosc că lucrurile s-au derulat mai repede decât m-aș fi așteptat, continuă ea pe un ton vesel. Niciodată nu mi-aș fi închipuit că vom ajunge în acest punct într-un timp atât de scurt.

— Nici eu. El își trecu degetele prin părul ei și își apropiă fața de a ei. Spune-mi, Caroline, dacă erai atât de dornică să cunoști aceste lucruri, de ce ai așteptat atât de mult? În mod sigur ai mai avut și alte ocazii.

Ea scutură din mână, apoi, zâmbi ca și cum întrebarea lui se părea amuzant de naivă.

— Lucrul ăsta implică o mulțime de riscuri pentru femei. Nu am dorit să mi le asum față de persoana care nu merita.

El avu o tresărire de satisfacție.

— Ai crezut depre mine că sunt bărbatul pentru care meriți să-ți asumi un asemenea risc?

Vioiciunea dispăru din ochii ei, făcând loc seriozității.

— Nu m-am îndoit nici o clipă în noaptea asta.

— Și ți s-a părut la fel de interesant și palpitant cum te așteptai?

— Absolut. Chiar destul de satisfăcător.

— M-ai lăsat fără cuvinte, ca să nu-ți spun ce ai făcut cu nervii mei...

— Liniștește-te, domnule. Dacă îți este teamă că ai putea ceda, amintește-ți de capacitatea mea de a mă apăra, de zidul pe care l-am pus între mine și toate scandalurile și eșecurile.

— Și care sunt aceste scuturi?

— Nimic mai mult decât fostul meu soț, Jeremy Fordyce care a făcut din mine o văduvă.

El se trânti pe pat.

— Recunosc că spiritul acestui bărbat își are și el o utilitate.

Irene Toller stătea singură în salonul de demonstrații, cu un pahar mare de gin pe masa din fața ei și gândindu-se la răzbunarea sa. Fusese o credulă, dar toate acestea erau de domeniul trecutului. În cele din urmă, zarurile au fost aruncate și în favoarea ei.

— În cinstea ta, Elizabeth Delmont, oriunde te-ai afla. Irene ridică paharul, toastând batjocoritor, după care luă o înghițitură de gin. Eventualele spirite din interiorul ei arseră complet.

Își șterse gura cu dosul mâinii.

„Prostituată malefică ce ești. Mi-ai făcut un favor extraordinar dezvăluindu-mi adevărul. Știi, dacă chiar aș putea invoca spiritele, l-aș chema pe al tău din iad ca să-i pot mulțumi.”

Bău din nou gin, fapt care o ajuta să nu mai simtă răceala din casă. Focul începuse să se stingă după plecarea lui Bess.

— Din păcate, nu-ți pot transmite cât de mult apreciez ceea ce ai făcut pentru mine, doamnă Delmont, fiindcă atunci când vine vorba de chestiuni de spiritism, sunt o escroacă la fel ca și tine, mormăi ea, în camera goală. Dar în fond, toți cei din branșa asta sunt niște șarlatani și escroci, nu-i așa? Tot ce avem în comun în profesia asta este acest secret pe care îl păstrăm cu sfințenie.

Medită îndelung asupra trecutului său. Își începuse cariera de medium cu aproape un deceniu în urmă. Era tânără și frumoasă, calități extrem de folositoare unei femei medium, dar și așa competiția a fost acerbă. Ca să se poată întreține, era obligată să recurgă la ședințe private

pentru bărbați care doreau să întâlnească spiritele curtezanelor și ale femeilor fermecătoare de mult dispărute.

Noapte după noapte, în camerele întunecate, se prefăcea posedată de fantomele femeilor renumite datorită plăcerilor carnale pe care le ofereau. În schimbul banilor, le permitea clienților ei să-i folosească trupul pentru a-și satisface fanteziile sexuale, imaginându-și regine voluptuoase și împărătese antice.

Era o îndeletnicire comună printre cele care se aflau la începutul acestei cariere. Și nimeni nu nega inocența acelui medium. În fond, nu ea făcea sex cu clientul. Ea doar transpunea în realitate dorințele spiritului care fusese invocat.

Detestase felul în care trebuise să-și facă meseria, dar nu avusese de ales, își aminti ea.

Recent, a introdus în repertoriul său planșeta, câteva coborâri în rapel și acele manifestări fantomatice atât de ciudate. Aceste tehnici i-au adus acum clienți ceva mai diferiți, mai puțin insistenți și obositori.

Apoi, cu câteva luni în urmă, în viața ei a apărut *el* și s-a întors din nou la vechile îndeletniciri. La început, s-a gândit că relația lor este doar o afacere bănoasă. Dar a făcut o greșală îngrozitoare. S-a îndrăgostit.

Cum s-a lăsat prostită în halul ăsta? Parcă ar fi fost în transă în tot acest răstimp, gândi ea. Dar vraja s-a spulberat când s-a vărsat sânge, cea mai veche magie a mediumurilor. Dar ea nu crede în astfel de superstiții, își aminti brusc.

Crede însă în răzbunare, iar în curând răzbunarea ei va fi împlinită.

Undeva în casă, o bucată de lemn din podea scârțâi. Zgomotul sinistru răsună înfundat în liniștea casei, făcând-o să tresară. Respiră adânc și încercă să se calmeze. Era

un zgomot obișnuit de bocănitură în lemn pe care o auzi de regulă în noapte.

Se strădui să se gândească la alte lucruri. Ședința fusese extraordinară în seara aceasta, gândi ea. Fusese onorată în mod special de prezența doamnei Fordyce. Scriitoarea era cu siguranță cea mai importantă persoană care participase la ședințele ei private. Bineînțeles, Caroline Fordyce nu se învârtea în cercurile înalte ale societății, dar devenise destul de cunoscută și mai mult ca sigur că mulți dintre reprezentanții claselor privilegiate îi citeau romanele.

Irene nu regreta acum decât ideea de a invoca spiritul fostului soț al acesteia. Mereu există un risc atunci când chemi spiritul unui soț mort. Un medium trebuie să fie foarte atent cu astfel de lucruri, mai ales, când nu cunoaște natura relației dintre clientul său și persoana al cărei spirit este invocat. Încă își mai aduce aminte acea seară îngrozitoare când a chemat spiritul unui soț, ca să afle după aceea că văduva îl ura atât de tare, încât l-a trimis imediat acolo de unde a venit.

Când s-a prefăcut că îl invocă pe Jeremy Fordyce i s-a părut o chestiune destul de inofensivă, până când s-a uitat peste masă și a remarcat expresia glacială a domnului Grove. În acel moment, au trecut-o fiori pe șira spinării care i-au paralizat tot corpul. Apoi, și-a dat seama că încurcase lucrurile peste măsură.

Pentru câteva secunde îngrozitoare, se temuse că domnul Grove va aprinde lumina și-i va da în vileag toate șiretlicurile, inclusiv mâinile acelea false, din ceară, pe care le punea pe masă pentru a le putea folosi pe cele adevărate în manevrarea diferitelor dispozitive din cameră.

Fusese un moment destul de dificil, într-adevăr. Noroc că doamna Fordyce a reușit să-l țină în frâu pe așa-zisul ei asistent.

Irene își propuse să nu mai pomenească altă dată de răposatul soț, în prezența domnului Grove.

Își dorea foarte tare să continue colaborarea cu doamna Fordyce. Scriitoarea îi putea deschide noi uși. Se știa prea bine că regulile sociale erau la fel de riguroase chiar și în domeniul acesta, al comunicării cu spiritele de pe lumea cealaltă, ca, de altfel, în oricare alt domeniu de activitate. Cei din lumea civilizată erau la fel de fascinați de practicile spirituale ca și ceilalți, doar că obișnuiau să protejeze mediumurile care aveau aceeași poziție ca și ei. Uneori, se amuzau pe seama ședințelor de spiritism organizate de cei pe care îi considerau inferiori, dar niciodată nu i-ar fi permis uneia ca Irene să pătrundă în saloanele lor.

Chiar dacă ar fi reușit să acceadă în astfel de cercuri, știa că nu ar fi decât un clovn în ochii elitei. N-o vor vedea niciodată cu ochii cu care îl privesc pe Julian Elsworth.

Fornăi ușor și mai luă o înghițitură de gin. Dacă ar ști acei membri bogați și aroganți ai înaltei societăți adevărul despre Elsworth, pe care îl adoră atât de mult... Putea să dezvăluie o mulțime de lucruri despre el.

Un alt scârțâit sinistru se auzi într-un colț al casei. Privi speriată spre dulapul secret unde ascunsese dovada crimei sale. Nu putea să se debaraseze de ea acum, dar avea de gând să o facă de dimineată. Va pune rochia plină de sânge într-un sac alături de câteva pietre și îi va drumul într-un râu.

Îi părea rău de rochie. Fusesse atât de frumoasă. O primise de la el. Doar că nu s-a așteptat la atâta sânge.

O adiere se simți pe holul întunecat. Degetele lui Irene se încleștară în jurul paharului. Era ca și cum sufletul femeii ucise ar fi strigat-o pe nume.

Încetează cu prostiile astea.

— Ești la fel de proastă ca și mine, Elizabeth Delmont, șopti ea în umbra salonului. Amândouă ar fi trebuit să

înțelegem de la bun început că nu putem concura cu fantoma ei.

Sorbi iar puțin gin, ca să se mai liniștească. El va fi aici în curând. Trebuie să se concentreze asupra celui de-al doilea episod al răzbunării sale.

Un ropot scurt de bocănituri surde se auzi din hol. Irene se clătină pe picioare și, în ciuda ginului băut, pulsul i se accelerează.

Ajunsesese în cele din urmă. Venise timpul să-și pună în practică și ultimul plan al răzbunării.

Atmosfera din casă era așa de ciudată în noaptea asta. Pentru o clipă, își dori să nu o fi trimis pe Bess acasă după ședință. Dar ceea ce plănuise ea nu se putea realiza în prezența martorilor.

Zgomotele se auziră din nou, amintindu-i lui Irene de cele scoase de spirite în timpul ședinței.

Se târî cu greu până la ușă. Ce se întâmplă cu ea? De ce era atât de speriată, dintr-o dată? Nu avea niciun motiv să se simtă atât de înspăimântată. Avea un plan, unul care nu-i va aduce doar răzbunarea, dar de pe urma căruia va face și mai mulți bani decât din acele scheme de investiții.

Se opri în hol, respiră adânc, apoi, deschise ușa.

— Am primit mesajul tău, spuse el.

— Intră.

El păși peste prag.

— Mi-ai cam încurcat treburile, Irene.

— Chiar crezi că o să te las să mă folosești și, apoi, să mă înșeli ca și cum aș fi o curvă de doi bani?

— De fapt, ești mai rea decât o curvă ieftină. Ești o curvă escroacă. Dar hai să nu ne certăm pentru astfel de mărunțișuri. Spune-mi, ce vrei de la mine?

Deși era furioasă, Irene reuși să zâmbească.

— Urmează-mă și-ți voi spune clar ce trebuie să faci dacă nu vrei să dau în vileag presei toate secretele tale.

— Asta sună a șantaj.

— Consideră-l o simplă afacere.

Ea se întoarce în camera de spiritism. El o urma la câțiva pași.

— Ceva îmi spune că discuția asta va fi foarte neplăcută, zise el. Te superi dacă iau puțin gin?

— Nu poți să iei nimic din ceea ce-mi aparține, răspuse ea, întorcându-și capul peste umăr și aruncându-i o privire disprețuitoare.

Observă prea târziu că el apucase unul dintre cele două sfeșnice grele, din alamă, care se aflau pe masă. În acel moment, își dădu seama că greșise pentru a doua oară în noaptea aceea.

Deschise gura pentru a striga și se întoarce instinctiv ca să fugă. Dar nu exista nicio posibilitate de scăpare în camera aceea mică.

El lovi atât de repede și cu atâta forță încât singurul sunet pe care îl scoase ea fu un mormăit înfundat.

Irene căzu ca secerată de prima lovitură, dar el o lovi o dată și încă o dată până ce fu sigur că este moartă.

Când a terminat, respira greu. Sudoarea îi curgea pe lângă o sprânceană. Își privi victima.

— Curvă escroacă!

Mai zăbovi câteva clipe să creeze în salonul de demonstrații efectul dorit. Când fu mulțumit, își scoase ceasul de buzunar și privi ora: douăsprezece și un sfert.

Mișcă cu grijă limbile și, apoi, așează ceasul pe podea, lângă trupul inert. Izbi puternic cu vârful pantofului, spăigând paharul și răvășind lucrurile din cameră.

Limbile ceasului s-au oprit pentru totdeauna la miezul nopții.

19

Nu numai că o dorea, gândea Adam puțin timp mai târziu, dar era nebun după ea.

Aflați din nou în trăsură, o privea pe Caroline prin semiîntunericul dinăuntru. Dintre ei doi, doar ea a reușit în cele din urmă să se îmbrace cu pantalonășii și rochia și să-și prindă la loc părul. Arăta destul de bine. Dar nimic nu-i putea domoli scânteia care îi lumina ochii, acum că descoperise un lucru atât de frumos.

El nu era obișnuit cu pasiuni atât de puternice și răvășitoare. Chiar și acum, după ce făcuseră dragoste de două ori și s-a pierdut complet în prezența ei, nu se putea gândi decât la următoarea întâlnire cu Caroline. Adâncurile de neînțeles ale dorinței pe care i-o inspira ea ar fi trebuit să-l îngrijoreze cât de cât, își spuse el. Dar nu se știe din ce motive nu reușea să facă un efort de voință pentru a se calma.

Caroline spusese foarte puține lucruri pe drumul de întoarcere spre Corley Lane. Părea pierdută în gândurile care o asaltau. Adam se întreba dacă femeia rememora plăcerile acelei nopți de pasiune sau dacă folosea experiența trăită ca sursă de inspirație pentru următorul capitol din *The Mysterious Gentleman*.

A doua variantă îi dădu fiori. Gândul că tânăra scriitoare își va depăna amintirile în romanul său îl scotea din sărite.

Când trăsura se opri, ea se trezi brusc din reverie și aruncă o privire pe geam.

— Dumnezeu, am ajuns deja acasă și noi nici nu am vorbit despre următoarele etape ale investigației noastre, spuse ea.

El deschise ușa trăsurii și coborî pe stradă.

— Ne-au preocupat alte lucruri mult mai importante.

Râsul ei se auzi voios ca o ploaie de primăvară.

— O, da, înțeleg ce vrei să spui. Îl urmă, coborând din trăsură, și redeveni serioasă. Sper că n-o să-i controlezi casa doamnei Toller chiar în noaptea asta.

— Nu. El îi luă mâna și o conduse pe treptele casei. Intenționez să aștept până ce ea și asistentul ei vor pleca de acasă spre Winterset House, mâine, pentru o altă demonstrație de scriere sub influența spiritelor.

— Îi cunoști programul? întrebă ea, puțin surprinsă.

— M-am interesat în după-amiaza asta.

— A, da, cunoscutele tale investigații. Ei bine, mă bucur să aflu că nu intenționezi să te furișezi în casa ei în noaptea asta.

Adam se opri în capătul scărilor.

— Aș vrea să discut cu tine despre lucrurile care s-au întâmplat în timpul ședinței din seara asta. A mai fost un lucru care mi-a atras atenția în mod deosebit, în afară de incidentul cu domnul Fordyce. Pot să te caut mâine?

— Da, bineînțeles. Caroline își caută cheia într-unul din buzunarele rochiei. Ce anume ți-a atras atenția?

— Ocaziile acelea cu privire la investiții financiare pe care le-a amintit spiritul contactat de doamna Toller pentru cele două doamne.

— Îmi amintesc. Dar nu cred că e ceva atât de important. Ți-am spus, se întâmplă destul de frecvent ca mediumurile să prezică moșteniri surpriză invitaților lor.

— Dar chestiunea asta mi s-a părut de o precizie extraordinară. El luă cheia din mâna ei și o răsuci în broască. Există niște detalii specifice, ca de exemplu faptul că bărbatul cu care se vor întâlni se va recomanda drept o veche cunoștință a răposatei prietene.

— Da, așa e.

— Ultima oară când am vorbit despre acest subiect mi-ai spus că participanții la ședința lui Elizabeth Delmont au primit sfaturi cu privire la niște oferte de investiții.

— Da, ai dreptate, spuse Caroline. Unul dintre spiritele invocate de Delmont i-a spus domnului McDaniel că va fi contactat în curând de către un bărbat care îi va spune numele fantomei și va face unele dezvăluiri în legătură cu o afacere profitabilă. Dar ce are asta a face cu crima și cu dispariția jurnalului?

— Poate că nu există o legătură directă. Adam deschise ușa. Dar trebuie să recunosc că mi se pare foarte interesant faptul că Toller și Delmont au făcut niște predicții atât de asemănătoare pentru clienții lor.

Caroline pătrunse în vestibulul întunecat, apoi, își întoarse privirea spre Adam.

— Vrei să spui că ar exista o legătură între cele două mediumuri?

— Da, este posibil.

— Dar Irene Toller și Elizabeth Delmont erau rivale.

— Banii stau la baza unui mare număr de prietenii dubioase, întreabă-i numai pe soții și soțiile din înalta societate.

— Mi se pare foarte cinică observația ta, Adam.

— Am descoperit cu mult timp în urmă că poți răspunde la foarte multe întrebări despre oricine, indiferent de rangul lui în societate, dacă mai întâi de toate analizezi sursa veniturilor pe care le are.

— Interesant. Asta îmi aduce aminte de ceea ce mi-ai spus despre intențiile tale în privința construcțiilor din Stone Street. Ce ai de gând să faci cu ele?

El ezită o clipă, apoi, se hotărî să-i dezvăluie adevăratele sale intenții.

— Doresc să o transform într-un adăpost pentru copiii străzii. Acolo vor fi învățați să scrie și să citească, astfel că

vor putea și ei să-și facă un rost în viață.

Ea îl privi cu înțeles, ca și cum ar fi anticipat răspunsul lui.

— Bineînțeles. Trebuia să fi ghicit.

Surprins de comentariul ei, el se încruntă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum ai fi putut...

— Lasă. Nu are nici o importanță. Noapte bună, Adam.

— Noapte bună, Caroline.

— Abia aștept să mă întorc la noul meu capitol, de dimineață, spuse ea. Am o mulțime de idei noi pentru povestea mea.

Ușa i se închise discret în față.

Rămase buimăcit pentru câteva clipe. În astfel de circumstanțe, unele femei și-ar fi făcut griji pentru reputația lor, ori s-ar fi gândit la posibilitatea de a rămâne însărcinate. Caroline părea preocupată doar de intriga romanului ei.

Adam se întreba dacă acest lucru ar fi trebuit să-l alarmeze.

20

Puțin după ora nouă jumătate, în dimineața următoare, Caroline lăsă jos stiloul și citi paragraful pe care tocmai îl încheiase de scris.

Lydia începuse să creadă că Edmund Drake nu este așa cum pare pentru cei din jur. Dincolo de aparențele care îl făceau respingător în ochii celorlalți se ascundeau nu numai secrete, dar și o anume noblețe sufletească. Nu era genul de bărbat care să-și dezvăluie cu ușurință adevărata fire, dar ea începuse să îl cunoască destul de bine în contextul ultimelor întâmplări, astfel încât ajunse să aibă dubii cu privire la concepțiile sale anterioare.

Drake era un om cu simțăminte foarte puternice, decise ea, dar acele pasiuni erau ținute în frâu de o remarcabilă îndârjire și un simț al onoarei ce contrastau cu superficialitatea cu care tratau bunele maniere mulți dintre bărbații bogați, proveniți din pătura privilegiată a societății.

Drake trăia după propriile sale reguli.

Mulțumită, Caroline se întinse după o altă coală de hârtie. Povestea curgea atât de frumos. Transformarea neașteptată a personajului lui Edmund Drake îi va uimi cu siguranță pe cititori. Acum, nu mai avea nevoie decât de o altă întâmplare neprevăzută care să încheie capitolul și va termina episodul de săptămâna aceasta.

Luă un stilou cu care bătu ușor pe birou. Poate o fugă cu trăsura? Nu. Ar semăna prea mult cu o întâmplare mai veche. Secvența aceasta trebuie creionată cu atenție,

astfel încât să creeze efectul dorit.

Ceea ce lipsea acum era o scenă care să descrie niște pasiuni dezlănțuite, hotărî ea. Ar merge perfect ceva de genul experienței trăite de ea în brațele lui Adam cu o noapte înainte.

Amintirile emoționante îi reveniră în minte. Se lăsă din nou în voia lor, conștientă de faptul că va simți fiori în tot corpul.

Da, o îmbrățișare pasională ar fi lucrul ideal pentru a încheia acest capitol. Plină de inspirație, începu să scrie.

În lumina slabă a lămpilor trăsुरii, Lydia putea vede cum ochii lui Edmund Drake strălucesc ca niște pietre de smarald, incendiați de un foc nemaivăzut. El o luă în brațe, lipind-o de pieptul său puternic.

— Iubita mea, frumoasa mea Lydia, șopti el. Când sunt cu tine nu mă mai pot controla.

— Doamnă Fordyce?

Caroline sări din scaun speriată. Stiloul îi căzu din mână. Se uită repede în sus și o zări pe doamna Plummer, care stătea în ușă.

— Da, ce este, întrebă ea, încercând să-și ascundă neliniștea.

— Îmi cer scuze că vă deranjez de la scris, dar tocmai ați primit asta. Doamna Plummer intră în cameră. În mână ținea un plic. Un flăcău a apărut cu el în ușa bucătăriei, acum câteva clipe.

— Un anunț. Caroline deveni dintr-o dată îngrijorată. Nu este de la Spraggett, nu-i așa? El știe foarte bine că nu trebuia să predăm noul capitol la sfârșitul acestei săptămâni. Pe cuvântul meu, dacă nu încetează cu presiunile asupra mea îmi voi pierde cumpătul și o să-mi caut un alt editor.

— Nu, nu cred că este de la domnul Spraggett. Când vrea să transmită un mesaj, îl trimite pe acel flăcău roșcat, Tom. Pe băiatul care mi-a dat acest plic nu-l cunosc.

Adam, gândi Caroline. El trebuie să fie. Nu mai exista o altă persoană care să-i trimită un mesaj. Pulsul i se accelerează și o cuprinse o stare de bine. Ulterior, s-a gândit că Adam i-a trimis un mesaj pentru a o anunța de o schimbare survenită pentru ziua în curs.

— Mulțumesc, doamnă Plummer.

Smulse plicul din mâna menajerei, apoi, îl desfăcu în grabă.

Dragă doamnă Fordyce,

Trebuie să ne vedem de îndată. Este în legătură cu un mesaj de pe lumea cealaltă care mi-a fost transmis noaptea trecută după ce ați părăsit casa mea.

*A dumneavoastră,
I. Toller*

— Curios, spuse Caroline, citind încă o dată mesajul. E din partea mediumului.

— Care medium, doamnă?

— Irene Toller. Cea care a ținut ședința la care am fost împreună cu prietenul meu, domnul Hardesty, noaptea trecută. Puse mesajul deoparte, se ridică repede și începu să se plimbe în jurul biroului. Mă întreb ce mai înseamnă și asta.

— Vă duceți acolo, doamnă?

— Da, este o răsturnare de situații foarte interesantă. Mă duc imediat sus ca să mă îmbrac cu o rochie de oraș.

Năvăli afară pe ușă, dar se opri în hol.

— Când mătușile mele se vor întoarce din plimbarea lor de dimineață, spune-le, te rog, că a trebuit să plec imediat la doamna Toller și că mă voi întoarce la timp pentru

prânz.

— Da, doamnă.

Caroline se îndreptă în grabă spre scări, dar se opri brusc.

— Încă ceva, doamnă Plummer. Domnul Hardesty a spus că va trece pe aici în cursul acestei zile. Transmite-i că mă întorc imediat și că îl rog să mă aștepte.

— Da, doamnă.

A lăsat să treacă două trăsură mai aspectuoase înainte de a opri una trasă de o mârțoaică de cal. Era destul de neplăcut să nu mergi cu o trăsură frumoasă, gândi ea, în timp ce se urca în acel vehicul ponosit. Dincolo de aspectul trăsurilor deschise și cu birjarul cocoțat deasupra, care parcă ofereau pasagerului o priveliște plăcută, cele mai aspectuoase erau considerate mai rapide prin traficul londonez, față de alte vehicule asemănătoare.

Ceva mai târziu, mârțoaica se opri în mijlocul străzii, în fața casei lui Irene Toller. Casa părea la fel de întunecată în dimineața aceasta ca și în noaptea trecută, când era învăluită în ceață, observă Caroline, în timp ce cobora din trăsură.

Era așa de preocupată de motivul pentru care Irene îi trimisese acel mesaj, încât în primul moment nu remarcă mica învălmășeală de oameni din fața casei acesteia. Când observă acest lucru, o cuprinse neliniștea. Ceva nu era în regulă aici.

Prinse câteva frânturi de discuții, în timp ce urca grăbită scările.

— Hoțul a intrat în casă când dormea, așa am auzit, spunea o femeie care purta un șorț de menajeră.

— Nu pot să cred că s-a întâmplat așa ceva chiar pe strada noastră, murmură o servitoare.

— N-a existat o astfel de problemă în toți acești ani în care am trăit aici, spuse o femeie cu o privire serioasă.

Acesta este un cartier respectabil.

Neliniștea lui Caroline crescuse. Nu putea să se gândească la nimic altceva decât la Adam și la planul lui de a cerceta eventuale indicii în casa lui Toller. Nu cumva se răzgândise după ce a plecat de la ea? Oare a venit direct aici, în loc să aștepte până astăzi, după cum plănuise?

— Cine este femeia aceea din fața scării? se răsti cineva uitându-se la Caroline. N-am mai văzut-o pe aici.

Caroline ignoră curiozitatea acelei persoane și bătuse la ușă. *Doamne, să nu aibă vreo legătură cu Adam.*

Pași grei să auziră apropiindu-se de ușă. Aceasta se deschise și în prag apărură un bărbat robust, îmbrăcat în uniformă de polițist.

— Ce căutați la această adresă, doamnă?

O cuprinsese panica. Oare îl găsiseră pe Adam în mijlocul cercetărilor în casa lui Toller? Secvențe cu el în spatele grătilor, într-o închisoare întunecată i se perindau prin fața ochilor.

Se strădui să-și păstreze calmul.

— Am primit un mesaj de la doamna Toller puțin timp în urmă. E vreo problemă?

— Spuneți că ați primit un mesaj? Polițistul părea nedumerit. De la medium?

— Da. Și am venit imediat.

Un bărbat mic, vivace și slab, îmbrăcat cu un costum ponosit, apărură în spatele primului polițist.

— Ce se întâmplă aici, sergent?

— Este o doamnă, domnule inspector.

Polițistul aruncă o privire peste umărul său.

— Foarte interesant. Și cine sunteți dumneavoastră, doamnă?

— Numele meu este Fordyce, spuse Caroline. Reuși să-și mențină vocea calmă, dar abia mai respira. Nu cred că ne cunoaștem.

— Inspector J. J. Jackson, la dispoziția dumneavoastră. Care este motivul pentru care vă aflați aici, doamnă Fordyce?

Lucrurile deveneau din ce în ce mai greu de suportat, gândi Caroline.

— Așa cum i-am spus și sergentului, am primit un mesaj. Părea destul de urgent.

O a treia figură străbătu holul întunecat și apăru în spatele inspectorului.

— Bună dimineața, doamnă Fordyce, spuse Adam. Vorbea pe un ton foarte politic, foarte detașat, ca și cum cei doi ar fi avut o relație strict formală.

— Ce surpriză să vă văd aici.

Stomacul i se strânse. Cele mai urâte presimțiri i se confirmau. Adam fusese prins în casa lui Irene Toller. Fără îndoială că el îi trimisese mesajul acela, iar acum o privea cu un aer rece, impersonal. Se prefăcea că se cunoșteau doar din vedere.

Reuși să schițeze un zâmbet larg, dar politic.

— Mă bucur să vă revăd, domnule, spuse ea calm.

Nu îndrăznise să i se adreseze pe nume pentru că nu știa ce nume alesese, Hardesty sau Grove.

— Să înțeleg că și dumneavoastră ați primit un mesaj de la medium prin care vă cerea să veniți în dimineața asta?

— Da, spuse Adam fără a mai adăuga altceva. Când am sosit, i-am găsit aici pe inspectorul Jackson împreună cu un sergent.

— Înțeleg, spuse Caroline. Se simțea ca și cum ar fi făcut echilibristică pe o frânghie. E cineva rănit?

— Se poate spune că doamna Toller a fost foarte grav rănită, răspunse inspectorul J.J.Jackson pe un ton solemn. Acum, este moartă.

— *Moartă!* Șocată, Caroline se așeză pe un scăunel de lângă perete, chiar sub un șir de cârlige de fier.

Dumnezeule mare!

— A fost ucisă în salonul ei de spiritism. Încăperea era răvășită. Lampa a fost spartă. Cam așa arăta camera când am ajuns.

— La fel ca și cealaltă, spuse sergentul dând din cap.

— Se pare că doamna Toller a fost lovită în cap de câteva ori, continuă inspectorul Jackson, cu un aer preocupat.

— La fel ca și celălalt medium, repetă sergentul amenințător.

Caroline încercă să pună cap la cap unele lucruri.

— Nu poate fi moartă de mult timp.

— A fost ucisă la miezul nopții, o informă J.J. Jackson.

— La miezul nopții? Dar este imposibil. Cu puțin timp în urmă am primit un mesaj de la doamna Toller. Caroline se uită la ceas. A fost trimis acum patruzeci de minute.

Jackson ridică nedumerit din umeri.

— Poate l-a scris noaptea trecută și i l-a dat menajerei ca să vi-l transmită în această dimineață.

Caroline privi în jurul său.

— Și unde este menajera?

— Încă nu s-a întors, spuse sergentul.

— Cum ați aflat de crimă? întrebă ea.

— Am primit un mesaj anonim, spuse Jackson. Un pont, dacă vrei să-i spui așa. Depindem de genul acesta de informație.

— De ce sunteți așa de sigur că doamna Toller a fost omorâtă la miezul nopții? întrebă Caroline.

Jackson tuși ca să-și dreagă vocea, apoi, privi spre Adam.

— Am găsit un ceas bărbătesc de buzunar lângă trupul femeii. Eu și domnul Hardesty tocmai discutam despre acest lucru, când ați sosit dumneavoastră.

Domnul Hardesty. Deci Adam îi dăduse inspectorului

adevăratul său nume.

— Un ceas? întrebă ea foarte atentă.

— Așa cum s-a întâmplat și cu ultimul medium, spuse sergentul clătinând din cap.

Caroline își aminti că Adam îi spusese că văzuse un ceas de buzunar lângă cadavrul lui Elizabeth Delmont.

— Nu mai înțeleg, zise ea în cele din urmă. Ce vă spune acest ceas despre momentul în care a murit mediumul?

J.J.Jackson mișcă din mână într-un mod teatral, ca un magician care prezintă un alt truc al său.

— Limbile sunt oprite la douăsprezece noaptea.

— Credeți că ceasul îi aparține ucigașului? întrebă ea vădit curioasă.

Inspectorul și sergentul o priviră de parcă întrebarea ei li s-ar fi părut extrem de ciudată. O cuprinseră din nou fiori de neliniște.

Adam și-a îndoit brațele și s-a sprijinit de perete cu umărul.

— Respectivul ceas de buzunar este gravat cu numele meu, doamnă Fordyce.

— Poftim? sări din loc îngrozită. Dar nu este posibil un astfel de lucru.

Situația se agravase. Era un caz de crimă. Adam ar putea fi spânzurat. Imaginea care i se perindă prin fața ochilor o făcu aproape să leșine.

Încercând din răputeri să-și revină, îi aruncă lui Adam o privire rapidă, cercetătoare, căutând în tăcere o cale de scăpare. Dar fața lui rămase impasibilă.

— Astea sunt indiciile, doamnă, o informă Jackson. Nici o îndoială referitoare la înscripțiile de pe ceas. Sunt cât se poate de clare.

Caroline se pregăti să îl înfrunte.

— Pot să vă asigur că domnul Hardesty nu este implicat în moartea lui Irene Toller.

Inspectorul Jackson își arcui sprâncenele.

— Doamnă Fordyce, spuse Adam sec, cred că ar fi mai bine să vă abțineți de la comentarii pe marginea acestei probleme.

Era un ordin, dar ea nu avea de gând să i se supună.

— Domnule inspector Jackson, spuse ea pe un ton exasperat. Nu știu cum a ajuns la locul crimei ceasul de buzunar al domnului Hardesty, dar vă pot asigura că domnul Hardesty în persoană nu s-a aflat în preajma acestei case la ora douăsprezece, azi-noapte.

Mușchii feței lui Adam se încordară.

— Doamnă Fordyce, ați spus destul.

— Și cum de sunteți atât de sigură că domnul Hardesty nu a fost aici azi-noapte? întrebă Jackson politicoș, dar curios, totodată.

— Pentru că domnul Hardesty a fost împreună cu mine la miezul nopții, domnule inspector. Caroline ridică bărbia. Am luat parte la ședința doamnei Toller, aici, în această casă, seara, devreme, apoi, am plecat amândoi cu trăsura domnului Hardesty. Ceilalți participanți pot confirma acest lucru.

Jackson dădu din cap.

— Domnul Hardesty spune că ședința a avut loc în jurul orei zece.

— Așa este, confirmă ea.

Jackson o privi circumspect.

— Cât de departe locuiți dumneavoastră, doamnă Fordyce?

— Cam la jumătate de oră, depinde de trafic.

— În cazul acesta, ați fi ajuns acasă înainte de miezul nopții, lăsându-i domnului Hardesty destul timp ca să poată să se întoarcă în această casă și să comită crima, deduse Jackson.

Ofensată, Caroline privi în jos spre bărbatul acela scund.

— Eu și domnul Hardesty nu am plecat direct la mine acasă, după încheierea ședinței. Am petrecut câteva ore împreună. M-a dus înapoi acasă în jurul orei două dimineața.

Inspectorul scoase un carnetel din buzunar.

— Foarte interesant, doamnă Fordyce. Ați mers împreună la vreo petrecere sau, probabil, la teatru?

— Nu, domnule inspector, am fost împreună, singuri, într-o cameră de pe Stone Street. Birjarul domnului Hardesty ne-a dus în acel loc și ne-a luat de acolo câteva ore mai târziu.

Adam expiră anevoie, de parcă ar fi fost copleșit de evenimente.

— Singuri împreună, pe Stone Street, repetă Jackson făcându-și câteva însemnări. Foarte interesant, doamnă Fordyce. Îl privi cercetător pe Adam. N-am știut că voi doi sunteți atât de apropiați.

Caroline își aminti că este o femeie cu experiență, mai ales, după ce se întâmplase cu o noapte în urmă. Îi zâmbi politicos inspectorului.

— Da, într-adevăr, eu și domnul Hardesty suntem prieten foarte buni, domnule inspector. Chiar prieteni intimi, după cum vedeți. Și pot să dovedesc în instanță faptul că dumnealui a fost împreună cu mine în momentul în care s-a produs crima.

Adam o strânse tare de mână.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule inspector, aș dori să o duc acasă pe doamna Fordyce. Dacă mai aveți și alte întrebări pentru mine, îmi cunoașteți adresa.

Jackson închise carnetelul.

— Mulțumesc domnule.

Adam o trase pe Caroline spre ușa de la intrare și pe străzile din fața casei. O față cunoscută apăru din mulțime și se repezi spre ei. Sub braț avea un ziar.

— Doamnă Fordyce, domnule Grove!

Caroline îl privi surprinsă

— Ce mai faceți, domnule Smith?

— De fapt, numele meu este Otford, Gilbert Otford. Scoase ziarul de sub braț și îl desfăcu de parcă ar fi fost un afiș. Când am participat la ședința doamnei Toller, noaptea trecută, n-am putut să vă spun că sunt corespondent pentru *Flying Intelligencer*.

— Cunosc numele dumneavoastră, spuse Caroline, enervată. Dumneavoastră ați scris articolul acela îngrozitor despre mine? Cel despre așa-zisa demonstrație a puterilor mele spirituale, la un ceai.

— Da, a fost foarte interesant, dar mă tem că știrea nu mai e de actualitate. Ochii scrutători ai lui Gilbert priveau când la Adam, când la Caroline. Am aflat că doamna Toller a fost ucisă în timpul acestei nopți. E adevărat?

— Cum ați aflat de moartea doamnei Toller, întrebă Adam, înainte ca femeia să poată răspunde.

Trăsăturile lui Otford se alungiră. Își puse un deget peste nasul ascuțit.

— Hai, să spunem că am aflat despre incident cu ceva timp în urmă. Noi, corespondenții de presă, depindem de astfel de informații, știți și voi. Sursele mele sunt dintre cele mai discrete.

— Având în vedere acel articol total eronat cu privire la mine, cred că ar trebui să verificați acuratețea informațiilor furnizate de sursele dumneavoastră, comentă Caroline ironic.

Adam îl privi îndelung, ca și cum s-ar fi întrebat dacă era mai bine să-i întindă o cursă sau să apuce o mătură și să îl azvârle pe Otford într-un canal.

— Ce ați căutat la ședința din noaptea trecută?

Otford coborî vocea și se uită precaut în jur, asigurându-se că nimeni nu-l aude.

— Sincer să fiu, domnule, conduc o investigație cu privire la mediumuri, cu scopul de ale divulga practicile frauduloase. Este dreptul publicului să afle toate aceste lucruri. Acesta este motivul pentru care nu mi-am dezvăluit adevărata identitate noaptea trecută. Am fost incognito, ca să spun așa.

— Ce coincidență! Adam scoase o carte de vizită. În loc să i-o ofere lui Otford, începu să o îndese în mâna acestuia lăsând impresia că evită un contact fizic. Și eu am omis să vă dezvălui adevărata mea identitate. Adam Hardesty. Nu sunt asistentul personal al doamnei Fordyce. Sunt prietenul ei.

Caroline privi cum Otford se holba la cartea de vizită. Putea să jure că omul reținuse imediat numele de Hardesty. Când își reveni, ochii lui Otford străluceau.

— Destul de neobișnuit, domnule. Otford scoase o bucată de hârtie și un creion. Identități false și câte și mai câte. Foarte curios. Îmi puteți explica ce căutați amândoi la locul unei crime, în această dimineață?

Caroline aproape că și-l imagina pe Otford compunând următoarea poveste de senzație pe marginea acestei crime. Dezastrul părea iminent.

Adam întinse mâna cu un gest foarte firesc și smulse carnetelul dintre degetele corespondentului de presă.

— Între noi fie vorba, domnule Otford, doamna Fordyce împreună cu mine am ajutat poliția cu câteva informații despre crimă. Fii sigur că le vei afla de la mine foarte curând. Am fost destul de explicit, domnule Otford?

Gura lui Otford se deschise și se închise de două ori. Făcu un pas înapoi.

— Vă avertizez, domnule, că nu puteți amenința un corespondent de presă.

— Nu văd nici o persoană din această bransă în preajma mea, spuse Adam. Pentru binele dumneavoastră, vă

sfătuiesc să rețineți că nu ameninț pe nimeni, niciodată, domnule Otford. Nu fac decât promisiuni. O zi bună.

Adam o conduse pe Caroline în stradă, spre o trăsură.

21

Caroline nu scoase un cuvânt pe drumul de întoarcere spre Corley Lane. Încerca să-și pună în ordine gândurile. Adam se așeză lângă ea, cu un picior sprijinit pe perna din față a trăsurii, urmărind cu atenție evenimentele ce se petreceau pe stradă. Nu-și dorea să tulbure liniștea fragilă ce domnea în trăsură. Caroline habar nu avea la ce se gândea el.

Când au ajuns la numărul 22, a fost foarte bucuroasă să descopere că Emma și Milly nu se întorseseră încă de la plimbarea de dimineață. Dădu buzna în biroul ei și se așeză pe scaunul din spatele mesei de scris.

— E o chestiune foarte delicată, spuse ea. Încă mai tremur din toate încheieturile.

Adam pătrunse și el în cameră și se opri în mijlocul covorului. Își băgă mâinile în buzunare și o studie cu atenție.

— La un moment dat, a devenit destul de incomod locul acela, a fost și el de acord.

— Nu e vremea de glume proaste, domnule. Caroline se încruntă. Sper că îți dai seama că amenințările tale nu o să-l împiedice pe Otford să-și publice în *Flying Intelligencer* articolul despre legătura noastră cu această crimă.

— Recunosc că nu-mi fac prea multe iluzii în această privință.

— Te asigur că un subiect despre un alt medium ucis, un bărbat influent și o autoare de romane de senzație se va dovedi o mană cerească pentru Otford și domnul Spraggett. Ridică un deget în semn de avertisment. Ia

seama la ce îți spun. Indiferent de versiunea în care va fi prezentată povestea asta, va fi publicată mai devreme sau mai târziu.

— Mă tem că ai dreptate. Adam privi în jur, căutând ceva. Ai din întâmplare vreun coniac?

Ea închise ochii.

— Se pare că suntem, în continuare, implicați în scandal. Cum poți fi calm în astfel de situații?

— Nu interpreta greșit felul în care mă manifest. Nu sunt total indiferent. Recunosc că există câteva probleme cu care ne confruntăm în acest moment.

Caroline deschise larg ochii.

— Mă bucur să aud asta.

— Ce se aude cu coniacul acela? Știu că e cam devreme, dar am nevoie de un întăritor. A fost o dimineață foarte dificilă.

— E puțin sherry în vitrina aceea, spuse ea în silă.

— Mulțumesc. El deschise barul și scoase sticla de sherry. Nu este energizantul de care aveam nevoie, dar trebuie să mă mulțumesc cu atât. Caroline, îmi pare rău că numele tău va figura alături de al meu în presă. Dar îți amintesc că tu ai insistat să îi spui inspectorului Jackson că am petrecut împreună o bună bucată din noaptea trecută.

— Nu aveam de ales. Trebuia să-i spun că ai fost cu mine în momentul în care s-a comis crima.

— De fapt, zise el grav, nu eu i-am divulgat numele tău și nici nu i-am spus care este natura relației noastre.

— Da, știi că ai încercat să mă protejezi. Apreciez intențiile tale, Adam, dar pur și simplu nu am putut să tac în astfel de circumstanțe.

— Înțeleg. Bău puțin sherry și puse paharul pe masă. O femeie precaută care se îngrijește de reputația ei ar fi trebuit să tacă pentru a evita un scandal de amploare.

— Amândoi am convenit că poziția mea de văduvă îmi

conferă un grad sporit de libertate.

El ridică din sprâncene.

— Știi prea bine că, dacă se află că nu ești într-adevăr văduvă, reputația ta va avea de suferit.

— Te temi de un lucru care pare puțin probabil. Îți propun să-ți dozezi eforturile pentru alte preocupări mai importante.

Adam stătu puțin pe gânduri, apoi, dădu aprobator din cap.

— Poate că ai dreptate. Faptul e consumat. Trebuie să trecem și peste astea.

Respirând ușurată la gândul că Adam nu va mai continua să o certe, își lăsă mâinile pe birou.

— Ai reușit să cercetezi locul crimei?

— Cât de cât. Inspectorul Jackson nu s-a opus dorinței mele de a cerceta salonul unde doamna Toller își ținea sedințele de spiritism.

— Și nici urmă de jurnal, nu-i așa?

— Nu.

— În afară de ceasul de buzunar, mai erau și alte semne asemănătoare cu scena morții doamnei Delmont?

— Camera în care a fost ucisă doamna Toller arăta identic cu cea a doamnei Delmont, fără a fi omis niciunul dintre detaliile menționate în presă. Lucrul acesta mi s-a părut destul de interesant.

— Detaliile prezentate în presă? Nu prea înțeleg. Vrei și spui că nu a existat nici un vâl de mireasă și nici o broșă?

Adam clătină din cap.

— Oricine a fost cel care a omorât-o pe Irene Toller, în mod sigur a citit știrile din ziar cu privire la moartea lui Delmont și s-a ghidat după ele atunci când a creat atmosfera celei de-a doua crime.

— Asta înseamnă că nu este vorba de aceeași persoană în cele două situații.

— Așa se pare. Adam își sorbea îndelung lichiorul. Din acest motiv ne putem întreba ce s-a întâmplat cu vălul și cu broșa.

— Poate că le-a furat un vecin sau chiar un sergent.

— Nu. Continuă să învâрте între degete paharul cu sherry. Ți aduci aminte că presa a pomenit de bijuteriile pe care le purta Delmont în momentul în care a fost găsită moartă?

— Ai dreptate. Avea un colier și o pereche de cercei, după cum a relatat *Flying Intelligencer*.

— Eu le-am văzut, spuse Adam. Erau mult mai valoroase decât un amărât de voal și o broșă ieftină. Un hoț obișnuit le-ar fi furat.

Caroline se gândi îndelung la aceste lucruri.

— Dar ceasurile de buzunar?

— Ceasul pe care l-am văzut lângă Delmont era inscripționat cu inițialele ei, deci cred că îi aparținea. Probabil că a căzut pur și simplu din buzunarul ei, la momentul crimei. În privința celui care a fost găsit lângă trupul lui Toller, am văzut că era inscripționat cu numele meu, dar nu îmi aparține.

Ea îl privea îngrozită.

— S-ar putea ca asasinul să-l fi cumpărat, să fi gravat numele tău pe el și, apoi, să-l fi lăsat cu bună știință la locul crimei, pentru a te incrimina pe tine.

— Da, se pare că asta a fost intenția lui.

— Adam, e îngrozitor.

El își bău până la fund lichiorul, fără să mai facă vreun comentariu.

Ea îl privi încruntată.

— Pot să știi și eu de ce nu te preocupă prea mult acest curs al evenimentelor?

El îi zâmbi cu căldură.

— Pentru că încerc să prognozoz cu investigațiile mele.

— Nu sunt prea sigură că înțelegem același lucru prin progres. Oare cine o fi trimis mesajele acelea care ne chemau la reședința doamnei Toller, în dimineața asta?

— Nu știu, dar se pare că cineva a vrut să fim prin preajmă când poliția și-a început investigațiile.

— Dar de ce?

— Vom afla în cele din urmă. Se opri un moment. Caroline?

— Da.

— A fost un gest foarte frumos să-mi oferi un alibi pentru noaptea trecută. Îți mulțumesc.

Cuvintele lui de recunoștința o făcură să roșească.

— A fost un fleac. Sunt sigură că în cele din urmă l-ai fi convins pe inspector că spui adevărul.

— Faptul că ai intervenit pentru mine ca să-mi demonstrezi nevinovăția, a ușurat situația. Îți sunt dator vândut, Caroline.

— Prostii. Lucrul care mă îngrijorează cel mai mult în momentul de față este faptul că, din cauza scandalului ce va izbucni în presă, toată lumea va vorbi despre noi și nu despre adevăratul criminal. Concomitent cu aplanarea scandalului, va trenea și procesul de depistare a inculpatului.

— Poate că asta a fost și intenția ucigașului. Gura lui Adam se schimonosi de furie. Trebuie să recunoaștem că a fost o manevră inteligentă, mai ales, când trebuie să născocеști asemenea puncte de plecare.

Caroline își frecă tâmplele.

— Ce ai de gând să faci în continuare?

— Mă tot gândesc la faptul că atât Delmont, cât și Toller obișnuiau să invoce spirite care ofereau sfaturi financiare unora dintre participanții la ședințe, dar nu și celorlalți. Există o conexiune aici. Simt asta.

— Ai dreptate. Sunt câteva întrebări la care trebuie

găsite răspunsuri.

— Da, dar înainte să ne continuăm cercetările, mai există o chestiune de care trebuie să ne ocupăm.

Ea îl privi nedumerită.

— Despre ce e vorba?

— Trebuie să îmi cunoști familia, cel puțin pe cei care se află în oraș, și ar fi de dorit să faci asta înainte ca ei să apuce să citească despre tine în ziare.

22

Când se întoarse, Adam îl găsi pe Wilson la clubul său, sezând într-un colț, bând cafea și citind ediția din acea zi a ziarului *Flying Intelligencer*.

— Pe unde naiba ai umblat? Wilson îl examina atent pe deasupra ziarului. Am crezut că te vei întoarce mai devreme. Pe urmă scoase din haină un plic. Telegrama asta a sosit pentru tine în timp ce erai plecat.

Adam se așeză și rupse imediat plicul. Era de la Harold Filby.

ÎMI PARE RĂU CĂ NU AM ÎNAINȚAT CU INVESTIGAȚIILE STOP.

Adam își ridică privirea spre Wilson.

— Ai auzit vreodată de un sat numit Chillingham?

Wilson se gândi îndelung.

— Există un Chillingham nu departe de Bath, din câte îmi amintesc eu.

Adam se mută lângă o servanță veche.

— Stilou și hârtie, dacă ești drăguț. Vreau să scriu o telegramă.

Bărbatul se întoarse cu obiectele cerute. Adam mângâli repede un mesaj.

ÎNCEARCĂ ÎN APROPIEREA SATULUI CHILLINGHAM STOP.

CAUȚĂ NUMELE DE CONNOR STOP. DISCREȚIA ESTE ESENȚIALĂ.

Își notă adresa lui Filby din Bath, apoi, înmână mesajul

portarului care se grăbi să-l trimită la telegraf.

Wilson ridică din sprincene.

— Ce-a fost asta?

— O să-ți explic mai târziu.

— Ei bine, a reușit Irene Toller să scoată bani de la tine în schimbul jurnalului, așa cum te așteptai că va face în dimineața asta, după ce ai primit mesajul de la ea?

— Nu. Toller a fost ucisă noaptea trecută, ca și Delmont, în urma unor lovituri puternice în cap. Salonul de ședințe a fost din nou răvășit.

— Dumnezeu! Vorbești serios?

— Da.

— Uimitor, Wilson se întinse după ceașca de cafea cu o privire năucită. Este de neimaginat. O a doua crimă comisă împotriva unui medium va încinge și mai mult spiritele în unele dintre cele mai scandaloase ziare. Apoi, dădu din cap privind exemplarul din *Flying Intelligencer* pe care îl citise până atunci. Tocmai am terminat un articol scris de un netot pe nume Otford, care spunea că Delmont a fost ucisă de niște spirite supranaturale. Ce prostie! Mă întreb cum va comenta această a doua crimă, asemănătoare, din câte îmi spui.

— Otford se va dovedi o reală problemă din alte puncte de vedere. Adam își împreună degetele. O să-i vin eu de hac. Până una alta, cred că Delmont și Toller desfășurau aceeași escrocherie financiară.

— A, da. Urmăreau banii.

— Să mă ierți, domnule, dar inteligența nu este atât de folositoare când vine vorba de oameni și bani care, uneori, merg împreună.

— Înțeleg foarte bine. Wilson își împreună mâinile deasupra abdomenului. Ai reușit să cercetezi casa lui Toller în căutarea jurnalului?

— Nu cine știe ce. Când am ajuns eu acolo, poliția era

deja în casă. Am reușit doar să arunc o privire în camera de ședințe și în holul de la parter, în timp ce vorbeam cu inspectorul de la poliție. Cu greu am izbutit să deschid câteva dulapuri și să ridic covorul. Oricum, sunt sigur că jurnalul a dispărut.

— Crezi că criminalul l-a luat?

— Asta ar fi o posibilitate, dar mai sunt și altele.

— Cum ar fi?

— Doamna Toller avea o menajeră care era și asistenta și partenera ei, în același timp. Se pare că a dispărut. Am aflat numele ei de la unul dintre vecini. Sper să o găsesc. Se opri pentru un moment. După cum stau lucrurile, moartea lui Toller este unul dintre evenimentele care te va interesa îndeaproape.

— Chiar așa?

— Poliția a găsit un ceas de buzunar la locul crimei cu numele meu gravat pe el, iar limbile se opriseră în momentul în care s-a comis crima.

Wilson arăta de parcă fusese atins cu un obiect ascuțit.

— Era unul dintre ceasurile tale?

— Nu, era unul ieftin. Gravura de pe el a fost realizată superficial, dar era destul de lizibilă.

— Asta înseamnă că ucigașul știa că îl cauți. A folosit ceasul pentru a te incrimina pe tine.

— Așa se pare.

Adam bătu ușor cu degetele în masă.

— Lucrurile s-au complicat însă și mai mult. Până acum nu am vrut să o sperii pe Julia, dar cred că a venit timpul să-i spun ei și lui Southwood despre ce e vorba.

— Într-adevăr. Situația s-a agravat foarte tare. Ar fi bine dacă ar afla și ei ce se întâmplă. Wilson strânse din ochi. Înțeleg că ești suspectat de poliție.

Adam ridică din umeri.

— Inspectorul mi-a pus câteva întrebări, dar majoritatea

au rămas fără obiect când au descoperit că am un alibi perfect.

O cunoștință apropiată a declarat că am fost ocupat cu altceva în timp ce doamna Toller era omorâtă.

— Mă simt mai bine, acum că am aflat asta. Wilson se relaxa. Asta va simplifica lucrurile. La ce oră a fost ucisă Toller?

— La miezul nopții.

Wilson dădu din cap.

— Trecuse ceva timp de când se încheiase ședința. Cu siguranță te afli ai la clubul tău. Probabil că ai zeci de martori. Criminalul ar fi trebuit să se asigure că ești prin preajmă înainte să se apuce de treabă.

— Nu am fost la club.

— Dar unde ai fost? La teatru?

— Nu. Mă aflam la casa din Stone Street.

— La miezul nopți?

— Da.

— Nu mai înțeleg nimic. Wilson privi încruntat. Când mergi acolo, ești întotdeauna singur. Cine este această cunoștință care a confirmat prezența ta în alt loc?

— Prietena mea foarte bună, doamna Fordyce.

— Fordyce? Te referi la scriitoarea aceea, doamna Fordyce?

— Da.

Wilson îl privea uimit.

— Ce dracu' spui tu acolo? Nu e momentul potrivit pentru a-ți pune în valoare simțul umorului, Adam.

— Nu e nici o glumă. Liniștește-te. O să fiu târât într-un scandal de proporții care implică o crimă și legături amoroase cu o renumită autoare de romane de senzație.

Tineți-vă bine. Caroline își lăsă mâinile pe birou și privi înspre Emma și Milly. Câteva evenimente mai neobișnuite s-au petrecut noaptea trecută și în dimineața asta, devreme, cât timp ați fost plecate.

— Ce interesant! Entuziasmată ca de obicei de perspectiva unor știri neașteptate, Milly se grăbi să se așeze pe un scaun. Povestește-ne totul, draga mea.

Ca de obicei, Emma nu era la fel de entuziasmată. Se așeză pe unul dintre scaunele de citit și o examinează pe Caroline, ca și cum ar fi urmărit vreun simptom de febră. Te simți bine?

— Destul de bine. Caroline se opri un moment. Atâtea lucruri s-au întâmplat în ultimele câteva ore, încât nici nu știu cu ce să încep.

— Începe de oriunde, draga mea, o îndemnă Milly, făcându-i semn să se grăbească.

— Foarte bine. Un alt medium a fost ucis într-o manieră similară asasinării lui Elizabeth Delmont.

Ceasul ticăia într-un mod amenințător, ca și cum ar fi punctat anunțul pe care Caroline avea să îl dea.

— O știre incredibil de șocantă. Emma privea uluită. Absolut șocantă.

Milly era și ea impresionată.

— Un alt medium ucis, spui? Despre cine e vorba?

— Irene Toller, spuse Caroline.

— Rivala lui Delmont? Milly se încruntă. Dar am crezut că tu și Adam o considerați pe Toller suspectă în cazul asasinării lui Elizabeth Delmont.

— E adevărat că mie și domnului Hardesty ni s-a părut o

variantă plauzibilă. Dar s-ar putea să ne fi înșelat.

Înainte să intre în amănunte, a fost întreruptă de zgomotul înfundat al unor hamuri trase și al unui scârțâit de roți. Vehiculul se oprise în dreptul casei lor.

— Mă întreb cine ar putea fi, spuse Emma, impacientată.

Cineva bătu la ușă. Zgomotul fu urmat de târșăitul pașilor doamnei Plummer. Ușa de la hol se deschise. În aceeași clipă se auziră și vocile zgomotoase.

La scurt timp după aceea, doamna Plummer se ivi în ușa biroului. Obrajii ei rumeni erau mai roșii decât de obicei. Se ținea dreaptă, dând de înțeles că avea un mesaj foarte important.

Tuși, pregătindu-se să anunțe pe noii veniți.

— Au sosit ducele de Southwood, doamna Southwood, domnul Wilson Grendon și domnul Hardesty. Să le spun că sunteți acasă?

Milly sări în picioare.

— Dumnezeule, un duce și o ducesă? Și domnul Grendon? Ce vor crede vecinii?

Emma se ridică de pe scaun.

— De ce și-ar aduce domnul Hardesty rudele aici? Cred că au greșit adresa, doamnă Plummer.

— Nu, spuse Caroline plictisită. Mă tem că nu au greșit adresa. Dădu din cap aprobator spre doamna Plummer. Te rog, poștește-i pe oaspeții noștri în salon.

— Ce caută ducele de Southwood și soția lui la noi în casă? întrebă Emma.

— La fel și domnul Grendon.

Caroline se ridică.

— Are legătură cu o altă întâmplare neobișnuită pe care n-am mai apucat să v-o povestesc.

— Despre ce este vorba? întrebă Emma.

— Poliția îl consideră pe domnul Hardesty un posibil suspect pentru crima din casa doamnei Toller.

Emma și Milly rămaseră cu gurile căscate.

— Nu vă faceți griji, spuse ea în grabă. Totul este în ordine. Am putut să-i ofer un alibi solid. Dar, din nefericire, mă tem că întreaga poveste va declanșa un scandal de proporții în presă.

— Trebuie să vă mărturisesc că sunt o mare admiratoare a poveștilor dumneavoastră, doamnă Fordyce, spuse Julia, în timp ce Milly îi oferea o ceașcă de ceai. Mă bucur foarte mult să vă cunosc.

— Da, într-adevăr, adăugă Wilson, în timp ce se servea cu o tartă de pe tăvița de ceai. Nu vă supărați că vă spun lucrul acesta, dar sunteți total diferită de obișnuitele cunoștințe de până acum ale lui Adam.

— Foarte adevărat, spuse Richard, ducele de Southwood. Acesta era un bărbat tăcut, gânditor și stătea chiar în spatele soției sale, ca și cum ar fi vrut s-o protejeze. Îl privi pe Adam cu o expresie ușor amuzată. În plus, rareori l-am văzut pe Adam să citească altceva decât *Times*, ceea ce face ca cercul lui de asociați și prieteni să fie destul de plictisitor.

Adam se așeză lângă văduva Fordyce, ignorându-l pe cumnatul său. Îi părea bine că își lăsase rudele să conducă conversația cu Caroline, Emma și Milly.

Caroline reuși să schițeze un zâmbet. În sinea ei, se simțea depășită de situație. Amintindu-și ce-i spusese Adam despre trecutul lui neobișnuit, nu i se păru surprinzător faptul că Richard, Julia și Wilson nu adoptau acea atitudine distantă la care s-ar fi așteptat. De fapt, nu erau niște membri obișnuiți ai clasei privilegiate. Fu surprinsă să constate cât de bine se simțeau vizitatorii aceia îmbrăcați elegant în salonul lor modest.

Julia arboră o mână mai serioasă.

— Adam ne-a spus ceva despre niște aventuri petrecute

recent.

Wilson dădu aprobator din cap.

— Știm că l-ai ajutat în investigațiile lui pentru a găsi un anume jurnal. Cred că a fost destul de palpitant pentru amândoi.

— Chiar a fost. Emma se așază destul de încordată, fixându-l pe Adam cu privirea. Nu vreau să mă amestec în treburile altora și dacă n-ar fi faptul că cei doi au o relație destul de apropiată, nici nu mi-ar fi trecut prin cap așa ceva. Deoarece nepoata mea este profund implicată în această afacere cred că ar trebui să știm și noi de ce este atât de importantă găsirea aceluși jurnal, domnule Hardesty.

Lui Milly îi încremeni zâmbetul pe buze.

— Sunt absolut de acord cu Emma. Situația devine și mai complicată, acum, după moartea celor două femei. Cred că ar trebui să știm și noi care sunt pericolele la care se expune Caroline, ca s-o putem proteja.

— Detaliile nu sunt necesare, interveni Caroline. Domnul Hardesty mi-a dat de înțeles cât de importantă este recuperarea aceluși jurnal.

Julia zâmbi discret.

— Mătușile dumneavoastră au dreptul să cunoască toate amănuntele, doamnă Fordyce.

— Nu chiar, spuse Caroline.

Julia privi spre Emma și Milly.

— Adevărul este că frații, sora mea și cu mine nu suntem rude de sânge. Nu suntem rude cu unchiul Wilson, abstracție făcând de relațiile create prin afecțiune și loialitate.

— Nu mai înțeleg nimic, spuse Emma, încruntându-se ușor.

— Am fost cu toții abandonți pe străzi cu mulți ani în urmă, continuă Julia. Dacă n-ar fi fost Adam care ne-a

salvat pe fiecare în parte, Jessica, Nathan și cu mine am fi pierit mai mult ca sigur.

Richard îi puse mâna pe umăr, încercând să o liniștească. Julia ridică mâna și îi atinse ușor degetele. Era imposibil să nu remarci aura aceasta de intimitate și dragoste care îi învăluia pe cei doi. Tinerii aceștia chiar se iubeau, observă Caroline. Ce norocoși erau!

— Adevărul despre trecutul nostru real stă scris în acel jurnal, concluzionează Julia. Adam vrea cu tot dinadinsul să îl găsească și să îl distrugă. Este mai îngrijorat în privința Jessicăi și a lui Nathan, care sunt foarte tineri. În special, Jessica este vulnerabilă. Are abia optsprezece ani și este pe punctul de a-și face intrarea în societate.

— Uimitor, șopti Milly, cu ochii larg deschiși.

Julia o privi pe Caroline.

— Adam a spus că te-a dus la casa din Stone Street noaptea trecută.

Caroline era conștientă de faptul că Milly și Emma o priveau surprinse. Simțea că îi ard obraji. Acum, chiar era o femeie care trecuse prin multe experiențe. Trebuia să se comporte ca o veritabilă văduvă, așa cum voia să fie percepută. Văduvele care aveau aventuri cu bărbați influenți nu trebuia să se rușineze atât de ușor.

— Da, spuse, ea încercând să-și mențină vocea calmă. Mi-a povestit câte ceva despre trecutul vostru acolo și cum ați ajuns să îl cunoașteți pe domnul Grendon.

— Dacă Adam v-a dezvăluit secretul casei din Stone Street, atunci, pot să am și eu încredere în dumneavoastră, spuse Julia scurt.

Wilson se întinse după o altă tartă.

— Sunt perfect de acord cu Julia.

Richard ridică din umeri.

— Hardesty are micile lui ciudățenii, dar trebuie să recunosc faptul că, în general, nu prea se înșală în privința

oamenilor care sunt demni de încrederea lui.

Adam strânse din buze.

— Mulțumesc, Southwood. N-am știut că mă apreciezi atât de mult.

Richard rânji ciudat.

— Doar m-ai acceptat drept soț al Juliei, nu-i așa? în mod clar ai o părere bine conturată despre oamenii pe care îi întâlnești, deși nu obișnuiești să faci cunoscut acest lucru.

— Ți-ai dovedit noblețea de caracter atunci când ai acceptat adevărul despre trecutul meu, Richard, spuse Julia.

El îi strânse umerii ușor

— Cum să nu mă îndrăgostesc de o tânără femeie atât de curajoasă?

Julia zâmbi. Dragostea pe care i-o purta îi lumina chipul.

Milly își tamponă ușor colțurile ochilor cu o batistă din dantelă.

— Ce romantic!

Wilson tuși ușor.

— Eu l-am asigurat pe Adam că putem pune capăt bârfelor care ar izbucni în cazul descoperirii jurnalului, dar el este hotărât să-l găsească și să-l ardă. Trebuie să recunosc, ar fi preferabil să facă acest lucru înainte ca alții să apuce să-l citească. Mă tem și eu acum că Jessica va trebui să aștepte următorul sezon pentru a-și face intrarea în societate, dacă se vor isca zvonuri despre trecutul ei.

— Da, spuse Richard, cu o figură crispată. Nici mie nu prea îmi convine ca Julia să fie subiectul acestor bârfe.

— Șantajul este o afacere profitabilă, îl asigură Wilson. Nimeni nu se pricepe mai bine decât Adam la astfel de lucruri.

Ceva mai târziu, Julia, Richard și Wilson urcară în trăsură luxoasă a ducelui. Adam rămase cu Caroline,

Emma și Milly, privindu-l pe birjarul în uniformă care închidea ușa vehiculului.

— Dumnezeule, câtă agitație! Aproape că mă dezobișnuisem de asta. Julia se lipi de geam pentru a le privi pe Caroline, Emma și Milly. Richard și cu mine vom da un bal mâine seară. Trebuie să veniți toate trei, fără nici o discuție.

Caroline se neliniști brusc.

— Imposibil. Nu am cum să vin.

— Ai alte planuri? Știu că anunțul meu vine îngrozitor de târziu.

Emma dădu din cap.

— E în ordine cu Caroline. Nu putem veni. Oricum, e foarte drăguț din partea dumneavoastră că ne-ați invitat.

— Dar trebuie să veniți, spuse Julia. Zvonurile despre relația lui Adam cu Caroline se vor răspândi între timp peste tot. Va fi destul de ciudat dacă nu veți fi prezentă.

— Mi-e teamă că nu vă pot ajuta cu nimic, spuse Milly, exprimându-și regretul.

Adam le privi și el cu atenție pe cele trei femei.

— De ce?

— Ei bine... Caroline se opri brusc.

— Greu de explicat, mormăi Emma.

— Rochiile, spuse Milly direct. Ca să fim sincere, nici una dintre noi nu are o rochie potrivită pentru o astfel de ocazie. Ce-i drept, avem câteva haine foarte frumoase, datorită noului contract încheiat de Caroline, dar nu sunt nici pe departe potrivite pentru a le purta la o petrecere cu pretenții.

— Da, bineînțeles, răspunse Julia. Trebuia să mă gândesc. Nu vă faceți griji în această privință. Trec pe la dumneavoastră mâine dimineață, e bine? Îi vom face o vizită croitoresei mele. Ea va avea grijă de tot.

— Dar prețul... spuse Caroline aproape în șoaptă.

— Prețul nu va fi nici el o problemă, le asigură Wilson. Croitoreasa va emite o factură pe numele lui Adam.

— Dar... spuse Caroline din nou.

— Consideră aceste rochii drept datoria pe care o am la tine fiindcă mă ajuți în investigațiile mele pentru găsirea jurnalului, spuse Adam.

Caroline interpretează totul ca pe o tranzacție financiară. I se părea extrem de stânjenitor.

24

Nu mă încântă prea tare ideea de a participa la balul dat de sora ta, spuse Caroline

După ce Richard, Julia și Wilson au plecat, ea și Adam au evitat unele întrebări ale Emmei și ale lui Milly și au luat o trăsură mai modestă pentru a se plimba pe această stradă liniștită și umbrită. Intenționau să le chestioneze pe domnișoara Brick și pe doamna Trent, cele două femei care fuseseră anunțate de vizita unui bărbat ce urma să le ofere o oportunitate extraordinară de investiție.

— Nu te mai gândești la nesuferitele alea de rochii, spuse Adam. O umbră de neliniște apăsătoare pe chipul lui, probabil pentru că nu era pentru prima oară când o rugase să înceteze cu complexele. Julia va avea grijă să arăți perfect la bal.

— Dar trei rochii și toate accesoriile vor costa o avere, Adam.

El păru amuzat.

— Te rog să mă crezi când îți spun că știu cât costă aceste rochii. Numai eu am plătit pentru Julia înainte ca Richard să preia această sarcină, iar acum continui să achit facturile pentru Jessica. Trăsura se opri. Adam verifică o hârtie pe care era scris ceva. Pare a fi adresa pe care o căutam. Îți propun să încetăm cu discuția asta agasantă și să trecem la treburi mai importante.

— Agasantă? Vrei să spui că am ajuns să mă repet?

El zâmbi.

— Nici prin cap nu mi-a trecut așa ceva. Ești gata să stai de vorbă cu domnișoara Brick și doamna Trent?

Caroline făcu un efort pentru a se concentra asupra

acestei chestiuni

— Da, bineînțeles. Mai bine m-ai lăsa pe mine să pun majoritatea întrebărilor. Nu uita, ele știu că ești domnul Grove, asistentul meu.

— Va trebui să-mi aduc mereu aminte.

Coborârea din trăsură și urcarea scările. Adam bătu de două ori în ușă. Aceasta se deschise ceva mai târziu. O menajeră tânără, cu privirea ușor încruntată, apăru la ușă, purtând un șorț uzat.

— Cu ce vă pot fi de ajutor? întrebă ea.

— Vrem să vorbim cu domnișoara Brick și cu doamna Trent, zise Adam. Spuneți-le că doamna Fordyce și domnul Grove doresc să discute cu dumnealor.

Menajera se încruntă și mai tare.

— Așteptați un moment.

Se întoarse după câteva clipe și îi conduse pe cei doi într-un salon micuț și întunecos.

— Domnișoara Brick și doamna Trent sunt încântate să vă primească.

— Este chiar o onoare, doamnă Fordyce, spuse domnișoara Brick entuziasmată. Niciodată nu am fost vizitate de o scriitoare. Doriți o ceașcă de ceai?

— Sunteți foarte amabilă, spuse Caroline și se așeză pe o canapea tocită, acoperită cu mătase verde. Vă mulțumim că ne-ați primit. Domnul Grove și cu mine avem de pus câteva întrebări referitoare la evenimentele care s-au produs după ședința din casa doamnei Toller.

Adam se așeză lângă șemineu și își sprijini mâinile de polița acestuia. Caroline știa că urmărește cu atenție expresia de pe fețele celor două femei. Niciuna nu părea să fi aflat vestea asasinării mediumului.

— Într-adevăr, a fost o ședință extrem de plăcută, spuse domnișoara Brick.

— Mă bucur că am putut vorbi cu scumpa noastră

prietenă aflată pe lumea cealaltă, adăugă doamna Trent.

Caroline zâmbi.

— După cum v-am spus și noaptea trecută, studiez aceste practici spirituale împreună cu asistentul meu, domnul Grove. Una dintre cele mai frecvente întrebări pe care ne-o punem este legată de măsura în care predicțiile mediumurilor se adevăresc.

Doamna Trent scrâșni din dinți.

— Există atâtea escrocherii în zilele noastre. Dar vă putem garanta că talentul doamnei Toller este unul autentic.

Adam se mișcă ușor.

— Ați primit, într-adevăr, o ofertă pentru o investiție profitabilă?

— O, da, spuse domnișoara Brick. Respectiva persoană a fost aici ceva mai devreme, în cursul acestei dimineți. Tocmai ne luam micul dejun când ne-a căutat.

— Ne puteți descrie persoana care v-a căutat? întrebă Adam.

Caroline observă că cele două doamne erau puțin nedumerite de întrebarea care le fusese pusă.

— O descriere mi-ar fi de folos în cercetările mele, spuse ea repede.

Completarea aceasta păru să le mai liniștească.

— Da, stați să mă gândesc, zise domnișoara Brick. Numele lui este Jones. Șchiopăta puțin. Întregul corp îi era oarecum încovoiat. Cred că în copilărie a suferit de o boală incurabilă, care i-a afectat ținuta.

— Foarte trist, oftă doamna Trent. Un domn așa de amabil, manierat. A, mai purta și ochelari cu rame aurite.

Domnișoara Brick clipi de câteva ori.

— Avea favoriții cam mari, după părerea mea. Ar fi putut să și-i tundă mai mult.

Caroline aruncă o privire spre Adam.

— Spuneți că Jones șchiopăta? întrebă Adam.

Doamna Brick dădu aprobator din cap.

— Destul de vizibil.

— Cu care picior? întrebă Caroline.

— Poftim? se încruntă doamna Brick, luată prin surprindere de întrebare. Nu mai știu bine care dintre picioare avea acest defect. Sally, tu mai ții minte?

Doamna Trent își țuguie buzele, încruntându-și sprâncenele.

— Parcă stângul, din câte îmi amintesc. Nu, o secundă, se poate să fi fost dreptul. O, draga mea, mă tem că nu sunt prea sigură de acest lucru.

— Dar s-a prezentat exact cum a spus doamna Toller că o va face și, apoi, ne-a făcut oferta de investiție, spuse domnișoara Brick foarte convinsă.

— I-ați dat ceva bani? întrebă Caroline, temându-se de cel mai rău lucru posibil.

— Era vorba de o ocazie unică, spuse doamna Trent încântată. Am fi fost fraiere dacă n-am fi profitat de ea.

— Dumnezeuule șopti Caroline.

— Despre ce investiție era vorba? întrebă Adam.

Pentru prima oară, cele două doamne ezitară, privindu-i cu luare-aminte pe amândoi.

Domnișoara Brick tuși stingherită.

— Nu vrem să părem nepoliticoase sau inutile, dar domnul Jones ne-a dat de înțeles că nu trebuie să discutăm despre natura acestei investiții.

— De teamă ca nu cumva și alții să-și exprime dorința de a fi implicați în afacere, explică doamna Trent. Ne-a spus că dacă se va afla despre această ofertă, oricine ar încerca să profite de pe urma ei. Așa că trebuie să păstrăm o discreție absolută.

— Bineînțeles, confirmă Adam. Trebuie să vă asigurați acțiunile.

Domnișoara Brick clipi de câteva ori.

— Nu vă faceți probleme, sunt foarte bine ascunse.

— Mă bucur să aud acest lucru. Adam aruncă o privire fugară spre Caroline. Ei bine, cred că este destul pentru astăzi, nu sunteți de aceeași părere, doamnă Fordyce? Ar trebui să plecăm.

Domnișoara Brick și doamna Trent îi priveau înmărmurite.

— Dar nici nu v-ați băut ceaiul, spuse domnișoara Brick cu o voce alarmată.

Caroline se încruntă spre Adam.

— Nu ne-am băut ceaiul, domnule Grove.

El lovi ușor cu degetele pe polița de marmură și schiță un zâmbet.

— Da. Ceaiul. Cum am putut uita asta?

Douăzeci de minute mai târziu, Caroline decise că era momentul să plece pentru a nu le mai deranja pe cele două doamne.

Afară, pe stradă, Adam o apucă de mână.

— Am crezut că n-o să mai ieșim de acolo.

— Îmi dau seama că ești foarte nerăbdător, dar nu puteam pleca mai repede. Domnișoara Brick și doamna Trent ar fi fost surprinse.

— Pot fi flatate, cu ușurință mă refer la aspectul financiar, dar nu știu ce vor face când vor descoperi că acele acțiuni nu au nici o valoare.

Caroline tresări.

— Mi-a fost teamă că le vei spune asta. Crezi că ar exista vreo șansă ca afacerea domnului Jones să fie viabilă?

— Nu.

— În timp ce vorbeai cu domnișoara Brick și doamna Trent, mi-a venit în minte o întrebare.

— Care este aceea?

— Certificatele de acțiuni sunt documente colorate, nu-i așa?

El o privi curios.

— Da, uneori sunt destul de împodobite cu multe litere elaborate și imagini cu șine de cale ferată, mine sau alte obiective. De ce întrebi?

— Editorul meu, domnul Spraggett, emite astfel de certificate, iar în ultima perioadă și-a extins mult afacerea. Din câte am aflat, aceste persoane sunt foarte mândre de arta lor. Se opri un moment. De fapt, domnul Spraggett mi-a spus odată că editorii își marchează operele cu un semn care le aparține.

Adam se opri, obligând-o și pe ea să facă același lucru atât de brusc, încât aproape că se împiedică. Arăta de parcă ar fi avut o revelație.

— Ce idee extraordinară, doamnă. O sărută apăsător, părând foarte încântat. Absolut extraordinar. Dacă aș găsi persoana care a realizat acțiunile, aș putea afla ceva despre individul care le-a pus la dispoziția celor două femei.

Caroline roși și, apoi, aruncă o privire rapidă pe stradă să se asigure că nimeni nu observase spectacolul indecent oferit de un bărbat care sărutase o femeie în public. Respiră ușurată când văzu că nu era nimeni prin preajmă.

Adam aruncă din nou o privire spre căsuța în care locuiau domnișoara Brick și doamna Trent O expresie hotărâtă îi întunecă fața.

— Vreau cu tot dinadinsul să mă uit la acele acțiuni.

— Nu, te rog, spuse ea repede. Adam, de fiecare dată când intri într-o casă cu gândul de a găsi ceva, dai de cadavre.

— Cam nepoliticos din partea ta, Caroline. S-a întâmplat o singură dată, în cazul lui Elizabeth Delmont.

— Aproape că s-a întâmplat același lucru și în cazul lui

Irene Toller. Caroline ridică din umeri. Intenționai să-i cercetezi și ei casa. Dacă ai fi fost acolo cu doar o oră sau două mai devreme, poliția te-ar fi găsit înăuntru. Le-ar fi venit mult mai greu să creadă în alibiul tău.

— Prostii. Am fost în cea mai mare siguranță datorită declarației tale că m-am aflat în altă parte în momentul crimei. Cine ar putea pune la îndoială cuvântul unui autor, precum doamna Fordyce?

Ceva mai târziu, fură primiți în locuința închiriată a domnului McDaniel, spectatorul în vârstă căruia i se făcuse o ofertă de investiție cu ocazia ultimei ședințe a lui Elizabeth Delmont.

Domnul McDaniel era la fel de încântat de vizita acelor oaspeți neașteptați ca și celelalte două doamne. El fu însă și mai bucuros să discute despre averea pe care urma s-o dobândească.

— Într-adevăr, omul de afaceri de care mi-a pomenit doamna Delmont a apărut, așa cum a promis spiritul. Numele lui este Jones. Ridică ceașca cu o mână care tremura foarte tare, astfel că ceaiul i se vărsă pe pantaloni. Foarte politicos acel domn. Și bine informat. Păcat că schiopăta.

— Vă mai amintiți și altceva despre el, domnule? întrebă Adam.

— Nu cine știe ce. Avea favoriții prea mari. Individul ar fi trebuit să-și mai taie barba. Domnul McDaniel ezită puțin, înainte de a continua. Purta ochelari. Ridică din sprâncene. De ce mă întrebați asta?

— O persoană care semăna foarte mult cu acesta a venit și la mine cu o ofertă financiară, spuse Adam cu un aer de adevărat afacerist. A menționat numele dumneavoastră. M-am gândit să stau de vorbă cu persoana de care a pomenit.

Caroline își dădu seama de faptul că Adam avea o

imaginație la fel de bogată ca a ei.

Chipul lui McDaniel se luminează.

— V-a făcut aceeași ofertă? Acțiuni în cadrul unei investiții miniere?

— Asta voiam să știu, spuse Adam. Dar, ca să fiu sincer, mie nu mi-a oferit acțiuni. Lucrul acesta m-a îngrijorat puțin, așa că am ezitat să-i dau bani.

— Ciudat. Mie mi-a oferit imediat acele certificate de acțiuni.

— Mă întrebam dacă ați avea ceva împotriva să arunc o privire peste acestea, spuse Adam. Vreau doar să mă asigur că sunt legale.

— Nu văd de ce n-ați face-o. Jones mi-a atras atenția să nu vorbesc despre acest proiect cu nimeni care nu e implicat în această afacere. Dar având în vedere faptul că sunteți interesat de afacere, nu văd de ce nu v-aș arăta acțiunile.

— Mulțumesc, spuse Adam.

Domnul McDaniel se ridică de pe scaun și se îndreptă, clătinându-se, spre biroul din colț. Descuie un sertar și scoase de acolo o bucată grea de hârtie. Adam traversă camera și se apropie pentru a cerceta documentele. Caroline îl urmă în grabă.

Certificatul arăta impresionant, având un fond albastru deschis. Era înscris cu litere ornamentate care alcătuiau cuvântul *Drexford Co.* Și înfățișă un subsol de mină, împreună cu mineri și unelte. Detaliile erau foarte bine lucrate, iar imaginile impresionau prin frumusețea lor.

— În mod sigur este original, spuse Adam, înmânându-i certificatul lui Caroline. Ce părere aveți, doamnă Fordyce? Ca persoană familiarizată cu lumea editorilor, sunteți mult mai pricepută decât mine în astfel de probleme.

Domnul McDaniel avu o ușoară ezitare când prețiosul lui

certificat fu înmânat unei terțe persoane. Ea îi zâmbi ca să nu-și facă griji și se îndreptă cu documentul spre fereastră.

Sub înflorituri, bucle și manopera sofisticată, putu să observe litera B, cu un dragon alături.

— Manopera este remarcabilă, spuse ea, înapoind certificatul domnului McDaniel.

— Ce v-a spus domnul Jones despre această firmă? întrebă Adam.

— Compania deține o mină de aur undeva în vestul Americii, spuse McDaniel, liniștit că certificatul se afla din nou în mâinile lui. Fondatorul a murit înainte de a începe operațiunile financiare. A lăsat totul moștenitorului său, un tânăr care dorește să deschidă mina și să obțină profit de pe urma ei.

— Dar moștenitorul are nevoie de bani pentru a demara operațiunile de deschidere a minei și a o face productivă.

Caroline remarcă urma de ironie din vorbele lui Adam, dar domnul McDaniel nu reacționează în nici un fel.

— Exact. Domnul McDaniel dădu aprobator din cap cu un aer de cunoscător. Întotdeauna am spus că afacerile cu aur merg bine.

— Vorbe înțelepte, domnule, spuse Adam. Sunt hotărât să acord atenție sporită acestei investiții. Vă mulțumesc pentru lămuriri.

— N-aveți pentru ce. McDaniel puse certificatul la loc în sertar. Trebuie să recunosc că am fost și eu sceptic atunci când spiritul m-a îndemnat să aștept sosirea domnului Jones, dar când a apărut chiar a doua zi, mi-am dat seama că mediumul nu m-a mințit.

— Un medium la fel de autentic, ca și certificatul pe care tocmai l-ați pus în sertar, domnule McDaniel, spuse Adam.

Trecuse de ora cinci când au părăsit casa domnului McDaniel. Se lăsase o ceață groasă care acoperise lumina zilei. Adam remarcă starea de încordare a lui Caroline.

— Ei bine, i se adresă el. Ai văzut vreun semn particular pe certificatul domnului McDaniel?

— Da. Pot să i-o descriu domnului Spraggett. Dar astăzi nu e la birou. Până mâine n-o să pot vorbi cu el.

Se lăsă tăcere profundă.

— Încearcă să nu mai pui totul la inimă, spuse el într-un târziu. Nu aveai ce face ca să protejezi victimele lui Jones.

— Toți trei își vor pierde banii.

— *Caveat emptor*. Oricine este destul de credul încât să ia în serios sfaturile primite de pe lumea cealaltă...

— La naiba! Ție îți vine ușor să spui asta, dar domnișoara Brick, doamna Trent și domnul McDaniel nu dispun de posibilitățile tale financiare. Știi foarte bine că niciunul dintre ei nu-și poate permite să eșueze în afacerea cu mina de aur.

— Într-adevăr, va fi o grea încercare pentru ei.

O trăsură frumoasă zăngăni pe lângă ei și, apoi, dispăru în ceață. Lui Adam i se ridică părul de pe ceafă. Cunoștea prea bine senzația aceea. Trecuse și el de multe ori prin situații similare pe vremea când trebuia să vândă secretele oamenilor pe alei și străzi întunecate. Instinctele de supraviețuire pe care le deprinsese în tinerețe încă mai existau. Avu nevoie de multă stăpânire de sine ca să-și reprime dorința de a privi în spate.

— Le-ai văzut locuințele, continuă Caroline, pe un ton ridicat. Este clar că abia se descurcă. Nu vreau să mă

gândesc ce se va întâmplă când vor descoperi că au fost păcăliți. Vor fi ruinați.

— Foarte posibil, recunosc eu.

Întoarce capul spre ea, înclinându-l puțin, ca și cum ar fi fost foarte atent la ceea ce-i spunea Caroline. Cu coada ochiului zări o figură întunecată, care ieșea din ceață.

Caroline ridică una dintre mâinile acoperite de mănuși.

— Trebuie să facem ceva, Adam.

— Să înțeleg că pluralul mă vizează pe mine? Eu trebuie să fac ceva?

— Bineînțeles că ar fi ideal ca domnul Jones să fie obligat să-și despăgubească victimele. Dar dacă nu se va întâmplă asta, nu-i putem lăsa pe sărmanii oameni să piardă totul.

— Nu-ți face probleme, Caroline. El se uită din nou cu coada ochiului și văzu că urmăritorul lor era încă acolo, menținând aceeași distanță. O să am grijă ca Brick, Trent și McDaniel să-și recupereze banii, într-un fel sau altul.

Caroline răsuci mâna ușor. Pe sub borul micii sale pălării Adam observă că ochii ei străluceau de bucurie.

— Mulțumesc, Adam. Foarte frumos din partea ta.

— Să sperăm că lista victimelor lui Jones nu este prea lungă.

— Mă întreb pe câți oameni o fi păcălit, oferindu-le acțiunile unei mine inexistente.

— Caroline, avem o mică problemă.

— Poftim?

— Cineva ne urmărește.

— *Poftim?* Femeia schiță gestul de a se opri și a se întoarce.

— Continuă să mergi. El o prinse și mai tare de mână ca s-o împiedice să privească înapoi. Prefă-te că nu ți-ai dat seama că ești urmărită.

— Da, bineînțeles. Continuă să meargă pe trotuar, cu

pasul ei obișnuit. Cine crezi că poate fi în spatele nostru?

— Am de gând să aflu acest lucru.

Cercetă cu atenție strada încețoșată, căutând un loc în care să întindă o cursă. Casele se înșiruiău pe marginea trotuarelor de o parte și de alta a străzii. Ceața ar fi putut constitui un camuflaj excelent.

— Uite ce o să facem, îi zise el lui Caroline. Ascultă-mă bine și fă exact ceea ce-ți spun.

26

Intrară împreună în parc. Când ajunseră la primul copac mai viguros, Adam îi făcu semn lui Caroline să continue să meargă prin iarbă, singură. El se ascunse sub ramurile joase ale copacului și așteptă.

Din acel loc prielnic, putea să vadă ceea ce observase omul din spatele lor: o femeie îmbrăcată într-o rochie cărămizie dispărând în ceața densă. Nu-ți puteai da seama că era singură, iar următorul nu avea nici un motiv să creadă că însoțitorul femeii o abandonase în mijlocul parcului.

Astfel gândea Adam în acel moment, sperând că individul va continua să-i urmărească.

Acesta nu-i înșelă așteptările. Câteva minute mai târziu, Adam auzi pași furișându-se pe trotuar. Pașii se opriră brusc când omul intră pe porțiunea cu iarbă.

În clipa următoare, o siluetă îmbrăcată cu o haină cenușie și o pălărie cu boruri mari trecu în grabă de locul unde aștepta Adam.

Adam făcu doi pași mari, își prinse prada de gulerul hainei și îl smuci tare, până când acesta se dezzechilibra. Bărbatul scoase un țipăt de groază și se trânti pe spate.

Adam privi în jos și zări o figură care îi era cunoscută.

— Domnule Otford. Ce surpriză să vă întâlnesc aici.

Gilbert Otford îl privi, cu fața roșie și îngrozită.

— Cum îndrăzniți să vă năpustiți asupra mea cu asemenea violență?

— Știți, domnule Otford, pot să vă demonstrez că uneori sunt lipsit de maniere.

Caroline ieși din ceață, ținându-și fusta cu ambele mâini

pentru a putea să alerge în felul acela pe care Adam îl considera impropriu femeilor.

— Domnule Otfort, exclamă ea, oprindu-se în dreptul lui. Ne urmăreați, nu-i așa? Ce intenții aveți?

— Am tot dreptul să merg pe un drum public. Otford se ridică buimac în picioare, încercând fără succes să-și curețe noroiul și iarba de pe haină. Mi-ai distrus hainele, Hardesty. Tu îți poți permite să-ți schimbi veșmintele, dar ceilalți nu sunt la fel de bogați.

Adam făcu un pas înainte. Speriat, Otford se retrase, sprjinindu-se de trunchiul copacului.

— Nu mă atinge, scânci Otford. O să chem un sergent dacă mă atingi doar cu un deget.

— Ce doreai să afli urmărindu-ne? întrebă Adam, vădit curios.

— V-am mai spus, s-a întâmplat doar să mă aflu pe aceeași stradă.

Otfort aruncă o privire umilă spre Caroline.

Dumneavoastră și cu mine suntem într-un fel colegi, doamnă Fordyce. Sunt sigur că dumneavoastră nu vă îndoiiți de bunele mele intenții.

Caroline oftă.

— Îl cred pe cuvânt, domnule Hardesty. Nu cred că domnul Otford a vrut să ne facă rău.

— Ei bine, eu nu sunt sigur de asta. Adam mai înaintă un pas, apropiindu-se de el. Mai mult, nu am răbdare să-ți ascult minciunile, Otford. Parcă ți-am mai spus să stai departe de mine.

Otford închiși în sec de câteva ori, dar reuși să se desprindă de copac și să-și îndrepte ținuta. Atitudinea temătoare a lui Caroline păru să-i sporească încrederea urmăritorului. Corespondentul de presă își dădu seama de faptul că Adam nu-i va crea prea mari probleme atâta timp, cât femeia se afla acolo.

— Sunt un profesionist, domnule, sări cu gura Otford. Un corespondent de presă are o datorie de onoare față de public. Dumneavoastră și doamna Fordyce sunteți implicați într-un caz de crimă. Am obligația față de cititorii mei să descopăr adevărul și să-l dau publicității.

— Lucrați pentru un ziar specializat în redarea aspectului senzațional al evenimentelor, spuse Adam. Adevărul este ultimul lucru care vă interesează.

— Nu-mi place afirmația dumneavoastră, domnule. Nu aveți niciun drept să vă purtați astfel cu mine. Insist să vă cereți scuze.

— Nu zău... rânji Adam.

Otford făcu un pas rapid înapoi, ținându-și ochii larg deschiși.

— Vedeți, domnule.

— Nu văd decât că mă hărțuiești în continuare, Otford. Nu-mi oferi prea multe opțiuni.

Otford intră în panică. Se încordă, gata să fugă pentru a scăpa.

Adam îl prinse de poalele hainei, îl trase înapoi și îl izbi tare de copac.

— Adam, i se adresă Caroline. Te rog, nu-l lovi. Nu neg faptul că este foarte enervant, dar e un corespondent de presă și are dreptate când spune că își face meseria.

— Vedeți? interveni Otford. Sunt un profesionist care își face meseria.

— Vrei să spui că ceea ce faci tu este o meserie? îl chestionă Adam. Foarte bine, o să închei un târg cu tine. Răspunde-mi la întrebare și o să te las în pace.

— Ce întrebare? zise Otford precaut.

— De unde ai obținut descrierea scenelor de crimă din cazurile Toller și Delmont?

— Am o sursă extraordinară care îmi oferă astfel de informații, spuse Otford, părând mulțumit de sine. O

persoană cu care am lucrat de câteva ori. Am o încredere deplină în el.

Adam își încleșta și mai tare mâna în reverul lui Otford.

— Și care este numele acestei persoane în care aveți atâta încredere?

Otford eziră.

— Un corespondent nu-și dezvăluie niciodată sursele.

Adam îl privi fără să scoată un cuvânt.

Otford tuși.

— Numele lui este inspectorul J.J. Jackson. Nu cred că e treaba dumneavoastră să știți asta.

— Spui că ai încredere în el?

Otford încercă să se zbată.

— Eu l-am considerat întotdeauna un om de încredere.

— Și ați inclus fiecare detaliu important legat de uciderea lui Delmont în articolul scris în *Flying Intelligencer*?

— Bineînțeles. Otford părea nedumerit. Mărturisesc că a trebuit să pun accentul pe latura senzațională... fustele ridicate deasupra genunchilor femeii într-un mod obscen, forțe supranaturale care acționaseră asupra încăperii... dar nu e nimic neobișnuit. Mereu fac acest lucru.

— Da, am observat asta.

Otford îi aruncă o privire vicleană.

— Dacă vreți mai multe detalii, probabil că le veți afla de la Julian Elsworth mâine seară.

Caroline tresări.

— Ce vreți să spuneți?

— Am văzut un anunț la Winterset House, astăzi. Elsworth va face o demonstrație specială a puterilor lui spirituale pentru J.J. Jackson și ceilalți membri ai Societății de Cercetări Spirituale.

— Și ce legătură are Jackson cu toate astea? întrebă Adam.

— Elsworth susține că își poate folosi puterile pentru a ajuta la investigațiile cu privire la uciderea lui Delmont și a lui Toller. Otford respiră anevoie. Trebuie să fie amuzant, nu credeți? Imaginați-vă poliția recurgând la o persoană care susține că deține puteri spirituale și care îi poate ajuta să descopere criminalul.

Adam îi dădu drumul.

— Pleacă de aici, Otford. Să nu te mai prind că mă mai urmărești vreodată. Nu voi mai fi la fel de calm data viitoare.

Otford își aranjă cravata, își potrivi pălăria și se pierdu în ceață.

Caroline îl privi.

— Se pare că vălul de mireasă însângerat și broșa neagră de doliu nu au fost omise din greșeală de către presă. Și m-ai convins că nu aveau cum să fie furate de un hoț obișnuit.

Adam îl privea pe Otford dispărând în ceață.

— Există doar o explicație pentru toate aceste lucruri. Cineva a găsit trupul neînsuflețit al lui Delmont și a luat vălul și broșa. Întrebarea este de ce?

— Să înțeleg că vom lua parte la demonstrația de mâine a lui Julian Elsworth, de la Winterset House?

— Nici nu mă gândesc să o ratez. Doar mi-ai atras atenția asupra trucurilor la care recurg practicantii de spiritism.

Sala de reprezentații era suprapopulată în ziua următoare. Caroline și Adam abia reușiră să-și găsească două scaune pe care să se așeze, în rândul din spate.

— Elsworth știe cel mai bine cum să manipuleze o mulțime de oameni, spuse Adam printre dinți, așezându-se pe scaunul de lângă Caroline. O să privesc cu atenție demonstrația lui.

— Ți-am mai spus că este foarte apreciat de cercetătorii fenomenelor spirituale, spuse Caroline. Ea trecu în revistă publicul prezent și zări o figură cunoscută. Uite, acolo este domnul Otford. Stă în lateral, împreună cu alți câțiva domni. Cu toții au pregătite carnețele și creioane. Trebuie să fie un grup de corespondenți de presă.

Adam îi urmări cu privirea și înclină din cap cu un dispreț evident.

— Această ședință ridicolă va însemna o mare pierdere de timp pentru poliție, dar fără îndoială va face să se vândă multe ziare.

— Nu mai bodogăni, Adam. Tu ai vrut să venim aici, azi.

— Nu m-am putut abține să-l văd pe domnul Elsworth în acțiune.

Ceva din vocea lui îi atrase atenția.

— Nu îți place, nu-i așa? De ce? L-ai întâlnit o singură dată și nu te-a deranjat cu nimic.

— Nu am încredere în el. Pune-o pe seama intuiției masculine.

Un gând ciudat trecu prin mintea femeii.

— Adam?

— Da? Acesta nu o privi când îi răspunse. Era ocupat să

examineze mulțimea de oameni.

— Nu cumva ești *gelos* pe domnul Elsworth?

— Am vreun motiv pentru care să fiu? Întrebă el cu un aer detașat.

— Nu, sigur că nu.

— Mă bucur să aud asta. Ar fi destul de greu să concurez cu un bărbat capabil să ridice în aer scaune și să citească gândurile.

Tonul detașat al lui Adam o liniște.

— N-ai nici un motiv să te temi, spuse ea. Sunt sigură că, la nevoie, ai fi ridicat și tu scaune sau ai fi citit gânduri.

El îi aruncă o privire rapidă, cercetându-i expresia feței. Dar nu mai apucă să-i răspundă, pentru că în acel moment cortina se ridică și un bărbat ieși în fața scenei.

— Doamnelor și domnilor, spuse el cu voce puternică. Liniște, vă rog. După cum știți, domnul Elsworth a acceptat cu generozitate să-și pună în slujba poliției abilitățile sale paranormale, cu scopul de a ajuta la rezolvarea cazurilor de crimă în care au fost implicate cele două mediumuri. Atragem atenția ca în timpul demonstrației să nu existe discuții între participanți sau zgomote inutile. Nimeni nu are voie să intre sau să iasă din sală. Forțele psihice ale domnului Elsworth sunt extrem de delicate. Ele ar putea fi inhibate de sunete puternice sau de prea multă forfotă.

Mulțimea amuți de îndată. Deși Caroline împărtășea în mare măsură scepticismul lui Adam, părea foarte nerăbdătoare să afle despre ce era vorba. Poate că domnul Elsworth va reuși să găsească niște indicii prin intermediul forțelor lui spirituale.

Luminile slăbiră, așa cum se întâmplase și la începutul demonstrației cu planșeta pe care o făcuse Irene Toller, dar nu într-un mod atât de brusc. Acum slăbiră mai încet în intensitate, creând în sală o atmosferă extrem de tensionată, în final, doar lampa de pe masă mai lumina din

capătul camerei.

— Permiteți-mi să vi-l prezint pe inspectorul *J.J. Jackson*, cel care îl va intervieva pe domnul *Elsworth*, anunță prezentatorul.

Cortina se ridică din nou. Inspectorul *Jackson* ieși pe scenă. Lui *Caroline* i se părea că este foarte obosit. *Jackson* salută publicul printr-o înclinare a capului și se așează pe unul dintre scaunele care se aflau la masă.

— Cred că domnul *Elsworth* este pregătit, acum, spuse prezentatorul după care făcu o reverență. Vă rog, fără aplauze, în ultimele ore s-a pregătit intens pentru această sedință. Trebuie să-și mențină concentrarea.

Elsworth ieși agale de după cortină. Șuvițele argintii din părul lui negru străluciră în lumina slabă din sală. Deși era în mijlocul după-amiezii, purta haine sofisticate de seară. Haina neagră și pantalonii aveau o croială ireproșabilă. Cămașa albă și cravata în formă de săgeată se remarcă printr-o eleganță desăvârșită.

Bărbatul acesta era conștient de strălucirea pe care o avea pe scenă, gândi *Caroline*. În umbra acelei unice lămpi, trăsăturile lui aristocratice erau foarte bine conturate și chiar mai teatrale decât în realitate.

Se aplecă puțin în față, încercând să vadă mai bine. Era ceva ciudat în ochii lui. Nu putea fi absolut sigură de la distanța asta, dar părea că poartă un machiaj de scenă.

Adam îi atinse mâna, făcând-o să tresară ușor. Întoarse capul. Era destulă lumină încât să-i poată vedea mimica disprețuitoare. Probabil că observase și el machiajul lui *Elsworth*.

Când *Elsworth* se apropie de masă, *J.J. Jackson* se ridică repede, apoi, se așează la fel de brusc. *E încordat*, gândi *Caroline*. Nu îl învinovățea.

— Inspectore. Vocea gravă, puternică a lui *Elsworth* se auzi în toată sala.

Îl salută pe Jackson cu o înclinare a capului care lui Caroline i se păru aproape batjocoritoare. Apoi, se așeză.

— Domnule Elsworth. Vocea lui Jackson era slabă și intimidată.

— Vă sunt recunoscător pentru contribuția pe care o aduceți la buna desfășurare a cercetărilor noastre.

Elsworth înclină din nou capul, se întinse și slăbi lumina lămpii atât de mult, încât fața sa dură era singurul lucru pe care publicul îl mai putea vedea.

— Domnule inspector, voi face tot posibilul să ajut poliția pentru a descoperi persoana care le-a ucis pe doamna Toller și pe doamna Delmont, spuse Elsworth. Aștept întrebările dumneavoastră.

Jackson tuși de câteva ori, scoase un carnețel și răsfoi paginile.

— Puteți vorbi cu spiritul doamnei Toller și cel al doamnei Delmont? i se adresă el stângaci. Le-ați putea întreba chiar pe ele cine este criminalul.

— Nu, spuse Elsworth. Eu nu lucrez în acest fel. Nu sunt un medium obișnuit. Nu pot contacta lumea spiritelor așa cum pretindeau că o fac Toller și Delmont. Sincer, nu cred că e posibil să chemi spiritele și fantomele de pe lumea cealaltă.

În ciuda anunțului prezentatorului, se auziră murmure și exclamații de uimire în rândul publicului.

— Puterile mele psihice sunt destul de diferite de ale celorlalte mediumuri, continuă Elsworth. Nu pot dezvălui fără rezerve darurile mele spirituale celor care nu au astfel de calități. E suficient să spun că atunci când intru în transă pot percepe lucruri într-un mod care depășește granița normalului.

— Dar, puteți vedea fața criminalului? întrebă Jackson.

— Nu ca și cum aș privi o fotografie, zise Elsworth. Dar dacă aveți obiectele pe care v-am rugat să le aduceți, v-aș

putea spune ceva despre persoana care a comis toate aceste atrocități.

— Da, domnule. Jackson scotoci în buzunar și scoase un mic obiect. Este unul dintre cerceii doamnei Delmont. Din celălalt buzunar extrase o bucată pătrată de pânză brodată, iar această batistă i-a aparținut doamnei Toller.

— Mulțumesc.

Elsworth luă în mâini cerceul și batista și închise ochii.

— Vă rog. Am nevoie de câteva clipe de răgaz ca să mă concentrez.

Sala amuți. După o vreme, Elsworth deschise ochii și cercetă cu privirea mulțimea, ca și cum ar fi putut vedea prin întuneric.

În timpul acesta, Caroline putea să jure că expresia lui devenise mai încordată. Ochii lui întunecați păreau ca două mlaștini sinistre.

— Furie, șopti Elsworth. Criminalul este un bărbat foarte furios, aproape nebun de furie. Îl văd acum în casa doamnei Toller, aplicând lovitură după lovitură. A mai ucis înainte. Asta i-a dat și mai mult curaj. Știe că de data aceasta va fi mai ușor.

Se opri brusc.

Un murmur străbătu mulțimea.

Inspectorul Jackson nu părea prea sigur de sine.

— Îmi puteți spune de ce criminalul este așa de furios pe doamna Toller, domnule?

— Crede că a fost păcălit, spuse Elsworth cu o voce hipnotică.

Caroline îl simți pe Adam cum se mișcă ușor în scaunul de lângă ea. Se aplecă în față, cu brațele pe coapse, cu o figură concentrată.

— Cum l-a păcălit mediumul pe criminal? întrebă Jackson, care părea să fi adoptat atitudinea unui polițist.

— Amândouă au afirmat că pot comunica cu lumea

spiritelor și amândouă au mințit.

Jackson scoase un creion.

— Ne puteți spune în ce constau aceste minciuni, domnule?

Elsworth rămase nemișcat vreme îndelungată.

— Pe parcursul unei ședințe pe care au organizat-o pentru el, a pus întrebări la care doar spiritul ar fi putut răspunde corect, spuse el în cele din urmă. Toller și Delmont au dat răspunsuri greșite, așa că el s-a convins că erau niște escroace, în furia lui, s-a hotărât să le pedepsească.

— Criminalul a participat la ședințele fiecărui medium, domnule? Pentru prima dată, Jackson manifesta o curiozitate evidentă. Asta vreți să spuneți?

Elsworth ezită.

— Așa s-ar părea.

În sală se auziră exclamații de uimire.

Caroline simțea acum tensiunea care îl cuprinsese pe Adam. El și Jackson aveau reacții asemănătoare față de indiciile pe care le oferise Elsworth până atunci. Amândoi bărbații semănau cu niște vânători care își prinseseră în cursă prada. Caroline se gândi că, dacă nu ar fi pătruns în înalta societate, Adam ar fi devenit cu siguranță un bun detectiv.

— Este vorba despre o ședință recentă, continuă Jackson. Puteți să ne precizați data?

— Mă tem că nu pot. Elsworth părea cuprins de neliniște. Asta e tot ce vă pot spune pe ziua de astăzi, domnule inspector. Îmi pare rău să recunosc, dar nu vă pot oferi mai multe informații. Circumstanțele în care îmi exercit puterile sunt atât de solicitante, încât mă simt complet epuizat.

— Ne-ați fost de mare ajutor, domnule, spuse Jackson. Înțeleg că ar trebui să căutăm un participant care a fost

prezent atât la ședința doamnei Toller, cât și la cea a doamnei Delmont. Asta ne va fi de ajutor, căci lista suspectilor se va micșora considerabil.

— Nimic spectaculos, spuse Adam, în timp ce inspiră profund. Concentrarea aceea de la început dispăru ca prin farmec. Se lăsă din nou în scaun. Omul ăsta este un escroc patentat, așa cum am crezut din primul moment.

În jur, oamenii comentau acea revelație. Prezentatorul apăru pe scenă.

— Domnul Elsworth și-a încheiat demonstrația. Vă mulțumește pentru atenție.

Un ropot de aplauze izbucni în sală. Caroline îl zări pe Otford și pe ceilalți reprezentanți ai presei grăbindu-se spre ușă. Pe scenă, Elsworth se ridică, făcu o plecăciune spre public, apoi, dispăru în spatele cortinei, lăsându-l singur pe Jackson.

Inspectorul aruncă o privire în jur, neștiind parcă ce să facă în continuare. Apoi, se ridică și se grăbi să coboare de pe scenă.

Luminile se aprinseră. Caroline observă că Adam cerceta gânditor cu privirea scena goală.

— La ce te gândești? întrebă ea.

— Mi se pare că domnul Elsworth tocmai a distras atenția poliției de la cursul normal al investigațiilor. Cred că domnul Jackson va pierde un timp prețios încercând să afle numele participanților de sex masculin prezenți la ambele ședințe. Dacă va reuși să descopere câte ceva, va începe o amplă investigație ca să vadă dacă vreunul dintre ei avea vreun motiv să comită crima. Va fi un proces foarte îndelungat și, fără îndoială, inutil.

— Crezi că puterile psihice ale domnului Elsworth nu sunt veritabile?

— O remarcă foarte deșteaptă, draga mea. Exact asta voiam să spun. Adam se ridică în picioare și întinse mâna

pentru a o trage mai aproape de el.

— Atunci ce rost avea să se implice în această afacere și să ofere indicii cu privire la crimă? Informațiile false îi vor afecta credibilitatea, atunci când va fi descoperit adevăratul criminal.

El o luă de mână și o conduse spre ușă.

— Există două posibilități. Prima se referă la faptul că Elsworth ar putea avea unele șanse.

— Ce șanse?

— Cele care zădărnicesc eforturile poliției de a descoperi criminalul. În cele din urmă, Elsworth nu va avea nici o vină dacă inspectorul nu-l va descoperi niciodată pe criminal, nu-i așa? El a făcut tot posibilul în calitate de consultant cu abilități paranormale.

— Bună deducție. Care este a doua posibilitate?

— E posibil că Elsworth să știe ceva despre cele două crime și să fi profitat de demonstrația de astăzi ca să creeze confuzie și să îndrepte investigațiile într-o direcție gteșită.

Caroline era șocată.

— Vrei să spui că domnul Elsworth ar putea avea de-a face cu cele două crime?

— Doamnă Fordyce. Vă rog, așteptați un moment. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

Vocea lui Elsworth se auzi de undeva din hol, din spatele lui Caroline și al lui Adam. Cei doi se opriră imediat. Caroline simțea cum Adam o strângea instinctiv de mână, ca și cum ar fi vrut să o protejeze de atingerea altui bărbat.

Elsworth păși spre ei cu o figură alarmată. Reușise să înlătore cea mai mare parte a machiajului din jurul ochilor. Caroline observă că îi mai rămăseseră urme de fard pe față.

El se opri în dreptul lor. Înclină din cap cu un aer

batjocoritor în fața lui Adam.

— Domnul Hardesty, cred. Nu știu cum s-a întâmplat, dar la ultima întâlnire am înțeles greșit numele dumneavoastră. Aș fi putut jura că v-ați prezentat cu numele de Grove.

— Nu trebuie să vă îngrijoreze această greșeală, domnule Elsworth, spuse Adam sec. Astfel de lucruri se mai întâmplă. Vă asigur că nu m-am supărat deloc.

Julian zâmbi ironic.

— Mă bucur să aud asta. Probabil că aveți motivele dumneavoastră să credeți că această greșeală a fost comisă pentru prima oară. Se întoarse spre Caroline. Mă simt onorat că v-ați decis să participați la demonstrația mea din această după-amiază.

— Mi s-a părut destul de interesantă, zise Caroline.

— Mulțumesc, spuse Julian. Am simțit prezența dumneavoastră în timp ce eram în transă, ceva mai devreme. M-am gândit că ar trebui să vă avertizez.

— De ce să o avertizați? întrebă Adam.

Julian nici nu-l băgă în seamă.

— Când v-am văzut în timpul transei mi-am dat seama că sunteți în mare pericol, doamnă Fordyce.

— Poftim? șopti ea.

Adam făcu jumătate de pas înainte. Caroline simți amenințarea pe care încerca să și-o controleze.

— Dacă ai ceva important de spus, Elsworth, fii mai explicit, zise Adam.

Gura lui Elsworth se țuguie.

— Îmi cer scuze că nu vă pot da mai multe detalii. E de ajuns să vă spun că în timpul transei am observat o aură de pericol foarte aproape de dumneavoastră, doamnă Fordyce. Sper doar să pot fi mai explicit în privința amenințării care vă paște, doamnă.

— Ar fi de mai mare folos, spuse Adam, reușind să-și

păstreze calmul. Voi încerca și eu să vă las să păreți ceva mai puțin decât un escroc.

Elsworth nu-i dădu nici o atenție. Se concentra doar asupra lui Caroline.

— Nu vă pot recomanda decât mai multă prudență, doamnă Fordyce. Să nu aveți încredere în persoanele pe care nu le cunoașteți de foarte mult timp.

Aruncă o privire insinuantă spre Adam, se răsuci pe călcâie și păși în grabă de-a lungul coridorului.

Adam îl privi cum pleacă.

— Un ticălos. Te-a avertizat în privința mea.

— Da, a ta și a altora pe care nu îi cunosc bine, ceea ce înseamnă un număr infinit de oameni. Caroline lovi cu eventaiul în palma deschisă. Cum se explică avertismentul lui?

— Încearcă să distragă atenția.

Lui Caroline nu-i plăcuse felul în care Adam rostise acele cuvinte.

— Crezi într-adevăr că el poate fi criminalul?

— Da, cred că există o probabilitate foarte mare.

— Dar care ar fi fost motivul pentru care le-ar fi ucis pe doamna Toller și pe doamna Delmont?

— Sunt bani la mijloc. Întotdeauna i-am considerat un motiv aproape universal pentru orice fel de crimă.

Ea cântări repede spusele lui Adam.

— Dar el nu seamănă deloc cu descrierea misteriosului domn Jones. Elsworth nu șchioapătă. Nu are favoriți mari și nici ochelarii de care ni s-a vorbit.

— Toate aceste atribute pot fi realizate de un actor îndemânat și este evident faptul că Elsworth are talent actoricesc.

Bună ziua, domnule Spraggett. Caroline țâșni în biroul editorului, în fața lui Adam, încercând să nu ia în seamă duhoarea stătută de fum de țigară. Vreau să vă prezint pe un foarte bun prieten de-al meu.

— Doamnă Fordyce. Spraggett stinse imediat țigara și sări în picioare. Ce surpriză! Dădu din cap în fața lui Adam, examinându-l atent din spatele ochelarilor. Domnule Hardesty. Ăăă, sunt foarte încântat de cunoștință.

Adam închise ușa de sticlă a biroului cu o mișcare sigură, se sprijini de ea și își încrucișă mâinile.

— N-am avut niciodată ocazia de a vizita biroul unui editor de ziar. Deci, de aici ies toate acele articole senzaționale pe care le poți citi în *Flying Intelligencer*.

Spraggett se încruntă privind-l pe sub ochelari. Era un bărbat înalt, musculos și chel, de vârstă medie, care emana o energie debordantă. Mâinile îi erau în permanență pătate cu cerneală. Un număr considerabil de cești de cafea murdare și pateuri și sandvișuri pe jumătate mâncate zăceau în dezordine peste tot prin birou.

— Prin intermediul acestui ziar ne asumăm responsabilitatea de a informa foarte bine publicul, preciză Spraggett.

— Chiar așa? Adam schiță un zâmbet ironic.

— Articolul despre uciderea mediumurilor, apărut în dimineața asta, este foarte convingător.

— Mai ales, referirea la un ceas înscricționat cu numele domnului Hardesty, care a fost găsit la locul celei de-a doua crime, spuse Caroline.

— Faptele sunt fapte.

— Într-adevăr. Caroline deschise repede un exemplar de ziar, pe care îl ținea în mână, și citi cu voce tare: *Bine cunoscuta autoare a susținut că se afla într-un loc izolat împreună cu domnul Hardesty, într-o locuință privată, în timpul comiterii crimei. Din relatările corespondentului aflat la fața locului, reiese foarte clar că această pereche este învăluită de o aură romantică, ce nu lasă loc nici unei îndoieli cu privire la natura relației lor. Se pare că doamna Fordyce știe să îmbine armonios ficțiunea cu realitatea.*

— Îmi pare rău, doamnă Fordyce, dar dumneavoastră și domnul Hardesty sunteți în centrul atenției acum. Spraggett arboră un aer politicos. Iar noi, aici, la *Intelligencer*, publicăm știri.

— Dar, în același timp, publicați și romanele mele, domnule. Caroline aruncă ziarul înapoi pe birou. Cel puțin în conformitate cu prezentul contract. După încheierea acestuia, s-ar putea să caut un alt editor pentru romanele mele.

Spraggett se alarmă.

— Acum, doamnă Fordyce, nu trebuie să luați în nume de rău articolul lui Otford.

— Asta e situația. Mută o grămadă de ziare de pe un scaun și se așează, potrivit-și fusta cu o mișcare nervoasă. Data viitoare când mă veți ruga să semnez un alt contract pentru noul meu roman, nu voi uita că m-ați implicat într-un imens scandal, domnule Spraggett.

— Ce e asta? A naibii concurență. Mă jur că dacă încearcă să te atragă un alt editor, o să-l dau în judecată.

— Poate că Tillotson va fi mai dispus să adopte o atitudine onorabilă față de reputația mea.

Spraggett se zburli.

— Și ce voi ați să fac, când toate ziarele din oraș scriu despre relația dumneavoastră cu domnul Hardesty și

posibile implicații în comiterea unei crime? Mi-e foarte greu să trec peste aceste lucruri, chiar dacă în paginile ziarului meu public și *The Mysterious Gentleman*.

— Nu trebuia să ignorați întâmplările acestea, dar ați fi putut evita amănunțele picante despre viața mea intimă și despre roșeața care îmi colora obrajii când am fost văzută părăsind casa în care se comisese crima, în compania domnului Hardesty.

— Acum, doamnă Fordyce...

— Tot ce mai puteți face este să vă luați revanșa pentru felul în care v-ați folosit de mine pentru a vă vinde ziarul și să mă ajutați într-o chestiune.

Spraggett o privi încruntat.

— Dacă vreți să vă plătesc mai mulți bani pentru pagina pe care o aveți în ziar, vă amintesc că am încheiat un contract.

— Liniștiți-vă, domnule. Ea își potrivește mânușile. Nu vă cer bani mai mulți. Tot ce vrem de la dumneavoastră este o informație din partea unui profesionist și un sfat în legătură cu o mică problemă.

Spraggett părea îngrijorat.

— Poftim?

Caroline scotoci în buzunarul rochiei ca să găsească acea foaie de hârtie pe care desenase marca celui care realizase certificatele de acțiuni.

— Am văzut această mica siluetă de dragon și litera B pe un certificat de acțiuni. Domnul Hardesty și cu mine dorim să știm dacă îl puteți descoperi pe autor.

— Ah. Agitația editorului cedă locul curiozității. Luă hârtia din mâinile femeii, o studie câteva secunde, apoi, se încruntă. Ați spus că ați văzut-o pe un certificat de acțiuni?

— Da, o recunoașteți?

— Basingthorpe a folosit semnul acesta ani de zile. Făcea treabă bună în acei ani, dar au circulat unele

zvonuri în legătură cu munca lui.

— Bassingthorpe, spuse Adam, încruntându-se ușor. Credeam că s-a pensionat.

— Așa știam și eu. Spraggett mai aruncă o privire asupra hârtiei. Dar ăsta este sigur semnul lui.

— Despre ce zvonuri era vorba? Întrebă Caroline.

Spraggett ridică din umeri.

— Se spunea că dacă aveai nevoie de un certificat care să îți ateste studiile medicale sau de o diplomă în drept, chiar dacă nu ai urmat cursurile instituțiilor respective, puteai obține unul foarte convingător de la Bassingthorpe.

— Înțeleg, spuse Caroline, ridicându-se de pe scaun. Mulțumesc, domnule Spraggett.

— Așteptați o secundă. Despre ce este vorba? Bassingthorpe are vreo legătură cu crima?

— Nu știm, spuse Adam, deschizându-i ușa lui Caroline. Dar dacă am fi în locul dumneavoastră, nu ne-ar deranja să trimitem un corespondent ca să-l găsească.

— De ce nu?

— Dacă Bassingthorpe nu și-a revizuit atitudinea, ceea ce este foarte greu de crezut, nu veți afla absolut nimic de la el. Din câte știu eu, nu și-a dobândit această reputație datorită indiscreției.

Adam o conduse pe Caroline spre ușa deschisă și o închise la loc, înainte ca Spraggett să mai apuce să pună vreo întrebare.

În hol, Caroline îl privi foarte îngrijorată.

— Mai exact, ce știi despre reputația domnului Bassingthorpe?

— Se spunea că Bassingthorpe nu realiza doar false diplome medicale, ci că putea copia și bancnote care arătau identic cu cele autentice.

— În cazul acesta, înțeleg și eu de ce era o persoană atât de precaută. Caroline ezită. Și dacă domnul Bassingthorpe

nu divulgă secretele clienților săi, cum o să-l convingi să vorbească cu noi?

— Bassingthorpe încă mai lucra pe vremea când eu vindeam secrete pe străzi. I-am făcut câteva servicii. Cu puțin noroc, își va aduce aminte de ele.

— Trebuie să mergem imediat să-l vedem.

Adam clătină din cap.

— Nimeni nu apare neanunțat la ușa lui Bassingthorpe. Mai întâi, trebuie parcurse niște etape. O să-i trimit un mesaj. Cu puțin noroc, va accepta să se întâlnească cu mine într-un loc și la o oră pe care le va stabili el.

Interiorul salonului îl amuza de fiecare dată pe Adam. Extravaganța acestuia depășea limita imaginabilului. Cu siguranță că decoratorul lăsase la o parte orice rezervă impusă de bunul-gust, în favoarea caracterului spectaculos.

Roșu era culoarea care predomina. Canapeaua imensă și scaunele erau tapițate cu mătase de un roșu aprins. Draperiile stacojii de la geamuri ajungeau până la podea. Covorul era lucrat în roșu și auriu.

Așa cum se întâmplă în majoritatea caselor din întreaga țară, fotografia mare, înconjurată de o ramă sofisticată, care o înfățișa pe regina veșnic îndoliată, atârna la loc de cinste deasupra căminului. Însă tema celorlalte tablouri care acopereau pereții era total diferită. Fiecare înfățișa un cavaler chel, în armură strălucitoare care salva sau era salvat de o femeie frumoasă îmbrăcată în straie transparente.

Florence Stotley era pasionată de motivele cavalești.

Florence era o femeie durdulie, cu părul grizonat, care se apropia de vârsta de șaizeci de ani. Datorită ochilor blânzi, strălucitori, gropițelor din obraji și excentricității sale pline de șarm ar fi putut fi confundată cu o bunicuță iubitoare sau o mătușă senilă. Puțini ar fi fost aceia care și-ar fi închipuit că își construise o avere ca proprietară a unuia dintre cele mai selecte bordeluri din Londra.

Acum, se pensionase în mod oficial, dar continua să-și folosească talentul înnăscut într-o mulțime de afaceri profitabile. Mulți oameni o judecaseră greșit pe Florence Stotley pe parcursul timpului, gândea Adam. Dar el o știa

de pe vremea zilelor petrecute pe străzi și avea cel mai profund respect față de ea.

Într-un fel, erau parteneri de afaceri, însă interesele lor se deosebeau într-o oarecare măsură. În timp ce el făcea afaceri cu cei din păturile înalte ale societății, Florence continua să se implice în activitățile obscure desfășurate la nivelul subsolului social al Londrei.

Obişnuiau să-și ceară ajutor reciproc în afaceri. La urma urmei, interesele celor bogați și sus-puși se intersectau cu afacerile partenerilor lor de la periferia societății și asta se întâmplă mai des decât voiau ceilalți să creadă că ar fi posibil.

— Ce bucurie să te revăd, Adam. Florence turnă ceai dintr-un ceainic de argint pe care era gravat un dragon extrem de împodobit. A trecut ceva timp de când n-ai mai venit pe la mine. Sper că totul e în regulă cu Julia și cu copiii.

— Sunt fericiți și sănătoși, mulțumesc. Adam se așeză pe un fotoliu balansoar foarte mare și își întinse picioarele. Acum sora mea este foarte ocupată cu aranjamentele pentru o altă petrecere memorabilă.

— Sunt sigură că va fi un spectacol de neuitat și anul acesta. Florence chicoti și îi oferi ceașca de ceai. Zvonurile despre succesul imens pe care l-a avut cu tema lui Camelot primăvara trecută au continuat să circule multe săptămâni după aceea.

— Ți este profund îndatorată pentru că i-ai oferit sursa de inspirație. Adam privi scenele înfățișând Masa Rotundă a cavalerilor din Camelot, care erau fin ilustrate pe ceașca sa. Porțelanuri noi, observ.

— Da, sunt foarte încântată de ele. Florence își aranjă fusta și îl privi cu interes. Sunt bucuroasă de fiecare dată când te revăd, știi și tu prea bine. Am primit mesajul tău prin care mă rugai să încerc să o găsesc pe menajera

acelui medium și te asigur că am făcut cercetări în acest sens, dar până acum nu am avut prea mult succes.

— Dacă o poate găsi cineva pe Bess Whaley, numai tu poți fi aceea, Florence. Am încredere deplină în sursele tale de informare. Dar de data aceasta am venit cu o altă problemă. Nu am vrut să trimit un mesaj în prealabil. Am găsit de cuviință să ți-l transmit personal.

Florence dădu aprobator din cap.

— Înțeleg. Despre ce este vorba de astă dată?

— Vreau să-i trimit un mesaj falsificatorului aceluia bătrân, Bassingthorpe. La un moment dat ți-a fost client. Mai țineți legătura?

Florence zâmbi cu înțeles.

— Desigur. Îmi este prieten, la fel cum mi-a fost și client. O să-i transmit că vrei să vorbești cu el.

— Mulțumesc.

— Asta e tot?

— Deocamdată, da.

Florence mai turnă ceai.

— Foarte ciudată afacerea asta cu uciderea mediumurilor. Circulă zvonuri că ar fi fost ucise de forțe malefice de pe lumea cealaltă pe care le-au scăpat de sub control.

— Fii sigură că cine le-a ucis, acela provine din lumea asta.

— Pot să te întreb care este amestecul tău în problema asta?

— Îți amintești de Maud?

— Da, îmi pare foarte rău. Sărmana femeie, nu a reușit niciodată să scape de dependența de drog. Știu cât de mult ai încercat să o ajuți, Adam. Ai plătit atâtea tratamente și toate au dat greș.

— Drogul a fost mereu mai puternic decât voința ei. Se pare că ținea un jurnal pe care l-a lăsat moștenire lui

Elizabeth Delmont. Aceasta a încercat să-l folosească pentru a mă șantaja. Dar a dispărut în noaptea în care femeia a fost ucisă. Iar acum, Irene Toller a murit într-un mod asemănător.

— A, acum înțeleg îngrijorarea ta. Maud știa adevărul despre tine, Julia, Jessica și Nathan, nu-i așa?

Adam încuviință.

— Despre bărbatul implicat în schemele de investiții pe care le recomandau doamna Toller și doamna Delmont se spune că șchioapătă. Martorii au afirmat că are favoriți foarte mari și poartă ochelari cu rame aurite..

— Crezi că e vorba de o deghizare?

— Particularitățile exterioare sunt mult prea evidente.

— Ai dreptate. Florence se încruntă. Dar dacă acesta a intrat în posesia jurnalului, mă întreb de ce nu a încercat până acum să te șantajeze.

— Cred că așteaptă momentul oportun.

— Nu-i de mirare, spuse ea sec. Dacă are unele informații despre tine, știe că trebuie să fie extrem de precaut. În cazul în care comite vreo greșală și se dă de gol, îi vei descoperi identitatea, și asta ar însemna sfârșitul.

— O să-l gădesc. Nu e decât o chestiune de timp.

— Știu asta. Te cunosc de pe vremea când erai un puștan, Adam. Ești neîndurător. Dar îți recomand să fii foarte atent. Doi oameni implicați în afacerea asta au fost omorâți deja.

— Îți sunt recunoscător pentru grija pe care mi-o porți. El se gândi la legăturile pe care le avea Florence la nivelul tuturor păturilor sociale. În ultima vreme, am frecventat cercul cercetătorilor spirituali. Îmi poți spune ceva care să-mi fie de folos despre grupul celor de la Winterset House?

— Nu cine știe ce. Spiritiștii ăștia mi se par niște persoane inofensive. Ea se opri, gândindu-se câteva

momente. Am auzit că domnul Reed, președintele Societății de Cercetări Spirituale, este un vădov îndurerat care visează că într-o bună zi va putea comunica cu spiritul soției sale ucise.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A fost omorâtă acum câțiva ani. Nu-mi aduc aminte toate detaliile, deși a făcut destulă vâlvă prin presă la vremea respectivă. Știu că trupul doamnei Reed a fost găsit într-un parc, foarte aproape de casa celor doi. E clar că ieșise la o plimbare, la câteva zile după nuntă, și a fost atacată. Ancheta a dezvăluit că fusese violată și, apoi, strangulată.

— Poliția a descoperit criminalul?

— Nu. Florence mai bău puțin ceai, apoi, puse ceașca înapoi pe masă. Poate că acesta este unul dintre motivele pentru care Durward Reed este așa dornic să vorbească cu ea. Cu siguranță vrea să o întrebe cine a fost persoana care a ucis-o și astfel să poată face dreptate.

— În locul lui, aș fi ales o variantă mai directă pentru a găsi criminalul.

— Da, bineînțeles. Dar nu toți au relațiile tale și puțini sunt cei care adoptă o atitudine atât de detașată în fața violenței.

Adam nu comentă remarcele ei.

— Mă întreb ce îl face pe Reed să creadă că va putea vorbi cu spiritul ei.

Florence ridică din sprâncene.

— Își închipuie că poate fi chemată de pe lumea cealaltă pentru că în timpul vieții ea susținea că deține puteri spirituale.

— Domna Reed a fost medium?

— Da. Acum zece ani, înainte de a se căsători, era foarte apreciată. La ședințele ei participau persoane sus-puse.

— Frecvența înalta societate?

Florence dădu aprobator din cap.

— A fost ultimul membru al faimoasei familii care s-a îmbogățit din navigație. Am avut și eu niște clienți care au participat la ședințele ei.

— Mulțumesc, Florence. Încă o dată, îți sunt dator vândut.

— Îți poți lua revanșa destul de ușor cu câteva informații legate de lumea în care te învârți, spuse ea.

— Dacă voi putea să-ți răspund la întrebări, o voi face cu plăcere.

— Îți amintești de afacerea aceea din Marbury Street? Avea ca obiect satisfacerea plăcerilor masochiste ale unei anumite categorii de bărbați.

— Da, știam că doamna Thorne vânduse afacerea asta.

— Da, a vândut-o. Dar cea care a preluat-o și care poartă frumosul nume de doamna Lash, este destul de ambițioasă. Vrea să investească mai mult și să-și extindă afacerea. În acest scop a conceput un plan elaborat menit să-i asigure strângerea de fonduri. S-a asociat cu câțiva investitori care se numără printre clienții ei fideli.

— Chiar așa? Adam era intrigat. Destul de ambițios proiectul. Presupun că acești bărbați frecventează înalta societate.

— Da. Mi-a plătit în avans ca să cercetez situația lor financiară. O femeie în poziția ei, care decide să facă afaceri cu niște bărbați, trebuie să fie precaută.

— Asta este foarte adevărat, aprobă el.

— Am să-ți arăt lista. Florence se ridică, se îndreaptă spre o masă din apropiere și deschise un dulap. Cunosc două nume din lista asta, dar de celelalte trei nu am auzit. Sper că vei putea să-mi spui ceva despre persoanele astea.

Adam se ridică în picioare, îi luă lista din mână și o cercetă puțin, înregistrând numele, O asemenea informație era întotdeauna utilă.

— Nu știam că Ivybridge și Milbome sunt pasionați de bici, spuse el în treacăt.

— Cu toții au astfel de plăceri. Mă interesează să aflu ce știi despre fiecare dintre oamenii de pe lista aceasta.

Adam ridică din umeri.

— Pare a fi combinația obișnuită de înfumurare și ipocrizie. Sunt genul de oameni cu nasul pe sus care fac caz de bunele lor maniere, în timp ce, în particular, se bucură de compania cameristelor și frecventează bordelurile. Adam se opri un moment. Dar ai spus că te interesează situația lor financiară.

— Da. Din poziția în care se află, doamna Lash nu va mai colabora cu ei dacă va descoperi că acești indivizi nu sunt solvabili din punct de vedere financiar.

El îi relată pe scurt ceea ce știa despre poziția financiară a acestor bărbați.

— Mulțumesc. Florence puse lista înapoi în sertar. O s-o înștiințez pe doamna Lash că nici unul dintre potențialii ei investitori nu pare a fi în pragul falimentului.

— Amintește-i totuși că există și alte riscuri. Nu poate avea încredere deplină în nici unul dintre ei.

— Sunt sigură că nu și-a făcut iluzii în privința caracterelor lor.

— Dacă asta este tot, ar cam trebui să plec. Adam îi luă mâna și se aplecă în fața ei. O seară bună, Florence. Mi-a făcut o mare plăcere să te revăd, ca, de altfel, de fiecare dată.

— Ești atât de manierat, murmură Florence. Ochii ei străluciră melancolic. Văzându-te acum, cu hainele astea elegante și manierele tale desăvârșite, abia pot crede că ai avea vreo legătură cu băiatul zdrențaros care venea la ușa din spatele casei mele ca să-mi vândă secrete smulse de la clienții lui Maud. Întotdeauna am știut că într-o bună zi vei reuși în viață.

Adam rânji.

— Chiar ai crezut asta?

— Da. Nu știam însă dacă vei răzbi pe cale legală sau ocolind legea.

— Viața mi-a demonstrat că nu există o diferență prea mare între cele două căi.

— Deh. Afیșezi o atitudine rece și necruțătoare față de lume, dar eu te cunosc de mult timp, Adam Hardesty. Știu prea bine cum ți-ai salvat fratele și surorile. Știu despre adăposturile pentru copiii sărmani pe care le-ai construit în mahala. Sub armura asta învechită, se află un simț al umorului și o doză de noblețe demnă de un cavaler al Mesei Rotunde.

Amuzat, Adam privi un tablou din apropiere. Înfațișea un cavaler purtând o armură foarte împodobită care se lăsa dezmiertat de câteva nimfe sumar îmbrăcate.

Atunci de ce sunt atât de rar atacat de femei frumoase și dezbrăcate?

— Foarte probabil pentru că, din cauza regulilor tale nesuferite, ai fost de-a dreptul obsedat în ultimii ani de ideea de a nu te implica într-un scandal.

Adam mai cercetă un tablou, care înfațișea o femeie adorabilă, dezbrăcată, îmbrățișată de un cavaler în armură de aur. Amintirea momentelor pe care le trăise alături de Caroline îi înfierbânta sângele.

— În ultima vreme, am renunțat la unele reguli, spuse el.

— Într-adevăr, ai reușit să devii subiectul unei povești de senzație în ziare, răsă cu poftă Florence. Lucrul ăsta îmi amintește de legătura ta cu doamna Fordyce. Este ceva serios sau doar o aventură? Sper să fie puțin din amândouă.

— Îi cunoști poveștile?

— Da, bineînțeles. Mă dau în vânt după romanele doamnei Fordyce.

— Mă simt obligat să-ți dezvălui adevărul, doamnă. Sunt încredințat că doamna Fordyce mă folosește drept sursă de inspirație. Chiar ea mi-a spus că am devenit modelul ei pentru personajul lui Edmund Drake.

— Ce interesant. Abia aștept să văd dacă vei fi cruțat de soarta obișnuită pe care o rezervă Fordyce personajelor sale negative.

Adam coborî treptele mari de marmură din fața casei elegante din oraș a lui Florence Stotley și se izbi de un perete întunecat de ceață. Felinarele cu gaz străluceau în fața ușilor de la intrare, asemenea unor mingi inutile. În lumina slabă se zăreau umbre stranii prin ceață. În seara aceea, devreme, Adam observă pâcla care acoperise deja străzile. Conștient că traficul fusese împiedicat din această cauză, decise să se întoarcă la reședința lui Florence. Când ajunse în capătul de jos al scărilor, o luă din nou în direcția din care venise și străbătu o rețea secretă de alei, ganguri și străduțe care formau propria lui hartă a orașului.

Din când în când, siluetele nedefinite ale birjelor și trăsurilor luxoase zăngăneau în trecere. Oamenii apăreau și se mișcau ca niște fantome prin ceața groasă. Pe măsură ce se depărtau de lumina felinarelor, umbrele se deșirau din ce în ce mai mult, lăsând în urmă doar ecoul pașilor.

La jumătatea drumului printr-un părculeț, își dădu seama că nu se afla prea departe de Corley Lane. Era abia ora zece. Caroline spusese mai devreme, în cursul zilei, că intenționa să scrie în noaptea aceea. Poate că era curioasă să afle ce a discutat la întâlnirea cu Florence Stotley.

Era o scuză foarte bună ca să treacă pe la ea. De fapt, nu avea nevoie de o scuză prea bună ca s-o vadă, gândi el. La urma urmei, între ei exista o relație serioasă. Acest lucru îi conferea anumite privilegii.

În orice caz, nu era o idee chiar atât de proastă să treacă pe la ea în noaptea asta. Dacă va vedea luminile aprinse la fereastră, o să bată la ușă. Dacă nu, își va continua drumul.

Adam înaintă pe o străduță care despărțea două rânduri de case, traversă un alt parc și o apucă din nou pe o stradă îngustă.

Ceva timp mai târziu, intră pe o alee obscură. Zidurile clădirilor întunecate care se profilau deasupra aceluiași gang datau din timpuri străvechi. Era o rută pe care o folosea foarte des pe vremea când venea în această parte a orașului ca să-și vândă marfa.

Resimți pe șira spinării tremurul bine cunoscut. Câteva secunde mai târziu, auzi scârțâitul inconfundabil al pantofilor pe trotuar, în spatele lui.

Continuă să meargă liniștit, fără a încerca să se convingă de faptul că era urmărit.

Câtorva dintre intrările în casele de pe marginea aleii le fuseseră atașate holuri lungi și porți. Datorită întunericului, existau multe locuri în care te puteai ascunde. Alese unul la întâmplare și fără a scoate niciun sunet se îndreptă spre un loc întunecos.

Pașii se opriră câteva secunde mai târziu. Oricine ar fi fost cel care îl urmărise de-a lungul ateei, tocmai observase că prada a dispărut. Adam respira ușor și aștepta nemișcat. Își dorea ca urmăritorul să nu-și fi abandonat cursa. Avea ceva foarte important de discutat cu acesta, oricine ar fi fost el.

Câteva secunde mai târziu, pașii se auziră din nou, de data aceasta grăbiți.

Adam cercetă cu privirea aleea îngustă. Singurul felinar care se afla la capătul străzii oferea destulă lumină pentru ceea ce avea el nevoie.

Silueta urmăritorului se ivi ca o umbră neagră prin întunericul care învăluisese aleea.

Adam sări din ascunzătoarea lui și se aruncă asupra acestuia. Cei doi se rostogoliră pe trotuar. Luat prin surprindere, urmăritorul zăcea la pământ. Un obiect

metalic se cocni de pietrele trotuarului.

Se auzi un sunet răgușit al bărbatului, un strigăt de teamă după care furia acestuia se domoli brusc. Adam desluși un hârâit ca și cum hoțul ar fi încercat din răspuțeri să-și recapete suflul.

— Nu te mișca, îl avertiză Adam.

Se ridică în picioare, făcu un pas înapoi și își târșâi un picior pe pietrele de pe stradă până ce atinse obiectul. Se aplecă și apucă cuțitul.

— Văd că ai venit înarmat, spuse Adam. Presupun că nu m-ai urmărit ca să mă inviți la un țintar la cea mai apropiată cârciumă.

— Voiam doar să-ți transmit un mesaj, zise următorul. Atâta tot. Nu trebuie să mă ataci în felul ăsta, ticălosule!

— Despre ce este vorba în mesaj și cine l-a trimis?

Adam sări din nou când simți pentru a doua oară că i se zburlește părul de pe ceafa. O altă serie de pași se auziră îndreptându-se prin ceață spre el.

Se dădu în lături și încercă să fugă, dar se lovi de un grilaj de fier. În clipa următoare, al doilea hoț era deasupra lui și se pregătea să-l lovească cu un bocanc foarte greu. Adam se ridică repede, încercând să evite pe cât posibil lovitura.

Într-un fel reuși. Bocancul îl lovi în coaste, dar nu avusese impactul dorit de atacator. Dezechilibrat, Adam căzu cu spatele de trotuar.

— Asta este mesajul, șuieră atacatorul. Se retrase repede și se pregăti pentru o altă serie de lovituri în coaste.

Adam reuși să-l apuce de un picior și îl trase cu toată puterea.

Atacatorul țopâi într-un picior, încercând să-și mențină echilibrul și în același timp să se elibereze din strânsoare.

Căzu și se lovi tare de pietre.

Primul bărbat era acum în picioare. Adam îl auzi venind din spate cu cuțitul în mână.

Bărbatul înmărmuri la câțiva pași distanță de Adam.

Cel de-al doilea hoț se ridică amețit.

— Ce mai aștepți, Georgie, gemu el. Înțeapă-l! O merită după câte ne-a făcut.

— Are cuțitul meu, Bart.

— E adevărat, spuse Adam. Dar prefer să-l folosesc pe al meu. Scoase lama unui cuțit dintr-o teacă ascunsă în haină, făcând să se audă fâșâitul oțelului în contact cu pielea. Vedeți, sunt obișnuit cu asemenea incidente.

Anunțul acesta fu urmat de un moment scurt de tăcere.

— Vezi, noi nu am venit aici ca să ne jucăm cu cuțitele, spuse Georgie în cele din urmă.

— Are dreptate, îl asigură Bart. Cred că e vorba de o neînțelegere. Am fost plătiți să transmitem un mesaj, atâta tot.

— Atunci de ce m-ați atacat? întrebă Adam.

— Individul care ne-a angajat ne-a spus că vei fi mai atent la ceea ce-ți vom spune dacă ne vom încăiera puțin.

— Acest individ de care îmi vorbiți are cumva niște favoriți mari și șchiopătează?

Urmă un alt moment de tăcere.

— De unde știai asta? întrebă Bart derutat.

— Lasă. Acum, că ați terminat cu încăierarea, de ce nu-mi transmiteți mesajul?

Georgie tuși.

— Ar trebui să nu-ți mai bagi nasul în chestiuni financiare care nu te privesc. Spusese asta ca și cum ar fi recitat o poezie. Și dacă continui să te mai amesteci în afacerile altora, un anume jurnal va fi dat publicității.

— Mulțumesc, spuse Adam. Mi-ați confirmat bănuielile. Criminalul deține și jurnalul.

— Ce criminal? întrebă Georgie nervos. Despre ce tot

vorbești acolo?

— Bărbatul care v-a trimis pe amândoi ca să-mi transmiteți mesajul a ucis de curând cel puțin o persoană, dacă nu chiar două.

— Ești nebun, mârâi Bart. Individul care ne-a angajat nu era un criminal, ci un om de afaceri.

— Și eu sunt, spuse Adam.

Adam ridică ușor cuțitul. Era destulă lumină pe stradă ca să facă să lucească lama cuțitului.

Bart și Georgie se întoarseră și o rupseră la fugă pe străduță.

31

Edmund, șopti Lydia înnebunită. Nu trebuie să faci asta. Știi că vei regreta când te vei lăsa cuprins de febra furiei și vei descoperi adevărul. Te-ai înșelat în privința mea, crede-mă pe cuvânt.

Edmund o acoperi de sărutări, asaltând-o cu îndârjirea unui pirat care nu dorește decât să-și vadă prinsă victima.

Imobilizată sub el, ea privi spre figura lui aproape sălbatică. În momentul acela știa că nu mai avea nicio șansă să-l oprească. În furia și disperarea lui, el nici nu mai auzea împotrivirile ei firave.

Când își reveni, era îngrozit de propriile sale fapte. Dar era prea târziu pentru amândoi.

Dornică să se salveze pe ea și pe Edmund, Lydia își puse mâinile delicate pe umerii lui lați într-o încercare inutilă de a-i respinge atacul.

Caroline se opri și lăsă stiloul din mână. Nu se simțea pe deplin satisfăcută. Era într-adevăr o scenă foarte excitantă, dar Edmund Drake parcă își pierduse mințile de data aceasta. Nu se potrivea cu personajul ei.

Ciocănitul înfundat de la ușă se auzi chiar în momentul în care apucă din nou stiloul pentru o altă încercare. Emma și Milly se întorseseră devreme acasă. Probabil că piesa pe care o urmăriseră în seara aceea fusese sub așteptările lor. Trebuie să fi plecat în pauză.

Doamna Plummer era în pat, în camera sa de la etaj, după ce-și luase somniferul obișnuit: o combinație de laudanum și gin. Combinația garanta un somn neîntrerupt până dimineța.

Caroline ascultă atentă, apoi, se ridică în picioare când descoperi că nu se auzea nici un scârțâit în broască. Probabil că mătușile ei uitaseră să-și ia cheile.

Traversă încăperea și trecu prin holul care ducea la ușa de la intrare. Acolo, se opri pentru a privi atent prin micile ochiuri de sticlă care alcătuiau ușa. Fu uimită să descopere că Adam se afla în fața ușii sale. Descuie repede ușa și o deschise.

— Ce cauți aici la ora asta?

— E o poveste lungă. Se sprijini cu o mână de tăblia ușii și o privi cu o expresie încordată.

Caroline își dădu seama că era îmbrăcată într-o rochie de casă și avea papuci în picioare.

— Ceva nu e în regulă, spuse ea, remarcându-i figura încordată. Ce s-a întâmplat?

— Pot să intru?

— Da, bineînțeles. Se retrase ca să-i facă loc să intre în hol.

Când pătrunse înăuntru, Caroline remarcă faptul că nu mergea în felul lui obișnuit.

— Ce-ai pățit? întrebă ea, observând o vânătaie neagră sub ochiul drept.

— Îmi trece cu un pahar din lichiorul acela al tău, zise el aruncându-și pălăria pe masa din hol. Toarnă-mi o porție dublă.

Când încercă să-și dea jos haina, se clătină.

— Lasă-mă să te ajut. Caroline se grăbi să-i scoată haina. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Îmi poți oferi mai întâi lichiorul?

Îl ajută să meargă spre biroul ei, îl așează într-un scaun de lectură și turnă mult lichior într-un pahar.

El luă o înghițitură mare, apoi, lăsă paharul cu un oftat.

— În seara asta mi-am dat seama că nu mai sunt atât de tânăr precum mă știam, spuse el. Nu-i de mirare că mă bat

toți la cap să mă însor.

— Adam, mă neliniștești foarte tare. Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat.

Își lăsă capul pe spatele scaunului și închise ochii.

Doi bărbați de genul celor angajați să facă moarte de om mi-au transmis un mesaj, cu puțin timp în urmă. Mi-au spus foarte clar că dacă nu încetez să mă amestec în tranzacțiile financiare care nu mă privesc, jurnalul va fi publicat în unul dintre ziarele de scandal.

Îngrozită, Caroline se aplecă asupra lui și îi atinse ușor vânătaia de sub ochi. Privirea lui hăituită o înflora.

— Așadar, nu eu am fost criminalul, spuse el.

Caroline nu-l mai văzuse niciodată comportându-se atât de ciudat. De bună seamă, trecuse printr-o mare primejdie în noaptea aceea, gândi ea.

— Am observat că te țineai de coaste când ți-ai scos haina, spuse ea încercând să-și păstreze calmul. Crezi că ți-ai fisurat vreun os?

— Nu. Își atinse spatele cu mișcări precaute, apoi, clătină din cap. Nu-i nimic rupt. Doar câteva vânătăi.

— Așteaptă-mă aici. Se grăbi spre ușă. O să aduc o fașă curată și un unguent pe care îl folosește mătușa Emma pentru vânătăi.

Adam se încruntă.

— Nu e nevoie...

Caroline nici nu-l băgă în seamă și se îndreptă spre bucătărie pentru a lua lucrurile de care avea nevoie.

Când se întoarse câteva minute mai târziu, observă că Adam nu mai stătea pe scaunul pe care îl lăsase. În schimb, se afla în spatele biroului ei, citind scena pe care o scrisese până la sosirea lui. Mai observă că își mai turnase încă un pahar de sherry.

— La naiba! Ce se întâmplă aici? Adam o privi încruntat. Drake o atacă pe domnișoara Lydia?

— Este o mare neînțelegere, explică ea, deschizând borcanul în care se afla unguentul. Drake crede că domnișoara Lydia l-a mințit. În furia lui nu și-a mai putut domina pasiunea.

— Doar un animal sau un nebun poate avea un astfel de comportament, spuse Adam scurt, luând o înghițitură mare de sherry.

Caroline încetă să mai aplice alifia pe fașă.

— Ai dreptate. Știam eu că ceva nu e în regulă cu scena asta. Ar trebui să găsec un alt motiv care să-i justifice comportamentul.

— De ce? Credea că e un nemernic. Așa se comportă oamenii de teapa lui.

— Nu contează. Tăie o bucată din fașa unsă cu alifie și îi tamponă ușor obrazul rănit. Ține asta aici cât timp pregătesc bandajul pentru coaste.

Indiferent, Adam ținu bandajul pe locul indicat de ea.

— Unde sunt Emma și Emilly?

— La teatru. Doamna Plummer este acasă, dar doarme sus. Mai unse o bucată de fașă cu alifia revigorantă. Asta este pentru coaste. Stai nemișcat cât timp îți dau jos cămașa.

Adam își ținu respirația când Caroline îi scoase ușor cămașa și nu mai spuse nimic.

Era a doua oară când îl vedea fără cămașă. Pieptul lui viguros, acoperit de fire de păr creț îi distrase atenția pentru câteva clipe. Avea tot dreptul să îl vadă în această ipostază.

Păstrându-și cumpătul cu un oarecare efort de voință, îi bandajează cu grijă coastele. Adam tresări, apoi, sorbi restul de sherry din pahar.

— Te-am lovit? Întrebă ea neliniștită.

— Nu, însă alifia e rece.

— Asta e foarte bine. Caroline legă capetele bucății de

fașă cu mișcări prevenitoare. Răceala ajută la retragerea vânății.

El privi în jos, urmărindu-i mâinile.

— Sper că mătușa ta nu a pus arnică în alifia ei.

— Nu, mi-au spus că deși este bună pentru vânăți, poate fi foarte periculoasă. Dacă intră în piele printr-o tăietură sau o rană deschisă, are efect otrăvitor. Spune-mi, bărbații aceia care te-au atacat... crezi că s-ar putea să fie implicați în cazul de crimă?

— Sunt aproape sigur că n-au nici o legătură. Mi-au spus că au fost angajați de o cunoștință mai veche, un afacerist care are niște favoriți mari și merge șchiopătând.

— Dar dacă...

Pe neașteptate, aruncă deoparte fașa pe care o ținea pe obraz, înclină capul și o sărută cu un acces de pasiune care îi dădu fiori până în vârful degetelor de la picioare.

Când își retrase capul în cele din urmă, Caroline fu nevoită să se sprijine de umerii lui viguroși pentru a-și menține echilibrul.

— Adam?

— N-ar fi trebuit să vin aici în noaptea asta.

— Nu, totul e în regulă. Caroline tuși. Avem o relație împreună. Ai tot dreptul să te afli aici.

— Chiar am dreptul? El îi cuprinse fața între palme. Chiar am tot dreptul să fiu aici, cu tine, singuri, așa cum suntem acum? Spune-mi adevărul, Caroline.

— D-da. Ea înghiți în sec, neștiind ce atitudine trebuie să adopte. Acum suntem iubiți.

— Iubiți. Adam repetă cuvântul acesta, ca și cum nu ar fi fost sigur de semnificația lui. Da, în mod sigur eu sunt *iubitul* tău.

O sărută iar. De data aceasta, când își retrase capul, Caroline abia mai respira.

— Adam, nu ar trebui să te extenuezi așa, reuși ea să

îngaime. Mai ales că ai trecut prin atâtea încercări în noaptea asta.

— Te doresc.

— Aici? Întrebă ea după o pauză. Acum?

— Aici. Acum.

Caroline își umezi buzele.

— O!

— Ai spus că suntem iubiți. El îi îndreptă gulerul rochiei și îi sărută linia umărului. Cu asta se ocupă iubiții. Fac dragoste.

Caroline privi spre rafturile de cărți de pe peretele din spatele lui.

— În birou?

— Oriunde se poate. El îi desfăcu primul nasture al rochiei, îndrăgostiții trebuie să profite de fiecare ocazie.

— Da, cred că ai dreptate, spuse ea, uimită de remarcă lui. Dar dacă intră cineva peste noi?

— Ne vom îngriji de lucrul ăsta dacă vom fi puși într-o asemenea situație. Sărută-mă, Caroline.

Ea îi înlănțui gâtul cu brațele, atentă să nu îl lovească.

— Ți-am spus să mă săruți, șopti el cu buzele apropiate de gura ei.

Ea se conformă, încercând să-și alunge orice ezitare.

Adam îi desfăcu halatul cu mișcări rapide și sigure. În următorul moment, mâinile lui erau în jurul taliei sale, mângâind-o.

Crezu că se vor întinde pe covor. Părea singurul loc din cameră potrivit pentru a face dragoste. În schimb, se trezi așezată pe marginea biroului.

Când Adam îi desfăcu genunchii și o penetră, era prea amețită ca să se mai opună. Mâinile lui o atingeau peste tot, lovind-o, frecând-o, făcând-o să se simtă udă și disperată.

Pasiunea lui era foarte puternică în noaptea asta, dar ea

nu se pierdu cu firea. Era mereu în siguranță alături de el, oricât de sălbatică ar fi fost patima cu care se îmbrățișau.

Era o senzație amețitoare, victorioasă chiar.

El își scoase pantalonii. Ea îi cuprinse umerii cu brațele, încercând să se obișnuiască cu corpul lui zvelt și musculos.

— Mă uimești, șopti Caroline amețită.

Adam râdea într-un mod excitant. Apoi, o atinse cu degetele, ceea ce o făcu să tresalte.

Tot corpul i se încorda. Își înfipse degetele în umerii lui.

— *Adam!*

Pe neașteptate, tensiunea care crescuse în ea se topi într-o serie de pulsații puternice, unduitoare, care îi produsese o plăcere aproape violentă.

Înainte să-și revină, Adam își încleștă mâinile în fesele ei și se eliberă cu totul în ea.

Ea îl auzi gemând și cunoscuse un altfel de plăcere, căci el își găsisese împlinirea în brațele ei. Era un lucru destul de neînsemnat, dar ea spera din toată inima că Adam al ei nu va mai trăi o experiență asemănătoare cu o altă femeie.

Caroline se agăță de el, cu coapsele încolăcite în jurul lui, și rămase așa până când lucrurile reveniră la normal.

Trecu aproape o eternitate până când Adam se ridică anevoie și se apropie de haine pentru a se îmbrăca.

— Trebuie să plec, spuse el aruncând un ochi la ceas. Mătușile tale vor ajunge în curând acasă și nu mă simt în stare să le întâmpin.

— Promite-mi că o să iei o birjă. Nu vreau să mergi pe jos până acasă.

El rânji, își petrecu mâinile în jurul mijlocului ei, o coborî de pe birou și o așeză în picioare.

— Te asigur că după înviiorarea asta plăcută mă simt excelent.

— Dar dacă cei doi bărbați vor încerca să te atace iar?

— Nu cred că am să-i mai văd prea curând. El o sărută ușor pe vârful nasului și se întinse după cămașă. Noapte bună, draga mea. O să trec pe la tine mâine.

Caroline fu uimită să constate cât de repede se schimbaseră starea de spirit a lui Adam. Într-adevăr, se simțea de parcă ar fi luat un energizant sau un elixir tămăduitor. Cum putea un bărbat să se simtă atât de revigorat după ce făcuse dragoste?

Adam se îndreptă spre ușă. Caroline alergă spre el.

— Ai grijă, îl imploră ea.

— Sigur.

Adam vorbea mult prea firesc în raport cu starea ei de spirit. Dar nu prea avea ce să facă. Îl urmări cu privirea până ce îl văzu coborând în stradă.

Când dispăru din câmpul ei vizual, închise ușa și se propti cu spatele de ea, cu amândouă mâinile strânse în jurul clanței.

Bărbații ăștia, gândi ea, sunt așa de ciudați.

După o vreme, se întoarse în birou și se așeză la masa de scris. Mai aruncă o privire peste ceea ce scrisese până atunci, înainte de sosirea lui Adam, dar frazele o nemulțumeau mai mult ca oricând. Nu-i putea permite lui Edmund Drake să se lase antrenat în vârtoarea pasiunii, până acolo încât să îi facă rău Lydiei, chiar dacă credea că aceasta îl mințise.

Doar un animal sau un nebun se comportă astfel.

Apoi, Caroline își aminti ce-i spusese Adam în timp ce ea îi pansa coastele lovite cu unguentul mătușii Emma.

Sper că mătușa ta nu a pus arnică în alifia ei.

Iar răspunsul ei fusese: *Nu. Dacă intră prin piele... are efect otrăvitor*

Otrava.

Edmund Drake s-ar fi comportat anormal doar dacă ar fi fost otrăvit.

Ridică stiloul de pe birou, tăie cu o linie câteva paragrafe și scrise din nou.

— *Edmund, trebuie să mă ascuți, îl imploră Lydia. Nu te mai recunosc, cred că ai fost otrăvit.*

Edmund încremeni, privind-o cu niște ochi care își recăpătară pe moment vioiciunea.

— *Otrăvit? Dar cum e posibil așa ceva?*

— *Prăjiturile, spuse ea privind fix spre tăvița de ceai de pe masă. Starea asta s-a declanșat după ce ai mâncat o prăjitură dintre acestea, acum câteva momente.*

— *La dracu '! Ai dreptate. Edmund scutură din cap ca și cum ar fi vrut să scape de ceața aceea care îi învăluisese mințile. Ceva nu e în regulă. Nu mă simt deloc bine. Se ridică și o privi îngrozit. Iertați-mă, domnișoară Lydia, n-aș fi fost în stare să vă fac vreun rău.*

— *Știu. Lydia se ridică, aranjându-și rochia în grabă. A fost o mare neînțelegere.*

Mult mai bine, gândi Caroline.

Dar nu mai putea nega evidența. Edmund Drake devenise erou într-un timp extrem de scurt. Această situație îi crea noi dificultăți. Trebuia să găsească un alt personaj negativ și asta foarte repede. Mai avea de scris doar câteva capitole înainte de a încheia povestea.

32

Puțin după ora unsprezece, în seara următoare, Adam se furișă afară din zgomotoasa sală de bal. Merse repede pe lângă holul mobilat cu servante, luând-o pe o scurtătură prin casa aceea mare, ca să ajungă mai repede în bibliotecă.

Muzica și zumzetul vocilor ajungeau înfundat până la el. Julia făcuse și din acest bal un succes răsunător, gândi el. Toate fântânile fuseseră puse în funcțiune, nu lipsea nici un element, iar ruinele antice arătau extraordinar, acum, în forma lor finală. Tema vilei în stil roman va fi cu siguranță preluată și de alți organizatori de baluri din oraș.

Dar cel mai mult i-a plăcut Caroline. Strălucea toată în acea rochie roșie extrem de elegantă. Niște flori micuțe de aur străluceau în părul ei prins deasupra capului.

Îl amuza faptul că avusese un succes imediat, nu datorită relației apropiate cu puternica lui familie, ci ca urmare a statutului pe care îl avea în calitate de autoare a romanului *The Mysterious Gentleman*. Lumea se strânsese în jurul ei de îndată ce intrase în sala de bal. Parcă toți cei prezenți doreau să știe ce sfârșit tragic îi rezervase lui Edmund Drake, Adam deschise ușa bibliotecii și intră.

— Am primit mesajul tău, Harold.

Harold Filby încetase să mai bată nervos din picior și acum se învârtea în jurul camerei. În spatele lentilelor ochelarilor săi, ochii îi erau tulburi.

— Îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta, domnule, dar m-am întors la Londra cu puțin timp în urmă și am venit aici de îndată. Am crezut că doriți să aflați imediat noutățile.

— Nu e nici un deranj. Adam închise ușa bibliotecii și

traversă covorul. Sunt sigur că nu-mi vor simți lipsa. Doamna Fordyce este principala atracție a balului, în noaptea asta.

— Înțeleg. Harold îl studie cu atenție. Ce s-a întâmplat cu ochiul dumneavoastră, domnule? Ați pățit ceva?

— E o poveste lungă și complicată. O să-ți relatez totul mai târziu.

Harold tuși ușor.

— Ei bine, mă tem că veștile pe care le am pentru dumneavoastră sunt în legătură cu doamna Fordyce. După ce am primit telegrama dumneavoastră, am pornit spre satul Chillingham. Nu a fost ușor deloc, dar în cele din urmă am reușit să aflu detalii despre scandalul în care a fost implicată.

— Știi, după tot ce s-a întâmplat aici, am uitat și de ce te-am trimis acolo. Adam se așeză pe marginea mesei, cu mâinile încrucișate la piept. Ei bine, ce ai aflat?

— Îmi pare rău să vă anunț, dar evenimentele respective nu au fost atât de ne semnificative. Este vorba despre o tentativă de crimă, sinuciderea unei femei nebune, implicațiile unei iubiri nelegitime și reputația unei doamne.

Adam simți fiori reci în tot corpul.

— O cunosc pe doamna Fordyce ca pe o femeie dintr-o bucată.

— Au existat câteva incidente supărătoare, dar cel mai important în acest moment privește implicarea unui bărbat în toată povestea asta.

— M-am gândit la așa ceva, mai ales, că scandalul a luat amploare.

— Nici o îndoială. Însă din nefericire numele acelui bărbat este Ivybridge.

Adam încremeni.

— Îl cunosc pe bărbatul acela.

— Chiar așa, domnule. Culmea este că el și soția lui se

află în oraș în momentul de față. Sunt foarte bine integrați în înalta societate. Mai e nevoie să vă spun că orice membru al acesteia se află pe lista invitaților la balul doamnei Southwood?

— La naiba! Adam se ridică și se repezi spre ușă. Chiar în acest moment, Ivybridge s-ar putea să se afle în sala de bal. Trebuie să o găsesc pe Caroline înaintea lui.

Nu intra în panică, își spuse Caroline. Nu te-a văzut.

Se grăbi să ajungă la cele două uși în stil franțuzesc, aflate la capătul salonului în care se ținea balul și ieși pe o terasă pietruită. Nu mai era nimeni în jur. În capătul terasei se putea observa umbra unui aranjament făcut din bucăți de pietre false, acoperite de mătase albastră. Se auzea un susur de apă, ascunsă, probabil, în spatele unei draperii prinse cu o sfoară aurie.

Draperia ascundea unul dintre colțurile retrase pe care Julia le amenajase pentru oaspeții ei. Colțurile acestea de intimitate se aflau în locurile luminate de felinare mici de grădină, fiind destinate cuplurilor sau grupurilor mici care doreau să scape de zgomotul și agitația din strălucitoarea sală de bal.

Așa cum sperase și Caroline, acest loc izolat rămăsese neremarcabil pe platforma terasei.

Se refugie în spatele draperiei albastre, iar aici descoperi o imitație în miniatură a grădinilor romane. Locul era amenajat cu o bancă de lemn și o mică fântână.

Se prăbuși pe bancă și reuși, în sfârșit, să respire liniștită. Pentru moment, era în siguranță. Avusese mare noroc să-l zărească pe Ivybridge chiar în momentul în care intrase în sala de bal împreună cu soția sa. Nu avea nici un motiv să o caute prin mulțime, se consolă ea. Chiar dacă ar fi auzit oamenii vorbind prin sală despre doamna Fordyce, autoarea poveștilor senzaționale din ziar, nu i-ar fi trecut

prin minte să asocieze numele cu persoana ei. Doar își luase acest pseudonim după întâmplările din Chillingham.

Emma și Milly dispăruseră în incinta sălii de jocuri de noroc în urmă cu o oră. Trebuia să găsească o cale să le prevină că Ivybridge se afla acolo, astfel încât să poată pleca de la bal toate trei, înainte ca el s-o zărească pe vreuna din ele.

Ca să fie mai sigură, desfăcu sfoara aurie din jurul perdelei care căzu în falduri albastre. Acum era foarte bine ascunsă. Dacă ar fi încercat cineva să o caute, s-ar fi gândit cu toții că este ocupată și și-ar fi văzut de treburile.

Încercă să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. Trebuia să le anunțe printr-un ospătar pe Emma și Milly să iasă pe o ușă lateralnică. Apoi, urma să-i comunice lui Adam că din motive personale fusese nevoită să plece mai devreme. Avea să-i explice totul a doua zi.

Se auziră pași ușori pe terasă care îi întrerupseră gândurile. Speriată, încercă să nu se miște sau să respire. Oare Ivybridge a observat-o și o urmărise?

— Sper că n-o să refuzi invitația de a valsa cu mine, doamnă Fordyce. Adam dădu la o parte draperia de catifea. Zâmbea încântat, dar ochii nu i se vedeau în întuneric. Am observat că ești foarte solicitată în seara aceasta, dar la urma urmelor suntem prieteni foarte buni.

— *Adam*. Respiră ușurată, dar pulsul îi crescuse simțitor. Se ridică în picioare. Slavă Domnului că ești aici. Un scandal imens e pe cale să izbucnească.

— Altul? Trebuie să-ți mărturisesc că nu mai pot ține pasul cu ele.

— Acesta le va întrece pe toate celelalte. Trebuie neapărat să le găsesc pe Emma și pe Milly și să plecăm de aici în cel mai discret mod posibil.

— S-ar părea că un alt eveniment surprinzător a avut loc. El dădu ușor din cap, cu un aer amuzat. Îți jur, viața

mea a devenit un roman de senzație de când te-am întâlnit.

— N-avem timp de glume, domnule. Caroline își dădu seama că, din cauza agitației care o cuprinsese, își făcea vânt foarte puternic cu evantaiul. Rușinată, încercă să se controleze. Ar fi trebuit până acum să-ți povestesc întreaga poveste, dar am fost atât de ocupați cu crimele și alte lucruri de genul acesta, încât nu am mai avut timp să-ți relatez amănunțit dezastrul din Chillingham.

— Nu, nu cred că ai apucat să-mi povestești asta.

— A fost îngrozitor, Adam, e adevărat. Și o anume persoană care a declanșat întregul scandal se află în această casă. Tocmai l-am văzut. Dacă ne va zări pe mine și pe mătușile mele, scandalul în care suntem implicate în acest moment, se va amplifica de mii de ori.

— Cred că te referi la Ivybridge.

Caroline înlemni.

— Știi despre Ivybridge?

— Nu cunosc toate detaliile acestei situații, dar știu că el este bărbatul care ți-a distrus reputația când erai cunoscută sub numele de doamna Connor.

— Dumnezeule! E uimitor. Cum ai aflat și asta?

— N-a fost prea ușor, mai ales, din cauza faptului că m-ai indus în eroare menționând localitatea Bath, în loc de Chillingham.

Caroline fu cuprinsă de remușcări.

— A, da, am uitat de asta. Te rog să mă ierți, dar în acel moment nu am vrut să risc și să-ți dezvălui prea multe indicii cu privire la acele evenimente, mai ales, că nu aveam...

— Nu aveai încredere deplină în mine?

Caroline roși.

— Nu te cunoșteam foarte bine pe atunci și trebuia să fiu precaută.

— Înțeleg, dădu el din cap. Nu poți fi foarte atent la ceea

ce spui când intenționezi să-ți ascunzi trecutul. Am trăit și eu experiențe similare, dacă îți aduci aminte.

— Da, bineînțeles. Tocmai mă gândeam cum am putea ieși din casa asta eu și mătușile mele. Având în vedere experiența ta în astfel de circumstanțe, ai putea să-mi fii de mare ajutor.

— Ce intenționezi să faci?

— Mă gândeam să ieșim prin holul servitorilor.

— În schimb, eu mă gândeam să ieșim în pași de vals.

Caroline se încruntă.

— Ai băut mult în seara asta, Adam?

— Nu încă, dar ținând seama de felul în care decurg lucrurile, n-ar fi de mirare dacă aș recurge la niște remedii tonice înainte ca noaptea să se încheie.

— Crede-mă pe cuvând când îți spun că dacă eu, Emma și Milly nu reușim să ieșim de aici înainte de a fi observate de Ivybridge, tu și familia ta veți fi implicați într-un scandal inimaginabil.

Adam își desfăcu brațele și îi atinse buzele cu vârfurile degetelor.

— Mai întâi valsăm, spuse el.

O luă de mână și o scoase din micuța grădină în stil roman.

— Adam, așteaptă, cred că nu înțelegi...

— Dacă mai continui să te uiți așa urât la mine, toți vor crede că ne certăm, spuse el, conducând-o înapoi în sala de bal. Gândește-te ce bârfe s-ar isca.

Cuprinsă de spaimă, Caroline încetă să se mai opună. Făcuse tot ce putuse, gândi ea. Încercase să îl avertizeze. Când ajunseră pe ringul de dans, îl simți pe Adam cum o cuprinde cu mâna de talie. În clipa următoare aluneca în jurul camerei în acordurile amețitoare ale valsului.

Trebuie să fi fost un vis, gândi ea. Piesa era atât de plină de romantism! Adam i se părea extrem de seducător în

vestimentația sa în alb și negru. În jurul lui plana o aură de putere masculină și control care îi punea și mai mult în valoare feminitatea.

Toate privirile celor din sală erau îndreptate asupra lor. Oamenii observaseră că misteriosul domn Hardesty acaparase întregul ring alături de scriitoarea Fordyce, prietena lui foarte bună. Era doar o chestiune de timp până ce Ivybridge o va repera.

Când confruntarea avu loc, totul se întâmplă cu o precizie militărească, astfel încât Caroline își dădu seama că Adam plănuise lucrurile în cele mai mici detalii.

O învârti chiar în fața lui Ivybridge, care o privea uluit de parcă ar fi văzut o fantomă în carne și oase.

— Ivybridge, spuse Adam, cu o liniște dezarmantă. Mi s-a părut că te-am văzut mai devreme.

Ivybridge înghiți în sec și își desprinsе privirea șocată de pe chipul lui Caroline.

— Hardesty. Ați apărut din senin, domnule.

— Nici chiar așa. Privirea înghețată a lui Adam ar fi putut stinge și flăcările iadului. Se întoarse spre Caroline. Draga mea, permite-mi să ți-l prezint pe domnul Ivybridge. Familia are o mică proprietate în satul Chillingham, cred. Trebuie să fi auzit de el. Foarte aproape de Bath. Ivybridge, aceasta este prietena mea foarte bună, doamna Fordyce. Este o scriitoare care compune cele mai uimitoare romane de senzație. Fără îndoială că ai auzit de ea.

Caroline observă că ochii lui Ivybridge se îngustară.

— Domnule Ivybridge, spuse ea cu o voce la fel de indiferentă și rece ca aceea a lui Adam.

Ivybridge fusese fără îndoială surprins de acea introducere. Neștiind cum să reacționeze, adoptă cea mai sigură metodă și îi răspunse lui Caroline cu o plecăciune scurtă din cap.

— Doamnă Fordyce, mormăi el.

— Vino, draga mea, trebuie să plecăm. Adam o strânse și mai tare de mână. Cred că tocmai am văzut-o pe sora mea în ușa sălii de masă. Se pare că ne face semne.

O trase atât de repede după el, prin mulțimea din sală, încât nici ea și nici Ivybridge nu mai avură ocazia să rostească vreun cuvânt.

— Ce naiba ai vrut să faci cu manevra aia? șopti ea spre Adam.

— Când îmi întâlnesc inamicul, prefer să fiu eu cel care domină situația și nu el.

— O altă regulă de-a ta?

— Da.

— Adam, nu știu ce ai de gând să faci, dar eu una sunt foarte îngrijorată. Habar n-ai cât de mare este scandalul care planează asupra mea.

— Sunt sigur că voi afla destul de repede. De obicei, lucrurile se precipită într-un roman de senzație, din câte am observat eu. Nu te plictisești niciodată.

Se opriră în fața Juliei, care era înconjurată de un mic grup de oaspeți.

— Aici erai, Adam. Julia îi zâmbi lui Caroline. Voi doi ați făcu un cuplu desăvârșit acolo, pe ringul de dans.

— O s-o las pe Caroline cu tine, pentru câteva clipe, dacă nu te superi, spuse Adam. Am ceva treabă în bibliotecă.

— Treabă? în noaptea asta? Julia îl privi cu reproș. Serios, Adam, sunt sigură că poate fi amânată pe mâine.

— Mă tem că este o chestiune extrem de importantă. Îi ridică mâna lui Caroline și o sărută ușor. Ai grijă ca Wilson să danseze cu buna mea prietenă.

Julia înțelese imediat că ceva nu era în regulă și renunță să îl mai interogheze.

— Sunt sigură că unchiul Wilson va fi încântat să

danseze cu ea.

Caroline tuși discret.

— Apreciez grija ta, dar nu prea mă simt în stare să dansez acum.

— Ce păcat, spuse Wilson, apărând în fața lor. Îmi doream atât de mult să dansez acest vals. Sper să te răzgândești.

— Dar...

Era prea târziu. O luase de braț și acum o purta spre mulțimea de pe ring.

— Nu cred că voi trei știți ce faceți, spuse ea ușor în timp ce Wilson își puse brațul în jurul taliei ei. Nu faceți decât să complicați și mai mult situația.

— Trebuie să recunosc că habar n-am ce se întâmplă, spuse Wilson la fel de liniștit. Dar sunt sigur că Adam controlează perfect situația.

— În mod clar asta crede. Problema e că nu știe ce face, sau cel puțin nu este conștient de amploarea problemei. Caroline observă că abia mai ținea pasul cu Wilson, care se dovedea un dansator foarte sprinten. Vă avertizez că un nou scandal este pe punctul de a izbucni.

— Chiar așa? Va fi interesant de văzut dacă îl poate întrece pe cel de acum.

— Dar Adam mi-a spus că se conduce după niște reguli bine stabilite care îl împiedică să se implice în scandaluri publice.

— Adam are o listă lungă de reguli, spuse Wilson. Dar sunt sigur că nu ți-a dezvăluit-o pe cea mai importantă dintre toate.

— Care este aceea?

— Există o excepție pentru fiecare regulă.

33

Îmi pare rău că sunt mesagerul care aduce veștile proaste, prietene, spuse Ivybridge. Se așază confortabil pe unul dintre fotoliile balansoar, tapițate cu piele, și îl privi deschis pe Adam. Dar suntem membrii aceluiași club și colaborăm în diverse situații. Ar fi o neglijență din partea mea dacă nu ți-aș da un sfat cu privire la legătura ta cu cea care își spune doamna Fordyce.

Adam se așază la loc pe scaun și acum își studia vizitatorul. Când se întorsese în bibliotecă, îl trimisese într-o altă cameră pe Filby împreună cu o sticlă de vin roșu și niște sandvișuri pe care le comandase de la bufet. Apoi, s-a așezat în așteptarea lui Ivybridge. Intuiția îi spusese că acesta nu va întârzia să apară. Avusese dreptate.

— Știi și tu care este, în general, soarta mesagerului, spuse Adam foarte calm.

Ivybridge clipi, încruntându-se puțin la auzul acestor vorbe. Apoi, se relaxă, chicotind ușor.

— Îmi vei mulțumi pentru aceste vești, Hardesty.

— Oare?

— Chiar așa. Nici unui bărbat nu-i place să fie luat drept prost.

— Văd că ești foarte nerăbdător să-ți dezvălui bârfa.

— Nu este o bârfă, domnule. Ceea ce am să-ți spun este purul adevăr. În primul rând, numele doamnei respective nu este Fordyce. Ivybridge aruncă o privire spre carafa de coniac. Numele ei real este Caroline Connor. Cred că și-a luat pseudonimul de Fordyce ca să-și ascundă trecutul.

Adam nu luă în seamă privirea pe care o aruncase acesta spre carafă. Nu avea nici cea mai mică intenție să-i

facă pe plac lui Ivybridge și să-l servească cu băuturile lui de cea mai bună calitate.

— Sper că o să-mi spui de ce ar fi vrut să ascundă anumite lucruri, zise el.

— N-am să te plictisesc cu toate detaliile, dar te pot asigura de faptul că domnișoara Connor a fost implicată într-un scandal de proporții care i-a distrus reputația.

— Înțeleg.

— Trebuie să recunosc că m-a surprins faptul că a reușit să se lanseze din nou, sub un alt nume. Dar mereu m-a impresionat inteligența ei.

Adam își pocni degetele.

— Mie mi se pare foarte deșteaptă și plină de calități.

— Ei bine, calitățile astea sunt indispensabile unei aventuriere de succes, nu crezi? Ivybridge râse. Recunosc că este o femeie interesantă, mai ales, dacă vrei să experimentezi ceva ieșit din comun. Dar e departe de a fi un model de comportament feminin ireproșabil.

Adam cântări multiplele modalități în care ar fi putut să-l reducă la tăcere pe Ivybridge. Din nefericire, majoritatea implicau distrugerea covorului de la picioarele lor.

— Nu este genul tău, spuse el în schimb.

— Eh, mă tem că după incidentele neplăcute din Chillingham, a devenit o femeie cu o reputație atât de pătată, încât oricărui bărbat îi este rușine să o prezinte familiei. Ivybridge clipi în cunoștință de cauză. Sunt sigur că vei lua în serios ceea ce îți voi spune.

— Chiar am să fac asta, spuse Adam. Contemplă pentru un moment tentațiile pe care i le oferea vârful foarte ascuțit al coupe-papierului. Îți sugerez să revenim la subiectul mesagerilor morți.

Ivybridge se încruntă nedumerit.

— Poftim?

Ușa fu deschisă cu o asemenea forță încât se lovi de

perete. Caroline năvăli în cameră, cu rochia foșnindu-i în spate. Wilson o urma. Părea foarte amuzat de situație.

— Draga mea, spuse Adam, ridicându-se în picioare. Ce plăcere să te văd.

Ea nu-l băgă în seamă.

— Aici erai, Ivybridge. Într-o secundă, ajunse în mijlocul covorului. Te-am văzut când ai părăsit sala de bal și mi-am dat imediat seama ce aveai de gând să faci. Abia așteptai să-i oferi domnului Hardesty propria ta versiune asupra evenimentelor din Chillingham, nu-i așa?

Ivybridge o cerceta cu o privire batjocoritoare, fără să schițeze gestul de a se ridica. Apoi, se uită spre Adam.

— După cum spuneam, nu pare a fi un model de comportament.

Adam nu acordă nicio atenție comentariului lui.

— Te rog, ia loc, draga mea.

Caroline ori nu îl auzise, ori nu dorea să se așeze. Ea continuă să-l fixeze pe Ivybridge cu o privire în care se amestecau furia cu disprețul.

Adam se uită spre Wilson.

— Îmi pare rău, spuse Wilson bine dispus. Nu am putut s-o opresc. De îndată ce a observat că Ivybridge a părăsit sala de bal, a fugit ca un câine de vânătoare care urmărește o vulpe.

Ar fi trebuit să fie mai precaut, gândi Adam. Ocoli masa de scris până ce ajunse în fața ei, unde se și opri, sprijinindu-se de margine. Punându-și mâinile pe coapse, cercetă persoanele care se aflau în bibliotecă.

— Recunosc că sunt curios să aflu amănunte despre evenimentele care au avut loc în Chillingham, zise el liniștit.

— Pot spune că au generat foarte multe bârfe, adăugă Ivybridge cu o voce cavernoasă.

Caroline privi confuză spre Adam.

— Îți voi spune eu tot ce s-a întâmplat.

Ușa se deschise din nou, înainte ca ea să-și poată continua ideea. Julia și Richard intrară în cameră.

— Doamnă Southwood. Ivybridge se ridică foarte respectuos de pe fotoliu și făcu o reverență în fața Juliei. Doamnă, vă recomand să plecați de aici. Sunt sigur că nu vreți să luați parte la această discuție extrem de neplăcută. Nervii dumneavoastră delicați...

— Nu vă faceți griji în privința nervilor mei, domnule Ivybridge, spuse Julia pe un ton glacial.

— Vă asigur că soția mea are nervii tari, Ivybridge. Richard ridică o sprinceană, privind spre Adam. Ce dracu' se întâmplă aici?

— Caroline tocmai se pregătea să ne povestească detaliile unui scandal în care a fost implicată acum trei ani, spuse Adam.

— Ce palpitant! exclamă Julia, arborând o mână preocupată.

— Nimic mai interesant decât un scandal pe cinste, confirmă Richard. Acesta se așeză lângă cămin.

Ușa se deschise din nou. De data asta, Emma și Milly năvăliră în bibliotecă. Neliniștea de pe chipurile lor fu înlocuită cu o expresie de groază când îl văzură pe Ivybridge.

— Ce caută ticălosul ăsta aici? întrebă Milly.

— Ce limbaj! Ivybridge părea profund afectat. Am încercat să vă avertizez, domnule Hardesty. Se așeză la loc în fotoliu. Toți membrii familiei sunt deficitari la capitolul bune maniere.

Emma îl privi dezgustată.

— Ați venit aici ca să încercați din nou să o distrugeți pe Caroline, nu-i așa?

— Doamna Fordyce tocmai era pe punctul de a ne povesti ce s-a întâmplat. Richard o privi pe Caroline

dându-i impresia că toți erau pregătiți să asculte. Vă rog, continuați.

Ivybridge părea deranjat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Nu știu ce crezi că vei obține dacă te vei face de râs în această manieră, domnișoară Connor. Practic îți vei agrava situația.

— Acesta este numele dumneavoastră real? Connor? întrebă Julia.

— Da, spuse Caroline.

— Continuă, i se adresă Adam lui Caroline.

— Am să încerc să prezint cât mai pe scurt versiunea mea, spuse ea. Domnul Ivybridge are un domeniu foarte vast în afara satului. Familia lui deține pământ în acea zonă de ceva timp

— De șase generații, mai exact, spuse Ivybridge cu aroganța bărbatului care știe că ocupă o poziție privilegiată în ierarhia socială.

— Acum trei ani, Ivybridge s-a hotărât să se însoare, continuă Caroline. Toată lumea știa că intenționează să găsească o soție care să contribuie la extinderea proprietății pe care o deținea în Chillingham. Pentru scurt timp, i-a făcut curte domnișoarei Aurora Kent, fiica unui alt moșier din zonă. Dar, din motive cunoscute numai de el, nu a cerut-o în căsătorie.

Ivybridge scrâșni din dinți.

— Averele respectivei familii nu s-a ridicat la înălțimea așteptărilor, explică el pentru Adam și Wilson, pe un ton confidențial.

— Cu alte cuvinte, averea moștenită de acea fată nu era destul de mare încât să-l mulțumească, preciză Caroline. Te-ai retras și ți-ai îndreptat atenția spre alte direcții.

— Iubita mea Helen, încuviință Ivybridge, vădit satisfăcut. S-a dovedit o partidă pe cinste.

— Aceasta nu era doar drăguță, dar deținea și proprietăți întinse în vecinătatea moșiei lui Ivybridge, spuse Caroline. Dar exista o mică problemă în privința domnișoarei Aurora Kent, pe care a deranjat-o faptul că fusese dată deoparte.

Ivybridge se strâmbă.

— Modificările planurilor mele au afectat nervii iubitei mele. A început să se comporte foarte ciudat. De fapt, trebuie să precizez că a venit la mine acasă de vreo două ori fără să fie însoțită. M-a întrebat cu cine m-am decis să-mi înlocuiesc. În timpul celei de-a doua vizite s-a întâmplat un lucru îngrozitor. A început să profereze amenințări.

— Ivybridge vrea să sugereze că Aurora Kent era complet nebună, spuse Caroline. Când a refuzat-o, a făcut o fixație pentru el. S-a gândit că nu ar fi cazul să îi dezvăluie numele alesei sale.

— M-am gândit că ar putea să o rănească pe Helen, spuse Ivybridge, privind din nou spre bărbații din sală de la care aștepta înțelegere. Aveam datoria să-mi protejez viitoarea soție de o femeie nebună.

— Și astfel, a decis să-i spună Aurorei Kent că eu eram aleasa lui, zise Caroline, cu pumnii strânși. I-a spus sărmanei nebune că dorește să se căsătorească cu *mine*. Și nici măcar nu a avut bunul-simț să-mi comunice ceea ce făcuse.

Pe fața lui Ivybridge se citea furia.

— Cum îndrăznești să mă acuzi că te-am pus în pericol?

— Exact asta ai făcut, spuse Caroline. Ai vrut să te răzbuni.

— Prostii, zise Ivybridge. Totul e o invenție.

Caroline îl privi fix.

— Erai furios pentru că îți respinsesem avansurile. Când ți s-a oferit ocazia să mă pedepsești pentru că ți-am refuzat oferta demnă de dispreț, ai pretins că sunt amanta ta și te-

ai folosit de mine.

— Cum îndrăznești să mă acuzi că ți-am făcut avansuri? spuse Ivybridge privind nervos spre Adam și, apoi, întorcându-și ochii spre Caroline. M-ai provocat cu comportamentul tău neobișnuit. Mereu te plimbai prin împrejurimi fără o însoțitoare... Ce putea crede un bărbat despre treaba asta?

Tot oxigenul din cameră fu înghițit de plămâni lui Adam, care asculta cu atenție. Acesta nu se mișcă. Știa că dacă nu-și păstrează controlul în acel moment, mai mult ca sigur îl va ucide pe Ivybridge.

— E adevărat că obișnuiam să mă plimb îndelung, gândindu-mă la intrigile mele, spuse Caroline. Gura ei se țuguie. Lucrurile stau altfel la țară. Nu se acordă prea mare importanță conveniențelor. Nimeni din sat nu m-a observat, în afara ta. Iar în ziua în care te-am refuzat, te-ai înfuriat teribil. Mai târziu, când Aurora Kent ți-a dat de înțeles că reprezenta un pericol, ai asmuțit-o împotriva mea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Julia.

— Aurora m-a urmărit, într-o după-amiază, spuse Caroline. Vă jur, m-a pândit, ca și cum ea ar fi fost vânătorul, iar eu prada lui.

— Dumnezeu! șopti Julia.

Ivybridge își dădu ochii peste cap.

— Ce imaginație debordantă! Nu-i de mirare că domnișoara Connor scrie romane de senzație.

Caroline privi spre Adam.

— Aurora s-a năpustit asupra mea când eu mă aflam sub un copac, notându-mi niște gânduri. Deodată, mi-am dat seama că ceva nu este în ordine. Era îmbrăcată doar în cămașă de noapte și în picioare avea o pereche de pantofi. Am vorbit cu ea și am întrebat-o dacă este bolnavă. Nu părea să fi auzit întrebarea mea. Repeta într-una aceleași

cuvinte.

Adam nu putea să o lase pradă acelor amintiri dureroase. Se îndreptă spre centrul camerei, acolo unde se afla femeia, îi cuprinse cu mâinile umerii goi.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Chiar și Ivybridge amuțise.

— Ce spunea? întrebă Adam, vorbindu-i ca și cum ar fi fost singuri.

— Spunea: *Trebuie să dispari. Nu vezi? El se va întoarce la mine dacă tu dispari.*

Când Caroline reproduse cuvintele Aurorei, vocea i se schimbă ușor, în timp ce în cameră se auzea un cântec ciudat. Se cufundă în amintiri, ca și cum ar fi trăit un coșmar. Sub mâinile lui, pielea i se răcise. Adam simțea tremurul care o cuprinsese. Îi strânse ușor degetele, făcând-o să se oprească și să își îndrepte atenția asupra lui.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă el foarte calm.

— A scos un cuțit cu lama ascuțită pe care îl ascunsese la spate. L-a ridicat în lumină și m-a amenințat. A încercat să mă omoare, Adam.

El o strânse la piept și încercă să-i domolească tremurul cu căldura corpului său.

— Ai supraviețuit, îi șopti el în ureche, legănând-o ușor. Totul e în regulă, Caroline. Totul s-a sfârșit.

— M-am întors ca să fug, șopti ea cu fața în haina lui. Dar m-am împiedicat în fustă. Am căzut. S-a repezit cu cuțitul spre gâtul meu. Am reușit să mă rostogolesc într-o parte și m-am ridicat amețită în picioare. Am fugit.

— Caroline! Emma înaintă, cu o mână întinsă.

Observă cu coada ochiului cum Adam și Milly o prinseră pe Emma de umeri și o traseră ușor înapoi.

Ivybridge mai scoase un furnăit disprețuitor.

— Vă informez că nu a fost găsit nici un cuțit. Mă tem că este o altă formă de manifestare a imaginației debordante

a domnișoarei Connor.

— Mi-am luat fusta în mână și am fugit spre râu, spuse Caroline, copleșită de amintiri. Aurora era chiar în spatele meu. Știam că nu aveam cum să țin pasul cu ea din cauza rochiei grele pe care o purtam. Am ajuns la râu și am început să traversez podul. Aproape că mă ajunsese din urmă.

Caroline era încordată la maximum de parcă și acum ar fi încercat să se lupte pentru viața ei.

— Și pentru numele lui Dumnezeu, ce ai făcut? întrebă Adam.

— Mi-am amintit în cele din urmă de umbreluța de soare. Era prinsă de cârligul pe care mi-l făcuseră cadou de ziua mea mătușa Emma și mătușa Milly. Am deschis-o și m-am oprit la mijlocul podului. Am folosit-o ca și cum ar fi fost o sabie lungă și am îndreptat-o spre fața Aurorei. Ea a încercat instinctiv să-și protejeze ochii. Dar s-a dezechilibrat. A căzut în râu peste balustradă. Apa era foarte adâncă. Nu știa să înoate.

— S-a înecat? întrebă Adam.

Ivybridge pufni.

— Nimic mai simplu și mai normal. Pe lângă meritele sale de tânără bine crescută, domnișoara Connor mai este și o excelentă înotătoare. Și-a scos cămașa sfidând cel mai elementar bun-simț, a sărit în apă și a salvat-o pe nenorocita domnișoară Kent. Amândouă femeile au fost văzute ude și îmbrăcate doar în lenjeria de corp de unul dintre administratorii moșiei mele. A fost șocat. Bârfele au circulat luni de zile.

— Ce s-a întâmplat cu Aurora Kent? întrebă Richard. Sper că a fost trimisă la un azil.

Caroline își ridică mâna de pe umărul lui Adam.

— S-a sinucis mai târziu, în aceeași după-amiază.

— A folosit pistolul tatălui său ca să termine ceea ce râul

nu reușise să ducă până la capăt, spuse Ivybridge indiferent. Și a făcut complet inutilă încercarea domnișoarei Connor de a o salva.

— Ce s-a întâmplat cu cuțitul? întrebă Adam.

— Aurora Kent îl ținea în mână când a căzut în apă, șopti Caroline. L-a scăpat în apa adâncă de sub pod. Cred că încă se mai află acolo, îngropat în mîlul de pe fund.

— Sunt doar invenții, vă asigur, spuse Ivybridge. Pe scurt, au existat zvonuri că eu și domnișoara Connor am fost implicați într-o relație intimă. Reputația domnișoarei Connor a fost definitiv compromisă.

Richard își desprinse mâna de pe polița căminului și se înclină respectuos în fața lui Caroline.

— Mă plec în fața eroismului dumneavoastră, domnișoară Connor.

Julia se ridică.

— Și eu, Caroline. Sunt într-adevăr profund impresionată de această poveste tristă. Din punctul meu de vedere, comportamentul lui Ivybridge este lipsit de orice urmă de onoare și noblețe.

Ivybridge fu afectat de aceste observații.

— Ce ați spus, doamnă? Eu sunt un adevărat gentleman.

— Sunt întru totul de acord cu soția mea, zise Richard. Apoi, îl privi pe Ivybridge. Dumneavoastră, domnule, nu sunteți un gentleman.

— Niciodată nu te-am simpatizat, Ivybridge, spuse Wilson. Te rog, găsește-ți soția în sala de bal și pleacă de aici imediat. Nu mai ești bine venit ca oaspete la petrecerea noastră.

Fața lui Ivybridge exprima dezamăgirea. Adam putu să observe că în cele din urmă își dăduse seama de faptul că nu percepușe la fel ca ceilalți rolul pe care îl jucase în povestea din Chillingham.

— Atunci, la revedere. Ivybridge se ridică. Am vrut să vă

fac un favor, domnule Hardesty. Dacă vreți să ofensați societatea menținând relațiile cu o femeie implicată într-un scandal de proporții, asta e treaba dumneavoastră.

— Ai dreptate. Adam o lăasă pe Caroline și se îndreaptă spre Ivybridge. E numai treaba mea. Și mai există un aspect al situației de față de care ar trebui să vă amintiți.

Ivybridge apucă spătarul unui scaun.

— La ce vă referiți?

— Domnișoara Connor nu îmi este doar o prietenă apropiată. Sper că în curând va accepta cererea mea în căsătorie.

Fața lui Ivybridge se lungi. Adam o auzi pe Caroline scoțând un sunet scurt de uimire. Îl amuză faptul că ceilalți nu păreau surprinși de anunțul său.

Se opri în fața lui Ivybridge.

— Cred că vă puteți da seama cât de deranjat voi fi dacă domnișoara Connor va fi implicată în vreo bârfă cu privire la evenimentele care au avut loc în Chillingham.

— Cum îndrăzniți să mă amenințați, domnule? izbucni Ivybridge.

— Voi fi atât de supărat încât nu voi ezita să dezvălui unui neînfricat corespondent de presă planurile dumneavoastră de investiții într-o afacere care se derulează pe Marbury Street.

Fața lui Ivybridge exprima uimirea.

— Habar nu am despre ce vorbiți.

— Una e ca un bărbat să se distreze puțin într-un bordel, și cu totul altceva ca acel gentleman să investească într-unul, nu-i așa? Imaginează-ți ce figură vor face prietenii tăi când vor afla vestea din presă.

— Nu știu ce vreți să insinuați, dar vă asigur că nu puteți dovedi nimic.

Adam desfăcu larg brațele.

— Asta e particularitatea ziarelor de scandal, nu-i așa?

Reputația unui membru al societății poate fi afectată foarte tare fără a fi nevoie de vreo dovadă în sprijinul afirmațiilor făcute. Se opri. Dar dacă vă trece prin cap ceva, voi putea să-i ofer respectivului corespondent destule dovezi.

— Nu am nici cea mai mică intenție să dezvălui trecutul domnișoarei Connor, spuse Ivybridge, profund afectat. Dar cum rămâne cu soția mea? O va recunoaște cu siguranță.

— Îți recomand să nu o recunoască, spuse Adam. Dacă se iscă vreun zvon și se va asocia numele doamnei Fordyce cu evenimentele din Chillingham, vă asigur că veți avea de-a face cu mine, domnule Ivybridge, și că vă voi da riposta cuvenită.

— Nu puteți da vina pe mine dacă o recunoaște altcineva pe domnișoara Connor și pune în circulație vreo bârfă.

— Dimpotrivă, nu voi ezita să dau vina pe dumneavoastră. Nici măcar o clipă. Sunt sigur că vă puteți convinge soția să nu vorbească ce nu trebuie când merge la ceaiuri. Adam aruncă o privire spre orologiu. Ai cinci minute la dispoziție să o găsești și să părăsești casa.

Amețit, Ivybridge se îndreaptă spre ușă, o deschise cu putere și ieși pe hol.

Câteva momente, în bibliotecă domni liniștea.

Milly o spulberă, făcându-și vânt cu evantaiul. Îl învălui pe Adam într-un zâmbet aprobator.

— A fost cea mai interesantă scenă pe care am văzut-o în viața mea, domnule, spuse ea. Mulțumim că ne-ați delectat în seara asta cu o farsă atât de plăcută.

Emma făcu un pas înainte și se opri.

— Chiar dispuneți de informații cu privire la investițiile lui Ivybridge într-un bordel?

De data aceasta răspunse Wilson.

— Puteți fi sigură de asta, doamnă. Adam cunoaște toate secretele celor din societate.

— Chiar nu regret că l-am tăiat de pe lista de invitați,

spuse Richard. El o luă de mână pe Julia și se întreprară spre ușă. S-a aflat aici doar pentru că părinții noștri se cunosc. Dar între timp, amândoi acești domni au murit. Nu văd de ce am continua să menținem relația, nu-i așa, draga mea?

— Nici gând, spusе Julia.

— Veniți, trebuie să ne întoarcem la oaspeții noștri. Richard se opri în ușă și rânji spre Adam. Apropos, dă-mi voie să te felicit pentru intențiile tale de a te căsători, Hardesty. Cu timpul ai mai strâns nodul la cravată. Nu mai ești tânăr, știi și tu asta.

Adam înclină din cap.

— Mulțumesc că mi-ai adus aminte de vârsta mea înaintată.

— Mi s-a părut că este responsabilitatea mea în calitate de cumnat. Apoi, o trase pe Julia afară din cameră.

— Cu privire la planurile tale de căsătorie, dă-mi voie să te felicit, Adam. Wilson o privi încântat pe Caroline. Mireasa reprezintă cea mai bună alegere. Se va integra foarte ușor în familie.

Milly își făcea vânt fericită.

— Ce romantic!

Sprâncenele Emmei se încruntară.

— Sunteți sigur de intențiile pe care le aveți în legătură cu nepoata mea, domnule Hardesty? Sau ați pomenit de mariaj doar ca să îl intimidați pe Ivybridge?

— Bineînțeles că a vorbit serios. Wilson luă mâna Emmei într-a lui și o conduse spre ușă. Adam are reguli foarte stricte în privința femeilor. Credeți-mă, n-ar fi amintit acest lucru dacă nu ar fi fost foarte sigur de intențiile lui.

Cei trei dispărură în spatele ușii.

Adam rămase singur cu Caroline.

— *Adam!*

Ea alergă spre el și se aruncă în brațele lui. El o

îmbrățișă savurând căldura trupului ei.

— Îți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine, tu și familia ta, șopti ea.

El zâmbi cu fața în părul ei. Nu știa nici jumătate din adevărul despre Ivybridge. Pe parcursul următoarelor luni se va face dreptate. Ivybridge va descoperi încet-încet că nu se va mai afla pe listele de oaspeți la întrunirile societății. Va fi părăsit de unii colaboratori. Nu va mai fi primit în anumite cluburi. În cele din urmă, va plăti cu vârf și îndesat pentru tot ceea ce-i făcuse lui Caroline. Dar nu mai avea rost să o sâcâie cu astfel de detalii.

— A fost cam puțin, în comparație cu ceea ce ți-a făcut el, spuse Adam cu voce tare.

— Îți sunt recunoscătoare pentru buna ta părere despre mine. Caroline ridică privirea spre el și își dădu capul pe spate scârbită. Din nefericire, din dorința ta de a-l pedepsi pe Ivybridge, ai mers prea departe.

— La naiba. E jenant când se întâmplă așa ceva.

34

Era clar că nu acorda situației prezente atenția cuvenită. Probabil că nu se gândise la implicații.

— Nu e deloc amuzant, Adam, spuse ea cu reproș. Familia ta îți cunoaște regulile.

El înclină din cap.

— E adevărat.

— După ceea ce i-ai spus lui Ivybridge, ai tăi vor crede că ne vom logodi. Sincer, domnule, la ce te-ai gândit?

— Aparent m-am gândit la căsnicie. Traversă camera spre bar și luă de acolo carafa cu coniac. Când înclină sticla aceasta străluci cu reflexe de cristal deasupra paharului. Toți ceilalți, cu excepția lui Ivybridge, par să creadă că vom alcătui o pereche minunată. Apoi, se opri și puse sticla deoparte. Vrei puțin coniac?

— Nu, mulțumesc. Unul dintre noi trebuie să-și păstreze mintea limpede.

Caroline se roti pe un picior și începu să se plimbe de-a lungul camerei, încercând să-și pună gândurile răvășite într-o ordine oarecare.

— Te rog, nu mă înțelege greșit, spuse ea repede. Îți sunt profund recunoscătoare pentru felul în care l-ai abordat pe Ivybridge. Chiar nu știu cum o să reușesc să mă revanșez față de tine.

Pentru prima oară de când Ivybridge plecase din cameră, Adam se simți dezamăgit.

— Nu trebuie să mă recompensezi, spuse el pe un ton glacial. Nu îmi datorezi nimic. Eu sunt cel care îți este îndatorat pentru că mi-ai oferit un alibi în cazul asasinării lui Irene Toller.

— Prostii. Nu am spus decât adevărul.

El ridică din umeri.

— Iar eu am făcut același lucru, acum.

— Dar i-ai spus lui Ivybridge că intenționezi să te căsătorești cu mine.

— Așa e.

Ea oftă.

— Îmi dau seama că totul a făcut parte din planul tău de a-l intimida. Și cred că se va gândi de două ori înainte de a pune în circulație vreo bârfă despre viitoarea soție a domnului Hardesty. Dar nu trebuia să mergi așa departe. Cred că ți-ai dat și tu seama de asta. Începuse deja să tremure de frică atunci când i-ai amintit de legăturile lui cu bordelul.

Adam mai înghiți niște coniac, privind-o contemplativ.

— Mulțumesc. Subiectul acesta s-a dovedit destul de inspirat, nu-i așa?

— A fost o strategie foarte bine gândită. Caroline se opri în fundul camerei, timp în care continua să gesticuleze cu evantaiul închis. Dar tot ce faci tu este de fiecare dată inteligent și bine gândit. Atunci, de ce te-ai simțit obligat să spui că intenționezi să mă iei de nevastă?

El mai bău niște coniac, în timp ce se gândea la întrebarea ei.

— Probabil, pentru că exact asta intenționez să fac, spuse el.

Caroline se simți ca și cum ar fi fost trântită la pământ.

— Nu înțeleg, spuse ea. Am crezut că relația noastră mergea foarte bine.

— E o chestiune de opinie.

Respirația i se opri.

— O, înțeleg. Nu am știut că nu... Ei bine, cred că lipsa mea de experiență te-a dezamăgit. Dar te asigur că pot învăța repede.

El o privi enigmatic.

— Spune-mi adevărul, Caroline. Mă folosești doar ca muză pentru scrierile tale?

— Nu, bineînțeleles că nu.

— Ești sigură?

— Absolut.

— Atunci nu sunt doar o jucărie în mâinile tale?

Ea se simți foarte înfierbântată. Fața îi era, probabil, la fel de roșie ca și rochia pe care o purta.

— Cum poți să sugerezi așa ceva?

— Dacă sunt mai mult decât o jucărie care te inspiră, atunci de ce eviți să vorbești de căsătorie?

Pentru că nu-mi poți explica de ce ești atât de îndrăgostit de mine, gândi ea. Dar nu reuși să dea glas acestor gânduri.

— Păi... încerca să găsească un motiv care ar fi avut o legătură cu logica evenimentelor.

— Timpul este un factor care trebuie luat în considerare. Nu poți nega faptul că e prea devreme să vorbim despre acest subiect. La urma urmei, ne cunoaștem doar de câteva zile.

— Dar ne potrivim atât de bine. Toți cei din jur cred acest lucru.

Ea tuși, încercând să-și domolească starea de nervozitate.

— Mai exact, cum ne potrivim?

El îi zâmbi cu tandrețe.

— Tu îmi cunoști secretele, iar eu le cunosc pe ale tale.

La auzul cuvintelor lui simți că inima încetase să-i mai bată pentru câteva secunde.

— Da, asta e adevărat, acceptă ea. Dar crezi că e suficient pentru a ne căsători?

— În situația asta specială, da, cel puțin din punctul meu de vedere. Dar mai sunt și alte privințe în care ne potrivim

perfect.

— Cum ar fi?

El se îndreptă spre ea, cu un aer hotărât.

— În felul acesta, de exemplu, șopti el.

— Îi încolăci gâtul cu brațele sale vânjoase și îi îndreptă ușor capul pentru a o săruta. Se simți străbătută de un fior de plăcere. Era fără îndoială un pas spre dezastru, își aminti ea. Dacă dorea să-și păstreze cumpătul, ar fi trebuit să îl respingă în acel moment, înainte ca gura lui să o atingă pe a ei.

Dar nu reuși să se miște. Și deja era prea târziu pentru că acum el o săruta ușor, iar dogoarea pasiunii topise totul în ea.

Nu voia să se gândească la propunerea lui de căsătorie. Dorea în schimb să se concentreze asupra felului în care se simțise când el o luase în brațe. Limba lui aluneca ușor peste buzele ei. Se apropie mai mult de el și îi încolăci gâtul cu brațele.

El continuă s-o sărute până când ea aproape că se agăță de el.

Știa că ea îl dorește și lucrul acesta îi dădea curaj și speranță. El îi înțelese îngrijorarea. Adam se deprinsese mai întâi de toate să trăiască pe străzi și, apoi, în lumea care era superficială, strălucitoare, unde dragostea era tratată în cel mai bun caz cu dispreț. Își învățase foarte bine lecția și își stabilise propriile reguli. Nu trebuia decât să fie foarte atent.

Ea își asumase acest risc. Dar Adam merita acest lucru.

Un ciocănit discret se auzi la ușă.

Adam ridică fruntea, puțin încruntat.

— Trebuie să fie Morton, și asta înseamnă că este ceva important. Scuză-mă o clipă.

Traversă camera și deschise ușa. Caroline îl observă în fața ușii pe acel majordom cu o ținută ireproșabilă. Morton

avu grijă să nu se uite în direcția ei. Îl auzi vorbind cu Adam pe un ton foarte serios. Ca răspuns, Adam îi dădu niște indicații.

Când închise ușa, se întoarse la ea și Caroline își dădu imediat seama că se întâmplase ceva. Chipul lui transfigurat de pasiune în urmă cu câteva momente exprima acum o concentrare asemănătoare aceleia a unui vânător.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Morton mi-a adus un mesaj de la o veche prietenă, Florence Stotley. Datorită ei dispun acum de adresa asistentei lui Irene Toller, Bess Whaley. Trebuie să plec imediat.

— Te duci la Bess în noaptea asta?

— Da. Se dezbracă de haină. Nu vreau să risc să o pierd din nou. Morton o să-mi aducă altă haină și o pereche de bocanci.

— Cred că ar trebui să vin cu tine.

— Nu e nevoie. Adresa pe care am primit-o nu se află în cea mai sigură zonă a orașului.

— Sigur, Bess a plecat dintr-un anume motiv. Se va speria când te va vedea la ușa ei la ora asta. Poate că prezența mea o va liniști.

El ezită și, apoi, dădu brusc din cap.

— Bine. O să cer și pentru tine o haină.

Cartierul unde se decisese Bess să se ascundă nu era o mahala, dar nici un loc sigur la acea oră din noapte. Adam îi spuse lui Ned să oprească trăsura în mijlocul străzii, la o oarecare distanță de adresa căutată. N-ar fi vrut s-o trezească pe Whaley prea devreme, cu scârțâitul de roți și de hamuri.

— Înțelegi ce vreau să faci, i se adresă el lui Ned, ajutând-o pe Caroline să coboare din trăsură.

— Da, domnule.

Adam privi spre Caroline.

— Ești sigură că vrei să vii cu mine?

— Am trecut prin destule încercări asemănătoare, Adam. Vin cu tine. Se aplecă pentru a se asigura că rochia lungă nu atinge pământul.

Adam zâmbi ușor, privind-o cu admirație. Parfumul lui Caroline îl înnebunea în aceeași măsură în care un parfum scump reușea să amețească un bărbat. Asta nu însemna că nu avea un parfum special și încântător, își spuse Adam amuzat.

Urmărind schița străzilor din jurul casei închiriate de Bess Whaley, o ghidă pe Caroline în josul unei străduțe înguste, care se continua cu o alee ce ducea spre clădire. Trecu prin mai multe grădini până ce ajunse la cea care străjuia ușa din dos a noii adrese a lui Bess.

Nu fu prea greu să treacă de poartă. El și Caroline se contopiră cu umbrele adânci din apropierea ușii de la intrare și așteptară.

Ceva mai târziu, trăsura zăngăni tare în stradă, în fața adresei la care se aflau. Ned urmase îndeaproape

instrucțiunile din scrisoare. În clipa următoare, Adam auzi un bocănit îndepărtat, ceea ce însemna că Ned bătuse la ușa din față.

Urmă o pauză lungă. Adam se întrebă dacă nu cumva îi fuseseră încurcate socotelile.

Pași grăbiți se auziră în holul din spate. Ușa de la bucătărie se deschise brusc. Lumina lunii era suficientă pentru a dezvălui chipul unei femei, îmbrăcată în halat și papuci, fugind afară din casă, prin grădină.

— Bess Whaley, presupun, spuse Adam, barându-i calea.

Bess se împiedică de el ca de un paravan și se opri brusc.

— Lasa-mă în pace. Te rog, nu-mi face rău. N-am să spun nici o vorbă.

— Liniștește-te, Bess, spuse Caroline. Sunt doamna Fordyce. Ți amintești de mine, nu-i așa?

Bess se întoarse spre locul de unde se auzise vocea.

— Doamnă Fordyce? Sunteți chiar dumneavoastră, doamnă?

— Da, și acesta este asistentul meu, domnul Grove. Ți aduci aminte de el, de la ședința de spiritism, nu-i așa?

— Ce căutați aici, amândoi?

— Vrem să te ajutăm, spuse Caroline, încercând să o liniștească.

— Nu înțeleg. Bess se uită mai atent la Adam. Când am auzit trăsura în stradă, am fost sigură că este ori el, ori poliția și sinceră să fiu, nu am știut care dintre ele este mai mare. Mi-a fost teamă că oricare dintre aceștia m-ar putea găsi.

Caroline o luă de mână și o conduse înapoi spre ușă.

— Lasă-ne să intrăm înăuntru. Afară e frig.

Adam stătea la masa pătrată din bucătărie, împreună cu Bess Whaley, care încă mai era tulburată. Caroline aprinse

o lampă și începu imediat să caute un ibric și niște căni. Se întreba ce impresie făcuse, venind în acest loc sărăcăcios cu rochia elegantă de bal și pantofii aceia delicați.

Nu dădea însă nici un semn că ar fi stânjenită. Dimpotrivă, se simțea ca acasă, în timp ce-i oferea o ceașcă de ceai fostei menajere și asistente a mediumului.

— Spuneți că încercați să găsiți persoana care le-a omorât pe doamna Toller și pe doamna Delmont? Figura ridată a lui Bess părea confuză.

— Este un om foarte periculos, Bess, spuse Adam. Va fi mai bine pentru toți cei implicați dacă va fi găsit cât mai curând posibil.

— Dar nu înțelegeți, spuse Bess rar, pentru a cincea sau a șasea oară.

— Atunci, trebuie să ne explici totul, Bess. Caroline puse ceaiul în ceainic. Este important să ne spui tot ce știi în legătură cu această problemă.

— Poți începe prin a ne povesti de ce ai fugit după ce doamna Toller a fost ucisă, spuse Adam. Ai văzut criminalul?

— Nu. Bess ezită. Nu l-am văzut. Nu chiar. Am găsit trupul doamnei Toller, dimineața foarte devreme, când am venit la lucru. Salonul de ședințe era răvășit, dar știam foarte bine că nu fusese un hoț sau vreun tâlhar cel care o omorâse, pentru că nici un obiect de valoare nu dispăruse.

— Foarte inteligentă observația, spuse Adam.

— Da, domnule. Mulțumesc, domnule. Când am găsit-o, doamna Toller încă mai purta rochia cu care fusese îmbrăcată în noaptea în care făcuse demonstrația. Ușa din față era descuiată.

— Chiar așa? întrebă Adam calm.

Bess îl privi cu o expresie chinuită.

— Vedeți, îl așteptase.

Caroline se rezemă de sobă.

— Pe cine aștepta, Bess?

— Pe iubitul ei, bineînțeles. Bess dădu din cap. Mă expedia mereu de acasă atunci când îl aștepta pe el să vină. Nu mai trecuse prea des pe la ea în ultimele săptămâni, dar în noaptea aceea îl aștepta, sunt sigură de asta.

— Cine este acest bărbat, Bess? Întrebă Adam. Privirea dojenitoare a lui Caroline îi dădu de înțeles că tonul lui fusese prea dur.

Bess clipi din ochi alarmată.

— V-am spus că nu știi, domnule. Nu l-am văzut niciodată. Erau foarte secretoși. Ea spunea că așa dorise el.

— Poftim ceaiul, Bess. Caroline se aplecă deasupra mesei. Rochia de mătase i se unduia ușor. Ea așeză cana plină cu ceai în fața lui Bess. Am pus și puțin zahăr și lapte în ceai.

Bess încetă să-și mai strângă capotul în jurul corpului și apucă ceașca cu ambele mâini. Se uită la ceai, ca și cum nu mai văzuse așa ceva în viața ei.

— Mulțumesc, doamnă, șopti Bess.

Caroline mai puse o ceașcă în fața lui Adam și, apoi, se așeză vizavi de Bess.

— Stai liniștită. Nu ai de ce să te grăbești. Spui că nu știi cine era iubitul doamnei Toller?

— Nu doamnă. Bess luă o înghițitură de ceai. Păru să o liniștească. El insista ca ea să fie singură când îl primea. Nu făcea nici o concesie în această privință.

— De unde știa doamna Toller în ce nopți venea să o viziteze? Întrebă Adam.

Bess păru derutată.

— Habar n-am, domnule. Știa pur și simplu.

— Nu trimitea un mesaj acasă la ea ca să o anunțe? Întrebă Caroline.

Bess strânse buzele și clătină din cap.

— Eu nu am văzut niciodată vreunul.

— Dar tu crezi că el a venit la ea în noaptea aceea și a ucis-o? Întrebă Adam.

— Tot ce știi cu siguranță este că el urma să o viziteze în acea noapte. Bess mai înghiți puțin ceai. Era furioasă din cauza lui. Cred că s-au certat, iar el a ucis-o.

Adam se aplecă puțin peste masă, privind ochii lui Bess care străluceau în lumina lămpii.

— De unde știi că doamna Toller era supărată pe el?

— Am lucrat pentru ea patru ani. Ajunsesem s-o cunosc foarte bine. Am început ca menajeră și în final am preluat atribuțiile unui asistent. Simțea că poate avea încredere în mine, înțelegeți.

— Ați ajutat-o să organizeze toate acele trucuri menite să confere autenticitate demonstrațiilor ei, spuse Adam.

Bess suspină.

— Era o meserie bună. O să-mi lipsească. Nu voi mai găsi pe altcineva să plătească așa de bine ca ea.

Caroline puse deoparte cana de ceai.

— Știi din ce cauză era supărată doamna Toller pe iubitul ei?

Bess respiră greu.

— Pentru cel mai vechi motiv din lume.

Caroline ridică din sprâncene.

— Descoperise că o înșela?

— Da, doamnă. Bess mai luă o înghițitură de ceai. Și cu rivala ei.

Adam puse și el cana deoparte.

— Elizabeth Delmont?

— Da, domnule. Bess dădu din cap abătută. A făcut-o pe doamna Toller să plângă zile în șir. Apoi, a părăsit-o nepăsător. Știam că pune ceva la cale, dar m-am gândit că vrea să se întâlnească cu iubitul ei și să-i spună că nu-l

va ierta, fiindcă a înșelat-o. Vă jur că niciodată nu mi-a trecut prin cap că intenționa să facă ceea ce a făcut.

Adam îi privi de aproape fața lui Bess.

— Irene Toller a omorât-o pe Elizabeth Delmont, nu-i așa?

— Da, domnule, șopti Bess. Își contempla ceaiul care mai rămăsese în cană. Niciodată nu am lăsat impresia că aș fi știut. Mi-am ținut gura și mi-am făcut treaba ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Cum ți-ai dat seama? întrebă Caroline.

— Doamna Toller m-a expedit de acasă în noaptea aceea. La început, m-am gândit că iubitul ei îi va face o vizită. Dar când m-am întors în dimineața următoare, mi-am dat seama că nu fusese acolo.

— De unde știai asta? întrebă Adam.

Bess ridică din umeri.

— O menajeră vede lucruri pe care alții nu le observă. Doamna Toller și iubitul ei au petrecut nopți împreună timp de câteva luni. Aveau obiceiurile lor.

— Poți să dai un exemplu? întrebă Caroline

— Lucruri mărunte. Ea ținea la îndemână o sticlă cu coniacul lui preferat. Obișnuiau să bea înainte de a trece la alte treburi. Paharele pe care le foloseau erau mereu lăsate afară, pe hol. Dar în dimineața în care doamna Delmont a fost ucisă, nu era nici un pahar acolo.

— Ce altceva ai mai observat? întrebă Adam.

— Când am ajuns acasă, doamna Toller era îmbrăcată cu o rochie de stradă și se comporta foarte ciudat. Am crezut că poate suferise de o criză de nervi sau ceva de genul ăsta. Iar patul era neatins. Nu își făcea niciodată patul. Nu cred că a dormit vreun pic în noaptea aceea. Dar cel mai tare m-a înspăimântat ceea ce am găsit în șifonierul ei.

— Ce era? întrebă Caroline.

— Nu era vorba de ce era acolo, ci de ceea ce lipsea.

Rochia ei cea nouă dispăruse. El i-o cumpărase. O rochie precum aceea nu dispăre pur și simplu.

Caroline insistă.

— Ce s-a întâmplat cu rochia?

— Am întrebat-o. Bess își puse mâinile pe masă și înclină din cap. Doamna Toller mi-a spus că fusese distrusă cu o zi înainte când o trăsură o împroșcase cu noroi. A zis că a dat-o unui așezământ. Dar știam că nu este adevărat. După părerea ei, toate aceste așezăminte reprezentau niște escrocherii.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu rochia? întrebă Caroline.

— A ascuns-o într-un sertar secret din camera de sedințe, răspuse Bess. Am găsit-o din greșeală când pregăteam camera pentru reprezentația la care ați participat dumneavoastră. Nu am înțeles ce căuta într-un sertar secret. Apoi, am văzut sângele închegat de pe poale. Am știut atunci că doamna Toller comisese crima. Am fost speriată de moarte.

— Nu te acuzăm, spuse Caroline.

— Da, doamnă, oftă Bess. Știam eu că trebuia să îmi caut serviciu în altă parte.

— Ce ai făcut cu rochia? întrebă Adam.

— Am pus-o la loc în sertar și m-am prefăcut că n-am văzut nimic. Mă întreb dacă a reușit să scape de ea înainte de a fi ucisă. S-ar putea să mai fie încă acolo, dacă n-a găsit-o poliția.

Se opriră pentru un timp, bând ceai și privind lumina pe care o împrăștia lampa.

— Ne-ai spus că ai fugit în dimineața în care ai găsit trupul doamnei Toller pentru că te temeai ori de criminal, ori de poliție.

— Da, domnule, spuse ea ursuză. Mi-a fost teamă că poliția m-ar fi putut învinovăți pe mine pentru că ne certasem în legătură cu salariul meu. Ne-au auzit vecinii.

Dar mi-a mai fost frică și de faptul că iubitul ar fi putut crede că știam prea mult despre afacerile lor.

Adam strânse și mai tare cana.

— Afaceri? Te referi la schemele de investiții frauduloase pe care le recomanda doamna Toller?

— Știați despre aceste lucruri? Bess pălise îngrozitor. Aveți dreptate, domnule. Am înțeles că era vorba de o afacere profitabilă și că ea împărțea veniturile cu el. M-a avertizat să păstrez tăcerea. M-a amenințat că în caz contrar mă lasă fără absolut nimic. I-am spus că dacă o va face o să-i dau în vileag șmecheriile. Am avut o ceartă cumplită și m-am gândit că unii vecini au putut auzi.

— Mai am doar câteva întrebări pentru tine, Bess, spuse Adam, apoi, am să-ți dau destui bani ca să iei trenul și să pleci oriunde vrei. Să stai acolo până când vom găsi criminalul și îl vom da pe mâna poliției.

Pentru prima oară Bess privi cu un aer încrezător.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule. Ce mai vreți să știți?

— Ai cea mai vagă idee de ce iubitul ei a omorât-o pe doamna Toller?

Bess ezită.

— M-am gândit și eu la acest lucru. Poate pentru că știa că ea a ucis-o pe Elizabeth Delmont și se temea de ceea ce avea să facă în continuare în furia ei. Poate îi era frică să nu dezvăluie schemele de investiții. După cum v-am mai spus, este foarte secretos.

— Poți să-mi spui exact ce ai văzut când ai găsit trupul lui Irene Toller? întrebă Adam.

Bess se gândi o vreme.

— Era foarte mult sânge. O lovise în cap. Zăcea pe spate. Pe podea, lângă ea, se afla un ceas de buzunar, iar camera era răvășită. M-am gândit că semăna cu scena morții doamnei Delmont, așa cum fusese descrisă în ziare.

Apoi, mi s-a părut ciudat pentru că știam că doamna Toller și nu iubitul ei o omorâse pe doamna Delmont. Nu puteam înțelege de ce se străduise să o facă să arate la fel.

— Mai exista și altceva lângă trupul ei, ceva neobișnuit? întrebă Adam. Vreo bijuterie de doliu, un vâl, de exemplu?

Bess se încruntă.

— Nu, domnule. Nu am văzut nimic de genul ăsta.

— O ultimă întrebare, Bess, spuse Adam. Tu ai fost cea care a trimis mesajul care ne chema pe doamna Fordyce și pe mine la reședința doamnei Toller, în dimineața care a urmat după comiterea crimei?

Bess îl privi derutată.

— Nu, domnule. Nu am trimis nici un mesaj. Eram prea ocupată să-mi strâng lucrurile și să caut un loc unde să mă ascund.

Caroline urcă în trăsură și se așează în fața lui Adam. Încearcă să-și pună în ordine gândurile împrăștiate.

— Dacă Bess are dreptate, se pare că doamna Toller a omorât-o într-adevăr pe Elizabeth Delmont într-un acces de gelozie, spuse ea. Dar nu rivalitatea profesională a împins-o să facă acest gest, ci mai degrabă gelozia tradițională. Descoperise că iubitul a înșelat-o cu o altă femeie.

— Da. Adam se tolăni în umbra trăsurii. Toller trebuie să fi fost cea care a lăsat vâlul de mireasă, ceasul spart și broșa de doliu în locul în care a omorât-o pe Delmont. Întrebarea este, de ce?

— Poate că acele lucruri aveau o semnificație simbolică pentru ea. Dar în acest caz, cine le-a luat?

— Iubitul care era și partener de afaceri? Se prea poate să fi plănuit în același timp o întâlnire cu Delmont. Astfel, ar fi găsit vâlul și broșa alături de cadavru. Probabil, s-a temut că, dacă le va descoperi poliția, vor apărea întrebări

la care nu voia să dea un răspuns.

— Pentru că acele întrebări l-ar fi vizat și pe el.

— Este singura posibilitate care pare să aibă o logică, cel puțin până în acest moment.

Caroline căscă ușor.

— Ce vrei să faci acum?

— O să te duc acasă și, apoi, voi dormi puțin. A fost o noapte foarte lungă.

36

A primit mesajul de la Bassingthorpe târziu în după amiaza zilei următoare. Bătrânul falsificator l-a primit într-o casă retrasă, situată într-o fundătură.

Bassingthorpe îl cercetă pe Adam pe sub ochelari și suspină întristat:

— Ochii nu mai sunt la fel de buni ca pe vremuri. Acum, majoritatea lucrărilor de finețe le face nepotul meu. Are talent.

— Da, dar presupun ca aveți grijă ca lucrurile să meargă bine, spuse Adam.

— Bineînțeles, încuviință Bassingthorpe. Trebuie să fii foarte atent când practici meseria asta. În acest sens, o pregătesc pe nepoata mea. Ea nu e o artistă, dar se descurcă foarte bine cu cifrele și are și bunul-simț necesar pentru a evita problemele.

— Să-nțeleg ca nepotul dumitale s-a ocupat de falsificarea acțiunilor? întrebă Adam.

— Într-adevăr, zise Bassingthorpe cu mândrie. A făcut o treaba bună, aș putea spune. E la fel de bun, precum eram și eu la vârsta lui.

— Clientul este cel care mă interesează, spuse Adam. În trecut, erați foarte precaut în relația cu cei cu care făceați afaceri.

Bassingthorpe ridică un deget cu un aer moralizator.

— Prima regulă a succesului în această profesie este să-ți cunoști clientul. Aceia care se lăcomesc și acceptă fără discernământ orice oportunitate de afacere ajung în spatele grațiilor.

— Am motivele mele să cred că persoana pentru care ați

falsificat acțiunile a ucis o femeie. Irene Toller, mediul, ca să fiu mai exact.

Bassingthorpe se încruntă:

— Ești sigur de asta?

— Nu în totalitate. Încă mai fac investigații în acest sens.

— Mda.

Bassingthorpe își împreună degetele și căzu pe gânduri.

— Am multă experiență în relația cu clienții, după cum bine știi. Nu era genul care să omoare oameni. Părea mai degrabă un om de afaceri.

— S-ar putea să ai dreptate, dar, oricum, el este o piesă importantă în toată această poveste. De aceea, sunt nerăbdător să-l găsesc.

— Știi ca aș vrea să te ajut. Încă îți sunt dator, iar eu îmi achit întotdeauna datoriile!

— Îți sunt foarte recunoscător, domnule.

Adam se sprijini de spătarul unui scaun.

— Din descrierea făcută de cei care l-au văzut am înțeles că e un bărbat masiv, cu perciuni și cu un handicap la picior.

Bassingthorpe râse înfundat.

— Așa s-a prezentat și înaintea mea, dar, ca de obicei, mi-am luat niște măsuri de precauție. M-am asigurat că întâlnirea va avea loc pe un teritoriu neutru, astfel încât el să nu-mi cunoască adresa și l-am pus pe unul dintre băieții care lucrează aici să îl urmărească după ce a plecat.

— A reușit băiatul să se țină după el?

— Evident. Tânărul Harry provine din același cartier în care ai locuit și tu. Nimeni nu se pricepe mai bine să urmărească un om ca unul care a crescut pe stradă, nu-i așa?

— Și ce-a descoperit tânărul Harry?

— Printre altele, cel pe care îl cauți este un actor de primă mână. Și-a jucat „rolul” până în momentul în care a

intrat în clădirea unde locuiește. Astfel de „talente” sunt necesare în meseria lui.

— Păi cu ce se ocupă? întrebă Adam.

— Lucrează în domeniul cercetării abilităților extrasenzoriale și chiar a reușit să se afirme. Am înțeles că ieri după-amiază a făcut o demonstrație extraordinară în fața polițiștilor. Pretinde că poate să-l indentifice pe cel care le-a omorât pe mediumuri.

— Vă rog intrați, doamnă Fordyce.

Durward Reed o conduse în biroul său în care domnea dezordinea și o pofti să se așeze pe un scaun.

— Nici nu vă pot spune cât de recunoscător vă sunt pentru timpul acordat. Am înțeles că sunteți o persoană extrem de ocupată cu materialele pe care le scrieți, precum și cu alte afaceri. Mă refer la obligațiile ce decurg din legătura dumneavoastră cu domnul Hardesty.

— Desigur...

Caroline se așază mai bine pe scaun și își aranjă impunătoarea rochie verde pe care o purta. Se prefăcu că nu sesizează stânjeneala lui Reed. O femeie cuplată cu un bărbat extrem de cunoscut și influent este obișnuită cu astfel de situații.

— Am fost foarte măgulită de mesajul dumneavoastră. Mă bucură interesul pe care îl manifestați față de romanele mele.

— Da, într-adevăr, sunt un mare admirator al lucrărilor dumneavoastră, atât ca publicist, cât și ca cititor.

Întinse mâna și luă un ceainic

— Doriți o ceașcă de ceai?

— Da, mulțumesc.

Cât timp el turnă ceai în două cești, ea profită de ocazie pentru a arunca o privire asupra încăperii. Nu se deosebea prea mult de biroul lui Spraggett, fiind acoperită cu ziare,

cărți și hârtii. Un raft întreg era plin cu copii mai vechi din *New Dawn*.

O fotografie a reginei atâma la loc de cinste pe un perete.

— Soția mea, Sarah, era pasionată de romane. Sunt sigur că i-ar fi plăcut foarte mult cele scrise de dumneavoastră.

Reed puse ceașca de ceai pe masa aflată lângă Caroline.

— Era un medium înzestrat cu puteri deosebite. Din păcate, a murit acum câțiva ani. Un nenorocit a atacat-o a doua zi după nunta noastră, în timp ce traversa parcul de peste drum.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, domnule Reed.

— Mulțumesc. Dorința mea cea mai mare este să o contactez pe lumea cealaltă. Într-adevăr, mi-am dedicat întreaga viață acestui proiect.

Caroline simți un fior pe șira spinării.

— Înțeleg..

Reed privi contemplativ întreaga încăpere.

— Era ultima descendentă a familiei sale. Această casă i-a fost lăsată moștenire de rudele sale. Am rămas aici după moartea ei pentru că am simțit că sufletului său îi va fi mai ușor să se întoarcă în casa în care a trăit toată viața.

— Aveți dreptate.

— Pe măsură ce anii au trecut, fără ca ea să stabilească vreun contact, m-am consacrat studiului în domeniul percepției extrasenzoriale. Am înființat Societatea și încerc să-i încurajez pe mediumuri, precum și pe celelalte persoane interesate de astfel de lucruri. Sper din tot sufletul să se ivească cineva, mai înzestrat ca mine, care să mă ajute să găsesc răspunsurile pe care le caut.

— Ați adus importante contribuții în acest domeniu de studiu, domnule Reed.

Din politețe, își mai turnă o ceașcă de ceai. Laptele și zahărul îi dădeau un gust mai bun, însă ceaiul era foarte tare.

Reed își sprijini uriașele mâini pe masă. Caroline observă că purta butoni de doliu la manșetă.

— Tot ce am făcut, de când a murit Sarah, a avut ca scop contactarea ei pe lumea cealaltă, spuse el. Dar până acum, totul a fost în zadar.

— Poate că unele lucruri sunt destinate să nu se întâmple, remarcă ea cu delicatețe.

El se încruntă.

— Dacă așa ar sta lucrurile, nu ar exista mediumuri ca mine sau Sarah. Ea chiar avea niște calități extraordinare, doamnă Fordyce. Nu am nici o îndoială în această privință. Asta mă determină să studiez în continuare toate formele de percepție extrasenzorială. Mai devreme sau mai târziu voi găsi un medium care să fie în stare să o contacteze. Și când se va întâmpla asta nu numai că voi putea să vorbesc cu ea, dar voi dovedi lumii întregi că studiul acestor calități are o bază științifică.

— Știu ca nu sunteți singurul care crede în aceste lucruri, domnule.

Făcu o scurtă pauză, apoi, continuă:

— Și vă urez succes în cercetările dumneavoastră, dar bănuiesc că m-ați invitat azi aici pentru a discuta probleme mai... lumești.

— Dimpotrivă, doamnă. Am căutat noi metode prin care să sporim numărul de cititori pentru *New Dawn*, dar și de membri ai Societății. Sunt convins că prin extinderea studiului acestor fenomene, va crește considerabil șansa unei descoperiri importante.

— Da, aveți dreptate...

El continuă pe un ton foarte serios:

— M-am gândit că publicând în *New Dawn* una dintre

povestirile dumneavoastră aş putea atrage noi cititori şi aş descoperi, astfel, noi mediumuri foarte talentate.

Caroline înghiţi în sec, simţindu-şi gâtul uscat. Spera din tot sufletul să nu fi răcit...

— Sunt flatată de propunerea dumneavoastră, domnule Reed, dar credeţi că romanele mele sunt potrivite pentru genul acesta de publicaţii?

— Mi-aţi mărturisit că vă documentaţi pentru un nou roman, care va avea ca personaj principal un medium foarte puternic şi va relata câteva întâmplări legate de lumea cealaltă. Aş vrea să încheiem un contract pentru a publica această povestire în *New Dawn*.

Caroline mai luă o înghiţitură de ceai pentru a-şi umezi limba şi gura, care erau neobişnuit de uscate.

— E o propunere foarte interesantă, domnule.

— Sunt conştient de faptul că actualul editor ce se ocupă de cărţile dumneavoastră vă va face o ofertă tentantă pentru următoarea lucrare. Tot ce vă rog este să îmi daţi posibilitatea de a vă face la rândul meu o ofertă, sper eu mai bună. Vă mărturisesc că nu ştiu cu cât se plăteşte un autor, însă dispun de ceva bani. Sper că vom reuşi să cădem la învoială.

În uşa biroului se auzi un ciocănit discret:

Reed strigă iritat:

— Da, Miller, ce e?

Uşa se deschise. În cadrul acesteia apăru un tânăr vădit stânjenit, fiindcă întrerupsese conversaţia celor doi. După ce o salută pe Caroline, tuşi, apoi, îl anunţă pe domnul Reed:

— Îmi cer scuze pentru deranj, domnule, dar dumneavoastră aţi fost cel care a insistat să vă anunţ în momentul în care va sosi domnul Elsworth.

— Elsworth?

Reed era vădit enervat de această veste.

— E aici?

— Da, domnule. Spune că dorește să discute detaliile pentru recepția și demonstrația de diseară. În mod evident, e vorba de câteva schimbări pe care vrea să le facă.

— Este o situație penibilă.

Reed se ridică în picioare.

— E puțin trecut de ora trei. Întâlnirea mea cu Elsworth era programată pentru ora patru.

— Să-i spun să revină?

— Nu, nu, nu trebuie să faci nimic care l-ar putea supăra. Instituția noastră are nevoie de acest personaj ilustru. Asocierea cu el ne-a conferit un plus de credibilitate.

Reed se îndreaptă în grabă către ieșire.

— Doar știi cât de impulsiv este..

— Da, domnule.

Miller așteaptă alte instrucțiuni.

Reed se opri în dreptul scaunului lui Caroline:

— Doamnă Fordyce, sper că mă veți scuza câteva minute. Elsworth este un tip extrem de dificil.

— Înțeleg.

Avea o senzație neplăcută de greață. Pielea i se răci dintr-o dată.

— Poate ca ar fi mai bine să revin altă dată.

— Nu, vă rog, așteptați aici. Durează puțin.

Reed dispăru însoțit de Miller, înainte ca ea să poată găsi o scuză pentru a pleca. Ușa se închise în urma lor.

Caroline încremeni pentru câteva momente, respirând apăsător și sperând că senzația de greață va dispărea. Privi la ceașca pe jumătate goală. Rândurile pe care le scrisese cu o seară înainte, după ce Adam părăsise biroul său, îi reveniră în minte. „Nu ești tu însăși... Cred că ai fost otrăvită...”

Imposibil, și-a zis în gând. „Nu da frâu liber imaginației tale de scriitor. Reed nu are niciun motiv să-ți facă rău.“

În orice caz, nu era în apele sale. Nu voia decât să plece acasă, să se vâre în pat, să tragă plapuma peste ea și să doarmă.

Cu greu a reușit să se ridice de pe scaun. Pentru câteva secunde, a stat în mijlocul camerei, încercând să își păstreze echilibrul.

A închis ochii chiar înainte să o cuprindă un nou val de greață. Când senzația a dispărut, a tras aer în piept, a deschis ochii și s-a îndreptat spre ușă.

S-a trezit uitându-se la fotografie. Nu la cea a reginei, ci la alta care atârna pe peretele de lângă ușă. Stătuse cu spatele la ea până atunci și nu o observase.

Era fotografia unei femei tinere. Îmbracată într-o rochie elegantă, cu un voal alb foarte lung. Era frumoasă, însă fața ei exprima parcă deznădejdea unei femei sortită unui sfârșit nefericit.

— Sarah Reed, bănuiesc, șopti ea. Ai fost într-adevăr un medium? Chiar ai reușit să comunici cu lumea cealaltă?

Voalul.

Era ceva ciudat cu acest portret.

Părul miresei, deschis la culoare, era prins într-o manieră ce fusese la modă în urmă cu un deceniu.

Sarah Reed fusese evident blondă, se gândi Caroline. Dar ce importanță avea asta?

Se apropie de fotografie, ca și cum ar fi fost vrăjită de ea. *Cu greu reuși să se concentreze* asupra detaliilor. Atât rochia doamnei Reed, cât și voalul erau albe. Țsta nu era un lucru neobișnuit. După ce regina alesese să poarte alb la nunta cu prea-iubitul ei Albert, culoarea albă fusese adoptată și de către celelalte mirese. Totuși multe încă preferau alte culori.

Privi mai de aproape și observă că Sarah Reed purta o

broșă prinsă de corsajul rochiei. Părea acoperită cu smalt negru.

Caroline fu cuprinsă de spaimă. Gândurile sale începuseră să se amestece, dar în pofida zăpăcelii reuși să identifice toate detaliile pe care Adam le menționase când îi descriesese broșa prinsă de corsajul rochiei purtate de Elizabeth Delmont. Era smălțuită în negru - își amintea cu precizie acest amănunt. Spusese că înăuntrul broșei găsiseră o poză cu o femeie îmbrăcată în alb și purtând un voal lung. Un fir de păr blond fusese așezat sub cristal.

Sfinte Doamne! Frica îi îngheță sângele în vine. Trebuia să iasă de acolo cât mai repede.

Ușa biroului se deschise înainte ca ea să poată face un singur pas.

— Doamnă Fordyce..

Reed păși în încăpere și o privi îngrijorat:

— Totul e în ordine?

— Nu, mă simt rău. Vă rog să mă scuzați.

Porni către ușă, străduindu-se să-și păstreze echilibrul.

— Trebuie să plec acasă numaidecât.

— Permiteți-mi să vă conduc.

Reed închise ușa și se apropie de ea cu brațele larg deschise.

— Nu mă atinge, spuse ea nervoasă, încercând să se ferească de el.

— Dar sunteți bolnavă, doamnă Fordyce. Aveți nevoie de ajutor.

— Nu. Trebuie să plec.

Dar camera se învârtea și mai rapid acum. Un vâl de întuneric o înconjură, împiedicând-o să se orienteze în încăpere. Încercă să se agațe de spătarul unui scaun, însă nu reuși și căzu în genunchi.

— Stai liniștită, doamnă Fordyce. Mă voi ocupa eu de tine.

Reed se aplecă și o ridică de pe podea. Trupul său mic și îndesat emana mai multă forță decât și-ar fi putut ea imagina.

A deschis gura încercând să țipe după ajutor, însă ceața ciudată ce o învăluisese o împiedică să scoată vreun cuvânt. Parcă era târâtă spre o mare întinsă de neant, nici adormită pe de-a întregul, nici trează pe deplin. O lume a viselor.

Se întrebă dacă aceasta era lumea cealaltă.

Adam își aștepta în liniște „prada”, în fața casei acesteia. A auzit cheia răsucindu-se în broască puțin după ora șase în acea seară.

Ușa se deschise. Elsworth intră în cameră și se îndreptă spre cea mai apropiată lampă.

Adam ieși din întuneric și îl prinse de haină, din spate, apoi, îl propti de perete.

Elsworth se zbătu și căzu la pământ pe-o parte. Se chinui din răspuțeri să scape din strânsoare.

— Dacă miști chiar și un deget am să ți-l rup, spuse Adam.

Elsworth încremeni pe podea.

— Hardesty? Ce naiba cauți aici?

Adam aprinse lampa.

— Este vorba despre două crime și despre dispariția unui jurnal.

— Ai înnebunit, domnule? Cum îți permiti să dai buzna în casa mea și să sugerezi că aș fi implicat într-o crimă?

— Vreau răspunsuri, Elsworth, și asta cât mai repede. Spune-mi tot ce știi despre moartea lui Elizabeth Delmont și Irene Toller.

— Nu le cunoșteam prea bine pe cele două șarlatane. N-am nimic de a face cu moartea lor și nici nu poți să dovedești contrariul. Acum, te sfătuiesc să pleci cât mai repede, altfel o să chem un polițist. Am de pregătit o recepție și o demonstrație la Winterset House în această seară.

— Dacă nu-mi spui ceea ce vreau să aflu, nu numai că ai să ratezi recepția de diseară, dar, mai mult, mă voi asigura

că în seara aceasta cariera ta de medium renumit, în Londra, se va încheia.

Elsworth înmărmuri.

— Mă ameninți cu moartea, domnule?

— În acest moment, nu intenționez să te omor, însă am să te las fără slujbă. Dar situația s-ar putea schimba cu ușurință.

— Ah.

Elsworth se relaxă.

— Chiar îți închipui ca poți spune sau face ceva pentru a-i convinge pe oameni să nu mai aibă încredere în puterile mele? În cazul acesta, ești un prost. Oamenii cred ceea ce vor să creadă și în acest moment londonezii vor să creadă că sunt cel mai înzestrat medium care a trăit vreodată.

— M-ai înțeles greșit, Elsworth. Nu intenționez să te dau în vileag ca pe un escroc care minte în legătură cu „puterile” sale, ci pentru fraudă financiară.

Adam ridică plicul pe care îl așezase pe masă cu puțin timp înainte. Îl deschise, îl scutură și lasă să cadă pe covor certificatele de acțiuni de la Drexford Co.

Elsworth privi înspăimântat documentele.

— De unde ai astea?

— De pe fundul sertarului din biroul tău.

— Ascultă aici, nu știu ce te face să crezi că am vreo legătură cu aceste certificate.

— Cel pe care l-ai angajat să ți le tipărească este un vechi prieten de-al meu, spuse Adam. De asemenea, e un om precaut. A pus pe cineva să te urmărească după ce ați încheiat afacerea. Îi place să știe cât mai multe despre cei cu care face afaceri. Procedează, astfel, pentru propria siguranță.

— Hoț batrân. Trebuia să-mi dau seama că o să-mi facă o figură ca asta. Oricum, nu-ți vor fi de folos aceste certificate. Pe de altă parte, e puțin probabil că va depune

mărturie împotriva mea. El însuși are prea multe de ascuns, spuse cu asprime în glas Elsworth.

— N-am nevoie de mărturia lui pentru a-ți distruge cariera. Am impresia că uiți că și eu, la rândul meu, am oarecare influență în acest oraș.

Elsworth îl privi cu atenție.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Un singur cuvânt rostit de mine, referitor la adevărata natură a afacerilor tale, Elsworth, și toate ziarele din oraș vor fi încântate să demaște scandalul financiar în care ai fost implicat cu sprijinul a două mediumuri ucise.

— N-ai nici o dovadă, mormăi Elsworth.

— Știi la fel de bine ca și mine că dovezile și probele sunt detalii nesemnificative când e vorba de o știre bombă. Dar sincer să fiu, demascarea în ziare ar trebui să fie ultima problemă cu care te confrunți...

— Ce vrei să spui?

— Nu uita de statutul meu în lumea civilizată, zise Adam. Nu numai că dețin o avere imensă, însă eu sunt moștenitorul lui Wilson Grendon și am legături foarte strânse cu contele Southwood. Îți promit că atunci când am să termin cu tine, toate ușile importante care îți sunt acum deschise se vor închide atât de repede și cu o asemenea forță, încât ecoul lor se va auzi în toată Anglia.

Elsworth se gândi la acest lucru preț de două secunde.

— Ce vrei să știi? Întrebă gătit de emoție.

Adam ridică jurnalul pe care îl găsisese ascuns sub pat.

— Din curiozitate te întreb, unde ai descoperit asta? Am căutat foarte atent în casa lui Elizabeth Delmont în acea noapte.

— Am fost mult mai apropiat de ea decât dumneata. De fapt, Delmont se considera o colegă de-a mea. Când m-am arătat interesat de dispozitivele și trucurile ei, s-a oferit cu multă mândrie să-mi dezvăluie câteva din secretele ei.

Elsworth tuși.

— A vrut să mă impresioneze și trebuie să recunosc că era ceva mai inteligentă decât rivalii săi. Construisese câteva dulapuri și vitrine secrete. Unul dintre acestea era ascuns în spatele peretelui din camera de spiritism. Acolo am găsit jurnalul.

— Din nefericire, n-am descoperit acel dulap.

Adam puse jurnalul jos.

— Dacă aș fi găsit jurnalul în acea seară, m-ai fi scutit de multă bătaie de cap.

Îl privi cu atenție pe Elsworth.

— De unde ai știut de existența jurnalului?

— Delmont mi-a spus că de curând pusese mâna pe un jurnal pe care l-ar fi putut folosi pentru a-l șantaja pe posesor. De fapt, s-a lăudat cu treaba asta. După cum ți-am spus, ea voia să mă facă să o privesc ca pe un egal, nu ca pe un asistent inferior mie. După ce i-am găsit cadavrul, m-am gândit să caut jurnalul. Recunosc că m-a tentat posibilitatea obținerii unui profit mare fără prea multă bătaie de cap.

— Și ai găsit jurnalul...

— Da, dar după ce am citit blestematul ăsta de jurnal m-am gândit că ar fi mai bine să nu-l folosesc

— Ce te-a făcut să iei această decizie?

— Îmi câștig banii folosindu-mă de agerimea minții mele, zise Elsworth. Nu sunt un prost. Nu vreau să risc șantajând un om atât de puternic și periculos ca tine, Hardesty. Dar nu mi-ai dat de ales. Mi-ai forțat mâna continuând să investighezi crimele. Știam că mai devreme sau mai târziu vei descoperi mica mea „afacere” .

— I-ai trimis pe acei doi indivizi să mă avertizeze, nu?

Elsworth ridică din umeri.

— Eram disperat. N-aveam decât jurnalul împotriva ta.

— Înțeleg de ce ai luat jurnalul, dar ce nevoie aveai de

broșă și de voal?

Elsworth îl privi confuz

— Ce broșă? Ce voal?

— Voalul înmuiat în sângele doamnei Delmont. Broșa acoperită cu smalt negru ce conținea o poză cu o femeie într-o rochie albă cu un voal. De asemenea, conținea și un fir de păr blond.

Elsworth înmărmuri.

— Ești sigur?

— Da. Voalul și broșa erau amândouă pe trupul doamnei Delmont atunci când am găsit-o. Sunt convins că Toller le-a pus acolo în mod intenționat. Dar nu știu de unde le-a luat și de ce.

Elsworth deveni din ce în ce mai tensionat.

— M-am întâlnit cu Durward Reed în biroul său din Wintersett House de câteva ori. E acolo o fotografie pe peretele de lângă ușă...

— Ce vrei să spui?

— Mă tem că situația e mult mai gravă decât credeai.

La scurt timp după această discuție, Adam bătuse în ușa casei de la numărul 22 de pe Corley Lane. Doamna Plummer răspunse. Păru nedumerită atunci când Adam îi spusese că vrea să o vadă pe Caroline.

— A plecat în această după-amiază, domnule. A primit un bilețel de la domnul Reed de la Societatea de Cercetări Spirituale prin care acesta o invita să discute despre încheierea unui contract pentru unul dintre romanele ei. Am tot așteptat-o, dar încă nu s-a întors. Probabil că are de rezolvat unele probleme.

Adam încercă să se calmeze singur.

— Vreuna dintre mătușile ei este acasă?

— Nu, domnule. Au plecat să cineze la niște prieteni și să joace cărți. Nu se vor întoarce până mai târziu. S-a

întâmpat ceva rău, domnule Hardesty?

— Sunt convins ca totul e în regulă, doamnă Plummer.

Dar știa că o mințea pe cea pe care încerca să o liniștească.

Caroline își reveni pe deplin după o bună bucată de vreme.

Deschise ochii și privi încăperea întunecată în care se afla în timp ce își evalua starea de sănătate.

Greața dispăruse, observă ea.

S-a ridicat cu grijă și și-a amintit cum domnul Reed o așezase pe pat. Frica puse dintr-o dată stăpânire pe ea, încât abia mai putu să respire. Ce se întâmplase cu ea în timpul în care fusese amețită?

Disperată, sări lângă pat. Un sentiment copleșitor de bucurie o cuprinse când constată că încă are hainele pe ea. Era complet îmbrăcată. Ciorapii erau bine așezați, iar pantalonășii stăteau exact așa cum îi aranjase înainte să plece de acasă. Acest lucru îi dădu curaj.

Se strădui să rememoreze cele întâmplate cât timp fusese în acea stare de semiconștiență. Și-ar fi amintit dacă Reed i-ar fi făcut ceva rău. Nu fusese complet adormită de drogul pus în ceai, cel mai probabil pentru că nu luase decât câteva înghițituri. Într-adevăr, își amintea cu câtă grijă o așezase Reed pe pat, ba mai mult, remarcase că acesta îi aranjase rochia înainte să părăsească încăperea.

Se răsuci pe călcâie, examinând încăperea întunecoasă. Trebuia să iasă de aici înainte ca Reed să se întoarcă.

Se duse, mai, întâi la ușă și încercă să o deschidă, însă evident aceasta era încuiată.

Desluși niște zgomote înfundate de undeva de dedesubt. În departare, se auzea muzică. Recepția pentru Julian Elsworth începuse.

Se îndreptă către fereastră și observă că fusese închisă și bătută în cuie. Printre scânduri văzu imensa grădină din spatele casei.

Era o distanță mare până jos, observă ea dezamăgită. Camera în care fusese închisă se afla, probabil, la ultimul nivel al conacului.

Ar fi fost inutil să strige după ajutor. Din cauza pereților groși și a agitației de la parter, nimeni n-ar fi putut s-o audă.

Examină din nou camera cu atenție. La lumina lunii văzu un pat, un șifonier și un scaun. Nici urmă de lămpi sau lumânări în încăpere.

Se îndreptă către șifonier și îl deschise, așteptându-se să-l găsească gol. Rămase înmărmurită când dădu cu ochii de o rochie din satin alb.

Scoase rochia demodată din dulap și o privi cu atenție, mai ales, în dreptul corsajului. Recunoscuse rochia de mireasă a doamnei Sarah Reed.

Voalul cel lung era frumos împăturit și așezat pe unul dintre rafturile șifonierului. Văzu urme de sânge uscat. Găsi, de asemenea, broșa smălțuită cu negru într-un sertar, împreună cu o pereche de mănuși albe.

Mai devreme sau mai târziu, Reed avea să se întoarcă. Trebuia să se gândească la un plan. Își aminti de cuvântul pe care Adam îl rostise o dată său de două ori, în timp ce îi povestea despre investigațiile pe care le făcea. Spusese ceva în sensul că, „e cel mai vechi și mai sigur true din lume“.

Distragerea atenției.

Adam se uita la Elsworth, care se așezase pe bancheta din față, îmbrăcat adecvat pentru evenimentul din acea seară.

— Va fi nevoie, la un moment dat, să îi distragi atenția, spuse Adam. Nu mă îndoiesc că te vei descurca. În fond, nu cred să existe cineva mai nimerit pentru treaba asta decât tine.

— O iau ca pe un compliment, spuse Elsworth în timp ce și aranja cravata albă. Dar nu uita că și cel mai priceput actor reușește în demersul său doar atunci când spectatorii sunt dornici să participe la joc. N-o să mă poți învinui pe mine dacă Reed va pleca de la reprezentația mea și te va *găsi* cotrobăind prin conacul său.

— Joacă-ți rolul cât mai bine, spuse Adam, aranjându-și haina și simțind forma familiară a tecii de la cuțit. Eu voi avea grijă de mine.

— Foarte bine.

Elsworth își netezi mănușile, își lua haina și coborî din birjă. Ezită câteva clipe:

— Sincer să fiu, îți doresc succes, Hardesty. Trebuie să recunosc că îmi plac scrierile doamnei Fordyce. Mi-ar plăcea teribil să nu pot afla cum se termină *The Mysterious Gentleman*.

— În acest caz, asigură-te că vei da cea mai reușită reprezentație din întreaga ta carieră, Elsworth.

Elsworth dădu aprobator din cap, se întoarse și porni către conac.

Dacă Reed o ținea prizonieră pe Caroline, lucru care în acest moment părea foarte plauzibil, atunci probabil că o

ascunsesse undeva în conacul acela imens, se gândi Adam.

Mai exista un scenariu, desigur, însă el nu își permise să ia în calcul această variantă. Pe parcursul orei ce se scursesese din momentul în care aflase de vizita întreprinsă de Caroline la conac, încercase să se convingă singur că Reed nu a omorât-o pe Caroline și, oricum, nu înainte de o folosi în scopul pentru care o răpise. Din cauza agitației provocate de ultima demonstrație a lui Elsworth, probabil că Reed nu avusese timp să-și ducă la îndeplinire planul.

Adam așteptă până când mediul urcă pe scări și dispăru în clădirea Societății. Apoi, coborî din taxi și porni spre conac pe o alee învecinată, la adăpostul întunericului.

Din acea poziție, mai aruncă o privire asupra conacului Winterset. Contrastul dintre lumina ce se revărsa prin geamurile de la parter și întunericul ce domina etajele superioare îi spori neliniștea.

Caroline era undeva, acolo sus. Simțea asta.

Porni încet pe aleea întunecoasă.

Când ajunse în celălalt capăt al aleii, văzu bariera de piatră care îngrădea grădina conacului.

Trecuseră ani buni de când nu se mai cățăraseră pe gardul unei grădini, așa că fu extrem de încântat să constate că nu și-a pierdut îndemânarea.

Fără o crinolină rigidă care să susțină clopotul gigantic al rochiei ce fusese la modă în urmă cu zece ani, poalele rochiei ce aparținuse lui Sarah Reed atârnavă în jurul picioarelor lui Caroline.

Dar crinolina ar fi fost nu numai dificil de manevrat din cauza greutateii sale, ci și prin dimensiunile sale ar fi trădat locul în care se ascunsesse, și anume în șifonier.

Lăsase ușile de la dulap întredeschise. Prin deschizătură putea vedea foarte bine ușa și o porțiune din pat. Când Reed s-ar fi întors, ar fi avut timp să fugă în măsura în care

i se va oferi o astfel de șansă. I se părea că stătuse ore în șir ascunsă în șifonier, deși știa că, în realitate, era acolo de cel mult o oră. Nu îndrăznea să se miște. Pur și simplu nu avea de unde să știe când se va întoarce Reed.

Poziția aceea incomodă îi afecta atât stabilitatea fizică, cât și pe cea emoțională. Își revenise de pe urma efectului indus de drog, dar se simțea cuprinsă de o stare de neliniște morbidă. Se întrebă dacă aceasta era din cauza faptului că îmbrăcase rochia de mireasă a unei femei moarte.

Un zgomot metalic o trezi din starea de amețală în care zăcea. Inima începu să-i bată rapid, iar pielea i se făcu ca de găină.

„Stai liniștită”, își spuse ea. „Asigură-te că îți ții fusta ridicată ca să poți fugi. Nu trebuie să te împiedici, așa cum ai făcut acum trei ani. Nu va exista o a doua șansă.”

Prin crăpătura șifonierului văzu cum ușa se deschise. Fasciculul unei lămpi lumină podeaua.

— Te-ai trezit, dragă doamna Fordyce? Recepția e în toi. Elsworth este în centrul atenției, așa că am reușit să mă strecur până aici să văd ce faci. Drogul pe care am fost nevoit să-l folosesc ar putea fi extrem de neplăcut.

Reed intră în încăpere, lăsând ușa întredeschisă în urma sa.

Ținea lampa într-o mână. În cealaltă, avea un revolver.

— Văd că încă mai dormi.

Se apropie de pat.

— Sau poate că te prefaci. Oricum, nu contează. Problema va fi curând rezolvată.

Aproape că ajunsese la pat. Din anume motive, se opri. Caroline își ținu respirația, privind cum lampa lumina poalele rochiei sale verzi. Încercase să umple cât mai bine rochia cu cearșafuri și câteva perne, însă era conștientă că la o cercetare mai atentă Reed își va da seama de

păcăleală.

— Ce păcat că te-ai lăsat sedusă de către Hardesty și ai fost astfel implicată în acest scandal, spuse Reed, înaintând. Chiar nu îți pasă de reputația ta? Te-ai lăsat în voia simțurilor la fel cum a făcut și Sarah, bănuiesc. Nu pot descrie cât de supărat am fost când am aflat că inima lui Sarah nu-mi aparținea. Iubitul ei murise. Și nu mi-a spus niciodată nimic despre el. Dar în ziua nunții, a purtat o broșă de doliu în memoria lui, prinsă de rochia ei albă de mireasă.

Ajunse lângă pat și se opri.

— Când mi-am dat seama că mă înșelase am înnebunit de supărare. Sunt sigur că un spirit malefic de pe lumea cealaltă a pus stăpânire pe mine, obligându-mă să o sugrum până când a...

Tăcu, încercând să-și adune gândurile.

— Mai târziu, am fost îngrozit de ceea ce făcusem. Știam că trebuie să scap de cadavru pentru ca nimeni să nu afle ce s-a întâmplat. În zorii zilei, am îmbrăcat-o cu rochia ei cea mai frumoasă și am dus-o în parc. Am luat broșa și mai târziu am înlocuit fotografia iubitului său și firele de păr cu ale sale. Dar era prea târziu. Începuse deja să mă bântuie.

Caroline îl văzu aplecându-se către perna pe care o așezase în zona în care ar fi trebuit să fie capul ei, dacă s-ar fi aflat în pat.

— Dar tu ești cea pe care am așteptat-o, cea care o va contacta pe Sarah pe lumea cealaltă. Știu asta acum. Când îți vei pune voalul, o să-i explic că n-am fost eu însumi în noaptea nunții. Mă va ierta și voi trăi liniștit.

Reed dădu la o parte perna.

— Ce-i asta? zise Reed, holbându-se la rochie și înțepenind de uimire.

„Acum e momentul”, își zise Caroline. Ridicându-și poalele fustei, deschise ușa de la șifonier, sări afară și o

luă la fugă către ieșire.

Reed se întoarce încet privind confuz în urma ei.

— Sarah? Nu se poate. *Sarah*.

Caroline ieși pe ușă și se trezi într-un coridor întunecat. O gaură în perete prin care intra lumina îi permise să vadă un șir de uși închise pe ambele părți ale coridorului.

Disperată privi în ambele direcții, căutând scările principale, însă tot ce vedea era un șir nesfârșit de uși.

Auzi pași în urma ei. Reed își revenise din starea de șoc și pornise pe urmele ei.

— Întoarce-te, Sarah.

Trebuia să găsească o direcție.

Instinctiv, se întoarce spre dreapta și o luă la goană pe culoarul slab luminat de fereastra din capăt. Dacă n-avea să descopere scările principale poate că o să găsească măcar scara de serviciu pentru slujitori.

— Sarah, oprește-te. Lasă-mă să-ți explic. Nu eu sunt cel care te-a ucis. Eram posedat.

Caroline privi peste umăr și-l văzu pe Reed venind în urma sa.

— Spune-mi ce trebuie să fac ca să scap de fantoma ta, urla el. Mă înnebunești!

Revolverul se descarcă. Caroline auzi zgomotul așchiilor de lemn ce zburau în apropiere. Se afla la câțiva pași de capătul coridorului și încă nu găsisese nici o scară. Poate că ar trebui să încerce să deschidă una dintre ușile pe lângă care trecea. Dacă ar reuși să intre și să găsească o metodă prin care să o închidă ar putea câștiga puțin timp.

Dar ar fi din nou prizonieră.

— Sarah.

Revolverul se descarcă din nou. Geamul din fața ei se sparse.

O ușă se trânti în mijlocul culoarului în urma lui Caroline.

— Reed, strigă Adam. Oprește-te sau ești un om mort.

— Hardesty.

Reed se opri și ridică revolverul, țintind către Adam, care se afla doar la câțiva pași de el.

— Nu, strigă Caroline.

De la acea distanță, Reed nu avea cum să rateze.

Atunci, văzu cum mâna lui Adam se mișcă scurt ca și cum ar fi azvârlit un obiect.

O lucire metalică se văzu pentru o fracțiune de secundă.

Reed se smuci violent. Arma din mâna lui se descărcă, dar glonțul își rată ținta.

Reed se prăbuși la pământ cu fața în jos.

Adam aruncă pistolul departe de el și privi înspre Caroline.

— Ești rănită? o întrebă cu o voce cavernoasă.

— Nu.

Ridicându-și poalele rochiei de mireasă, se îndreptă încet către el.

— E în regulă, Adam. Nu m-a atins.

Adam îi întinse o mână. Caroline fugi către el și se lipi de trupul său.

O ținu în brațe câteva momente. Apoi îi dădu drumul și se aplecă asupra lui Reed.

Caroline era sigură că Reed murise. Acesta gemu când Adam îl întoarse cu fața în sus. Caroline văzu strălucirea lamei cuțitului înfipt în pieptul lui Reed.

Reed deschise ochii și o privi pe Caroline,

— Sarah. M-ai bântuit toți acești ani. Acum, în sfârșit, mă voi alătura ție pe lumea cealaltă.

În după-amiază următoare, stăteau amândoi în biblioteca de pe Laxton Square. Adam turnă brandy pentru Wilson, Richard, Elsworth și pentru sine. Caroline, Julia, Emma și Milly se mulțumiră cu ceai.

Examina pe ascuns fața lui Caroline în timp ce schimba carafa. Ochii ei erau adumbriți din cauza evenimentelor din seara precedentă, însă reușise să depășească momentul dificil prin care trecuse.

Adam se temea că o să aibă coșmaruri ani de-a rândul, în care va rememora ultimele clipe petrecute pe culoarul de la Winterset House.

Dacă ar fi întârziat doar câteva momente sau dacă n-ar fi dat peste scările de serviciu...

„Nu te mai gândi la asta. O să înnebunești.”

Lua o înghițitură de brandy și se așeză în spatele biroului său.

— Faptul că Toller și Delmont aveau legături atât cu Reed, cât și cu Elsworth a complicat situația, le spusese celorlalți.

— Se pare că Elsworth, aici de față, a stabilit relații apropiate de afaceri cu un mare număr de mediumuri, inclusiv cu Toller și Delmont.

— Da, dar a fost doar o relație de afaceri.

Elsworth mai luă o înghițitură de brandy și lăsă jos paharul.

— Mi-am impus să mă rezum la o relație profesională cu partenerele mele de afaceri. Experiența mi-a demonstrat că legăturile extraprofesionale conduc mereu la un

dezastru financiar.

Caroline îl privi cu atenție.

— Știi că domnul Reed stabilise o relație intimă atât cu Delmont, cât și cu Toller?

— Bănuiam asta, admise Elsworth. Reed părea hotărât să o ajute pe Toller făcându-i atâta reclamă ori de câte ori organiza acele demonstrații cu planșeta la sediul Societății. Dar, în același timp, mi-am dat seama că această situație nu era de durată, căci Reed îi acorda din ce în ce mai multă atenție doamnei Delmont.

— V-a propus vreodată să faceți o ședință de spiritism pentru a o contacta pe nevastă sa? întrebă Julia.

— Nu.

Elsworth își mai turnă puțin brandy în pahar.

— Eu am afirmat de la început că nu pretind că pot contacta morții. Puterile mele sunt de altă natură.

Richard îi făcu cu ochiul:

— De fapt, din curiozitate te întreb, câte mediumuri din Londra folosești pentru a-ți conduce afacerea?

Elsworth păru deranjat de întrebare.

— Doar nu vă așteptați, stimate domn, să dezvălui un astfel de secret profesional.

Adam îl privi.

— Elsworth a promis că le va restitui banii clienților lui Delmont și Toller care i-au dat bani pentru a-i investi. Nu-i așa, domnule?

Elsworth dădu aprobator din cap.

— Într-adevăr.

Willson strânse mânerurile de piele ale scaunului pe care se așezase.

— Dacă Toller și Delmont erau niște escroace de ce le cultiva Reed?

Elsworth strâmbă din nas în semn de dispreț.

— Reed era un tip extrem de obtuz în astfel de privințe.

Nu și-a dat seama că cele două erau niște șarlatane. În fond, după cum bine știți, s-a căsătorit cu un medium. S-ar putea să fi făcut asta pentru a pune mâna pe averea ei, însă el credea cu adevărat că ea avea puteri supranaturale.

Adam ridică imensul volum ce se afla pe birou.

— Acesta este jurnalul intim al lui Reed. L-am găsit în biroul lui în dimineața aceasta, când a sosit poliția. Se pare că pe Reed nu-l prea interesau mediumurile de sex masculin. Și-a închipuit probabil că unei femei i-ar fi mai ușor să intre în legătură cu spiritul nevestei sale.

Elsworth ridică din umeri.

— Mulți oameni din acest domeniu de cercetare sunt convinși că femeile pot intra mai ușor în legătură cu lumea cealaltă.

Adam răsfoi câteva pagini, uitându-se la nume și date calendaristice.

— Se pare că Reed a avut de-a face cu o sumedenie de mediumuri atragătoare în ultimii ani. Nu s-a ferit să recunoască că a stabilit relații intime cu fiecare dintre ele, pentru că era convins că astfel șansele mediumului de a lua legătură cu soția sa sporeau.

Caroline se cutremură.

— Mulți dintre cei care își desfășoară activitatea în acest domeniu îi împărtășesc părerea.

Adam se opri asupra unei alte pagini.

— După ce avea loc procesul de seducție și testare, o supunea pe respectiva la testul final în vechiul dormitor al lui Sarah. Era convins că stafia nevestei sale bântuia în acea cameră. Dacă mediumul nu reușea să stabilească legătura, atunci se orienta către o altă „candidată**.

— A omorât-o pe Sarah în acea încăpere în noaptea nunții, spuse Caroline.

Adam dădu aprobator din cap.

— Potrivit însemnărilor din jurnal, el a îmbrăcat trupul

neînsuflețit și l-a aruncat în parcul de peste drum, pentru a fi descoperit a doua zi. Nici unul dintre servitori nu a remarcat dispariția ei în ziua următoare, deoarece toți credeau că, la fel ca orice mireasă, se resimțea de pe urma „evenimentelor” petrecute în noaptea nunții și deci se odihnea până mai târziu. Mai târziu, s-a presupus că a părăsit casa fără ca cineva să o vadă pentru a se plimba.

Julia interveni în discuție:

— Reed nu era un bărbat atrăgător. Mă întreb cum a fost posibil ca Toller, Delmont și celelalte mediumuri să cedeze avansurilor lui.

— O relație intensă cu Durward Reed presupunea o sumedenie de avantaje pentru oricare dintre ele, spuse Elsworth cu convingere. Cea care era cuplată cu el beneficia de multă atenție din partea Societății, precum și de o sponsorizare considerabilă. Faima ei creștea și astfel obținea o serie de foloase materiale de pe urma unei asemenea legături.

— Da, într-adevăr, murmură Milly. Cred că pentru unele femei acesta era un motiv suficient de bun.

— Este un domeniu unde domnește o concurență acerbă, adăugă Elsworth. Mai ales, la nivelul cel mai de jos.

— Dar Irene Toller a făcut greșeala să se îndrăgostească de Reed, șopti Caroline. Când a descoperit că acesta se pregătea să o înlocuiască cu Elizabeth Delmont s-a înfuriat rău de tot.

— Bănuiesc ca i-a fost foarte greu, mai ales, pentru că Delmont reprezenta o rivală și din punct de vedere profesional, observă Emma. Cred că Toller s-a simțit extrem de disprețuită.

— Cunoștea foarte bine Winterset House, mai ales, dormitorul lui Sarah Reed, după ce încercase să ia legătura cu ea așa cum îi ceruse Reed, continuă Adam. Probabil că a urcat în încăpere fără știrea lui Reed și a

furat broșa și voalul din șifonier.

Caroline dădu aprobator din cap.

— Le-a luat cu ea în noaptea în care a ucis-o pe Elizabeth Delmont și le-a lăsat la locul crimei. Cu siguranță că aveau o anumită importanță pentru ea, deoarece aparținuseră femeii de care era obsedat Reed.

— Dar ce semnificație are ceasul de buzunar găsit în salonul doamnei Delmont? întrebă Julia. Cel despre care s-a scris în ziare.

— Era ceasul victimei, Elizabeth Delmont, spuse Adam. Reprezenta un cadou pe care i-l făcuse Reed. Irene Toller probabil că știa și din acest motiv l-a făcut țândări. Eu am fost primul care a ajuns la locul crimei în noaptea în care aceasta a fost comisă. Când am găsit-o, voalul, broșa și ceasul erau încă acolo.

— Cel de-al doilea care a ajuns la locul crimei a fost Reed, spuse Wilson. Cu siguranță că s-a speriat îngrozitor când a găsit la locul crimei voalul și broșa nevastei sale. Probabil că a ghicit imediat cine le furase și cine a omorât-o pe Delmont. A luat broșa și voalul, însă a lăsat ceasul, căci pentru el nu avea nici o importanță.

— Eu am ajuns ultimul, continuă Elsworth. Am sunat la Delmont după ce m-am întors din oraș. Aproape că răsărise soarele.

Milly se arată curioasă.

— Dar ce căutai la ora aceea la ea acasă?

— M-am gândit că Delmont, după ce învățase câteva scamatorii de la mine, intenționa să-și pună pe picioare propria afacere. Voiam să-i cer să se gândească de două ori înainte de a face asta. Intenția mea era să o ameninț cu demascarea în caz că încerca să întreprindă ceva pe cont propriu. Când am ajuns acolo, ușa era deschisă. Am intrat și am găsit cadavrul.

— Și jurnalul lui Maud, adăugă Adam.

Elsworth dădu din umeri.

— Nu puteam lăsa o asemenea oportunitate să-mi scape printre degete. Dar după cum ți-am spus, m-am răzgândit după ce l-am citit. Era mult prea periculos să încerc ceva.

— Dar era prea târziu, nu-i așa? zise Milly. Știai ca Adam e deja pe urmele tale.

Elsworth încuviință.

— Când l-am văzut împreună cu doamna Fordyce după demonstrația doamnei Toller, mi-am dat seama că sunt într-o situație extrem de delicată. Am decis să distrag atenția oferindu-mi serviciile poliției. Eram convins că unele ziare vor face mult tam-tam pe această temă. Când v-am observat în mijlocul publicului în ziua aceea, doamnă Fordyce, am încercat să vă avertizez asupra pericolului. Am crezut că asta o să-l sperie și pe domnul Hardesty. Când am văzut că am dat greș, am ales să folosesc metode mai dure.

— Ai plătit doi bărbați să-l atace pe Adam, spuse Caroline pe un ton acuzator.

— Da, recunosc. Eram disperat.

— Reed era și mai disperat, spuse Adam. Potrivit însemnărilor din jurnalul său, își pusese mari speranțe în Elizabeth Delmont și în reușita acesteia în contactarea lui Sarah. Dar, între timp, Toller a ucis-o. Apoi, Toller i-a trimis un mesaj prin care îl invita să vină la ea acasă. El bănuia că aceasta intenționa să-l șantajeze, amenințându-l că va dezvălui presei povestea ședințelor de spiritism din dormitor.

— Așa că a ucis-o, concluzionează Julia. Și a făcut să pară o crimă trasă la indigo după cea comisă asupra doamnei Delmont, convins fiind că presa va sesiza asemănarea.

Adam încuviință.

— După ce Delmont a fost ucisă, Reed a ajuns la concluzia că asocierea lui Caroline cu Societatea nu era o

simplă coincidență. El credea că forțele paranormale o aduseseră la el pentru a o folosi în vederea contactării lui Sarah. Ieri i-a întins o cursă lui Caroline.

Emma se înfioră.

— Dar nu înțeleg. El chiar credea că va scăpa basma curată răpind-o pe Caroline? Cum de nu s-a gândit că ai să încerci să dai de urma ei, Adam?

— Intenționa să o ucidă pe Caroline într-o manieră asemănătoare primelor doua crime, spuse Wilson nervos. Plănuia să lase cadavrul în casa lui Caroline, punându-i în buzunar un ceas identic cu cel găsit asupra doamnei Toller și în plus voia să lase și alte obiecte menite să-l incrimineze pe Adam.

Julia se revoltă.

— Presa probabil că ar fi optat pentru varianta unei crime pasionale.

Milly era tot mai revoltată.

— Și chiar se aștepta ca acest plan să funcționeze?!

Elsworth dădu aprobator din cap.

— Tu chiar nu îți dai seama ce-i în mintea unui om de genul lui Reed. Crede-mă pe cuvânt când îți spun că Reed era unul dintre cei mai naivi oameni pe care i-am întâlnit vreodată.

Caroline se uită la el.

— Tu ai fost cel care ne-a trimis mesaje atât mie, cât și lui Adam prin care ne chemai acasă la Toller în dimineața în care a fost ucisă?

— Nu, spuse Elsworth, ridicând ambele mâini în semn de protest. Mă declar nevinovat în această privință.

— Reed le-a trimis, spuse Adam, închizând jurnalul. Tot el a transmis un mesaj anonim către mai mulți membri ai presei și către poliție. A încercat să facă vâlvă.

— Cu siguranță că spera ca tu să fii arestat, zise Wilson. Sau cel puțin să fii trecut pe lista suspectilor. Obiectivul lui

era să o îndepărteze pe Caroline de tine. S-a gândit că aceasta, îngrozită de posibila ta implicare în aceste crime, se va despărți de tine pentru a-și salva reputația.

Adam zâmbi și o privi pe Caroline.

— În mod sigur, Reed nu avea puteri paranormale. Cum altfel s-ar explica faptul că nu a anticipat că tu îmi vei oferi un alibi cu riscul de a te implica și mai mult în acest scandal.

Caroline râse cu poftă pentru prima oară după evenimentele petrecute în Winterset House.

— Cu siguranță că nu știa mare lucru despre romancierii. Noi ne „hrănim” cu astfel de subiecte...

O lună mai târziu...

— Nu pot să cred!

Exclamația lui Wilson răsună în toată bucătăria. Azvârli pe masă ediția de dimineață a ziarului *Flying Intelligencer*.

— Asta e într-adevăr o surpriză.

Adam își puse niște gem pe pâine.

— Ce te-a enervat așa de tare? Vești financiare proaste?

— E o chestiune mult mai zguduitoare.

Wilson înfipse furculița în ziarul aruncat pe masă.

— Am citit în ziar ultimul capitol din romanul *The Mysterious Gentleman*. N-o să-ți vină să crezi, dar Edmund Drake a ajuns erou.

Adam rămase înmărmurit. Lasă din mână cuțitul cu care întinsese gemul pe pâine.

— Credeam că Drake este personajul negativ al cărții, spuse el nesigur.

— Așa credea toată lumea care a urmărit povestea.

Wilson își turnă cafea în ceașcă.

— Dar uite, tocmai am citit ultimul capitol, în care Drake o salvează pe domnișoara Lydia și-l demască pe Jonathan St. Claire.

— Personajul pe care toată lumea îl considera eroul cărții?

— Da. Oricum niciodată nu mi-a plăcut de el. Prea manierat și excesiv de bun. Un tip cu adevărat plictisitor. Trebuia să-mi dau seama că doamna Caroline nu-i va „permite” să se căsătorească cu Lydia. Drake era cel potrivit pentru ea.

— Edmund Drake se căsătorește cu domnișoara Lydia?

— Da, aprobă Wilson. Foarte interesant. Abia aștept să aflu ce părere are Julia despre asta. Probabil că toți cititorii ziarului sunt uimiți. Încă o dată doamna Fordyce ne-a impresionat cu un final neașteptat. Femeia asta este genială!

Adam împături șervețelul pe care îl avea în poală și îl așeză pe masă.

— Mă scuzați, dar trebuie să plec.

Adam se ridică în picioare și porni către ușă.

— Ce s-a întâmplat? Unde pleci, Adam? Nu ți-ai terminat micul dejun.

— Îmi cer scuze, dar trebuie să plec. E o chestiune foarte importantă ce nu suportă amânare.

Wilson clipi ca o bufniță, apoi expresia de nedumerire de pe fața lui fu înlocuită de satisfacție.

Puse din nou mâna pe ziar.

— Transmite-i salutările mele lui Caroline.

Se afla în biroul său, bucurându-se de căldura soarelui care pătrundea prin fereastră, luând câteva notițe pentru viitoarea sa carte, când Adam își făcu apariția. Îl privi cu atenție. Expresia de pe chipul lui o îngrijoră.

— Adam? S-a întâmplat ceva rău? Arăți de parcă ai fi bolnav.

El se apropie încetisor de ea.

— L-ai făcut pe Edmund Drake eroul cărții tale.

— Da, recunosc, și ce-i cu asta?

Se opri în fața biroului ei, se sprijini cu mâinile de marginea acestuia și se aplecă către ea.

— De ce ai făcut asta?

— M-am gândit că ar fi o întorsătură neașteptată a situației, spuse ea pe un ton foarte serios. Mă surprinde faptul că știi cum se termină *The Mysterious Gentleman*. Credeam ca n-ai citit decât primul capitol.

— Wilson mi-a povestit azi de dimineată.

— Înțeleg. Pot să te întreb de ce ești atât de afectat? Ținând seama de faptul că tu nu citești genul acesta de cărți.

El ocoli biroul înainte ca ea să-și dea seama de intenția lui. O apucă de umeri și o trase de pe scaunul pe care sedea.

— Pentru că mă faci să sper că ai putea să mă iubești la fel de mult cum te iubesc eu, spuse el.

Caroline se simțea în al nouălea cer.

— Mă iubești?

— Din prima clipa în care te-am văzut, chiar în această încăpere.

— Adam, și eu te iubesc din toată inima, spuse ea și îi încolăci gâtul cu brațele.

— Atunci, căsătorește-te cu mine.

— De acord. Am ezitat să-ți propun asta doar fiindcă, după părerea ta, bărbatul trebuie să facă acest pas. Sunt convinsă că originea ta aristocratică îți impune o anumită conduită...

— Caroline, zise el cu convingere. Te iubesc mai mult decât pot spune în cuvinte și am să te iubesc pentru tot restul vieții. Certitudinea că mă iubești și tu mă face cel mai fericit om de pe pământ. Dar îți mărturisesc că nu-i nimic nobil în dorința mea de a te avea. Te doresc cu disperare. Aș minți, aș fura sau aș face lucruri și mai rele doar ca să fii a mea.

Ea râse.

— Ce se întâmplă domnule? Te enervează să știi că ai stofa de erou?

— Eroii există în romane, îi răspuse el. Singurul lucru de care îmi pasă este că mă iubești, așa cum o femeie trebuie să iubească un bărbat.

— Pentru totdeauna, îi jură ea.

O sărută în lumina răsăritului, ținând-o strâns lipită de el.

O voce familiară îi trezi la realitate.

— Bună ziua, domnule Hardesty, spuse Emma din pragul ușii. Nu-i cam devreme pentru astfel de lucruri?

Adam ridică privirea.

— Bună ziua, doamnă. Ca răspuns la întrebarea dumitale, îți spun că nu e prea devreme pentru astfel de lucruri. De fapt, plănuiesc să mă căsătoresc cu Caroline și am de gând să încep fiecare zi de acum încolo în felul acesta.

— Ce romantic! exclamă Milly, dând buzna în cameră cu o tavă în mână.

Ridică ceainicul și se uită la ei întrebătoare.

— Dorește cineva ceai?

— Cred că ne-ar prinde bine tuturor o ceașcă, zise Caroline, fără să se desprindă din îmbrățișare. Adam tocmai încerca să mă convingă că nu e un erou.

— Aiurea.

Milly se așeză și turnă ceai în patru cești.

— Se vede de la o poștă că e un erou desăvârșit.

— La fel mi s-a părut și mie, zise Emma, așezându-se pe un scaun.

Adam le privea cu un aer rugător.

— V-aș fi foarte recunoscător dacă ați schimba subiectul.

— Cum vrei, zise Caroline. De fapt, altceva mă interesează pe mine. Tocmai îmi faceam însemnări pentru viitoarea mea carte.

— Cea în care este vorba despre cercetarea puterilor paranormale?

— Da.

Caroline se așeză iar la birou.

— Cred că Adam va fi din nou sursa mea de inspirație.

Adam i se adresă pe un ton rugător.

— Te rog, draga mea.
— Liniștește-te, domnule. Nu calitățile tale de erou mă interesează de data asta.

El o privi îngrijorat.

— E vorba de calitățile mele în domeniul financiar?

— Nu. De fapt mă gândeam la abilitățile dumitale paranormale.

El rămase perplex.

— Ce abilități?!

— Mi se par evidente.

— Despre ce vorbești?

— Gândește-te doar la modul cum s-au desfășurat lucrurile, în anumite momente ale acestei povești, ai acționat pe baza intuiției într-un mod ce poate fi considerat... paranormal.

— Termină cu prostiile astea.

Emma ridică un deget.

— După părerea mea, Caroline are dreptate, domnule.

— Și a mea, aprobă Milly.

— Te implor să-mi dai un singur exemplu de calitate paranormală pe care eu o posed în opinia ta.

— Păi, de exemplu, convingerea ta că aș fi fost implicată în povestea asta încă de la început, spuse Caroline. Dacă nu ai fi ajuns la această concluzie și nu ai fi venit să mă vizitezi în dimineața următoare morții doamnei Elizabeth Delmont, cine știe ce s-ar fi întâmplat cu mine. După cum bine știm, Reed deja mă privea ca pe o potențială succesoare a lui Delmont.

— Stai puțin. Eu am avut un motiv întemeiat să te vizitez atunci, căci numele tău figura pe lista invitațiilor doamnei Delmont.

— Apoi, ar mai fi seara aceea pe care am petrecut-o în camera din Street Stone, continuă ea. Dacă nu m-ai fi sedus în seara aceea...

— Caroline...

Aruncă o privire rușinată către Emma și Milly și se îmbujoră la față.

— Și mai sunt o sumedenie de exemple care sprijină teoria mea, însă cel mai reprezentativ este lucrul pe care mi l-ai spus în seara în care m-ai vizitat după ce ai fost atacat de bătașii plătiți de Elsworth.

El o privi neîncrezător.

— Nu-mi amintesc să-ți fi spus nimic cu conotații paranormale în seara aceea.

— Ai citit câteva rânduri pe care tocmai le scrisesem, zise Caroline. Mă refer la scena în care Edmund Drake era cât pe aci să o violeze pe domnișoara Lydia. Ți-am spus că, dominat de ură, Drake nu și-a mai putut controla pasiunea. Ai afirmat că numai o brută sau un nebun ar folosi o astfel de scuză pentru a agresa o femeie.

— Și ce-i cu asta?

— Am reținut observația ta și, după ce ai plecat, am rescris scena. N-am putut s-o modific radical, căci deja îi trimisesem domnului Spraggett capitolul anterior. Așa că a trebuit să găsesc alt motiv pentru a justifica comportamentul lui Drake.

Adam se uită la ea, neînțelegând ce vrea să spună.

— Otrava, exclamă Emma.

— Da, desigur, se amestecă entuziasmată și Milly. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Să-ți dai seama de ce? întrebă Adam.

Ea chicoti.

— Datorită comentariilor dumitale, domnule Hardesty, Caroline a fost nevoită să găsească o altă explicație pentru acțiunile nesăbuite ale lui Drake. Mai exact, prăjiturilele otrăvite.

— Și ce legătură are asta cu cele întâmplate? întrebă el contrariat.

— În ziua în care am băut ceaiul oferit de Reed, mi-am dat seama că ceva nu e în regulă, spuse Caroline pe un ton foarte liniștit. Datorită episodului din carte, mi-a trecut prin minte că Reed m-a otrăvit, așa că am luat doar câteva înghițituri. Cantitatea consumată a fost suficientă ca să mă doboare, însă am reușit să fug atunci când s-a ivit prilejul.

— Și asta ți-a oferit ție ocazia să-l omori pe Reed, concluzionă Emma. Cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi reușit să o prindă pe Caroline?

El își încrucișă brațele.

— Și datorită acestei neînsemnate coincidențe voi ați ajuns la concluzia că sunt înzestrat cu abilități paranormale?

— Studiul în acest domeniu este abia în fază incipientă, le reaminti Caroline, foarte serioasă. Cine poate ști ce se va descoperi în acest domeniu?

— E cea mai aberantă și illogică explicație pe care am auzit-o în viața mea, spuse el zâmbind. Dar, ținând seama de faptul că intenționez să mă căsătoresc cu o autoare de romane, presupun că ar trebui să mă obișnuiesc cu astfel de lucruri.

— Da. Ar trebui, spuse Caroline. Dar fi fără grijă, mie îmi plac finalurile fericite.

EPILOG

Autoare cunoscută se căsătorește cu domnul Hardesty

De
Gilbert Otford
Correspondent de presă

Flying Intelligencer

Cunoscuta autoare Caroline Fordyce și domnul Adam Hardesty s-au căsătorit. La fastuoasa ceremonie au participat mulți membri marcantă ai Societății.

Cititorii devotați își amintesc că cei doi însurăței au fost implicați într-un scandal recent, soldat cu multe decese violente, unele dintre ele fiind puse pe seama unor cauze supranaturale. Într-adevăr, se părea că aceste evenimente vor marca relația celor doi.

Însă acest corespondent de presă este fericit să vă anunțe că, în ziua nunții, soarele a strălucit cu putere parcă pentru a demonstra că toate problemele au dispărut.

Toți cei prezenți la ceremonie au fost de părere că cei doi miri sunt foarte îndrăgostiți unul de celălalt. Este evident că îi așteaptă o căsătorie fericită.

— Nemaipomenit..

Adam împături ziarul și îl așează pe noptieră, se urcă în pat și o luă în brațe pe Caroline, spunându-i:

— În sfârșit, citesc și eu într-un ziar o știre adevărată.

— Sfârșit -

